

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Травень

5

May

1966

Чудотворна ікона Богоматері в Чернігові

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXIII ТРАВЕНЬ Ч. 5

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Олена Лотоцька, д-р Наталя Іщук,
Ірина Пеленська, Марта Тарнавська,
Наталя Чапленко, Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 4 а. д.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокі число 50 центів

Зміст:

В. Симоненко: Лебеді материнства
Мати Василя Симоненка
В. Бачинська: Молодечі Відділи СУА
Н. Чапленко: Найстарша жіноча професія
Д. Маркусь: Італійські спостереження
Я. Грабовенська-Телепко: Дисципліна й авторитет
Л. Лисак: Геройство, про яке не говориться
О. Соневицька: Зустріч із Софією Петеш
Д. Бойчук: Ще одні Вишивані Вечерниці
В. Ценко: Творчий шлях
Знавець народнього мистецтва
Д-р С. Парфанович: Про роблення мармеляди
О. Фацієвич: Сподіємось гостей
Вишиваний настільник. Заволікання
Г. Черінь: Оля й парасоля
О. Цегельська: Аня має борг
П. Кізко: Хитра лисиця
Л. Полтава: Хто як говорить?
Г. Чернобицька: Лічилка
При громадській роботі
Г. Лашенко: Зінаїда Мірна

На обгортці:

Чудотворна ікона Богоматері
в Слєцькому монастирі в Чернігові

OUR LIFE

VOL. XXIII MAY No. 5

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscription
in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
4 Austr. dollars per year. Subscription
in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Philadel-
phia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/c No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Icon of the Virgin Mary in Chernihiv

На терені СУА

1. травня — Хрестини Відділу — 90 Відділ СУА у Філадельфії
1. травня — Дитяча Вишивана Забава — 29 Відділ СУА в Шикаго
1. травня — Товариська Зустріч — 48 Відділ СУА у Філадельфії
- 3.—5. травня — Вистава укр. нар. мистецтва на Конвенції Стейт-ової Федерації Жін. Клюбів — Окр. Рада СУА в Шикаго
7. травня — День Матері — 29 Відділ СУА в Шикаго
8. травня — День Матері — 84 Відділ СУА в Шикаго
8. травня — Дитяча Забава — 74 Відділ СУА в Шикаго
14. травня — Весняна Забава — 88 Відділ СУА у Філадельфії
15. травня — Конференція Референток — Окр. Рада СУА в Сиракюзях
15. травня — Конференція Орг. Референток — Окр. Рада СУА у Дітроїті
15. травня — Дитяча Вишивана Забава — 43 Відділ СУА у Філадельфії
22. травня — День Матері-Союзянки — 42 Відділ СУА у Філадельфії
- 5.—10. червня — Виставка примінен-ня укр. нар. мистецтва до су-асної кімнати на Конвенції Ген. Федерації Жін. Клюбів — Окр. Рада СУА в Шикаго
12. червня — Зустріч Окружної Ради з Відділами — Окр. Рада СУА в Шикаго
19. червня — День Батька — 84 Відділ СУА в Шикаго

КРІЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

БИТВА НА ГОРБІ — Battle of the Bulge. У фільмі зображений останній німецький наступ у 2. світовій війні. Хоч перебіг не зовсім відповідає історичним подіям, проте цікаво поданий.

НАРОДЖЕНА НА ВОЛІ — Born Free. Оповідання Джой Адамсон про те, як вона виховала левицю Ельзу, чудово перетворене у фільм. Краєвиди Кенії, де діялось освоєння Ельзи, послужило тлом для фільму.

ПОЛІТ ФІНІКСА — The Flight of the Phoenix. У фільмі показане примусове приземлення літака в африканській пустині, де подорожні стараються із залишків старого побудувати новий літак.

Василь Симоненко

Лебеді материнства

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.

Заглядає в шибку жазка сивими очима
Материнська добра ласка в неї за плечима.

Ой біжи, біжи, досадо, не вертай до хати,
Не пушчу тебе колиску синову гойдати.

Припливайте до колиски, лебеді, як мрії,
Опустіться, тихі зорі, синові під віі.

Темряву тривожили криками півні,
Танцювали лебеді в хаті на стіні,

Лопотіли крилами і рожевим пір'ям,
Лоскотали марево золотим сузір'ям.

Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.

У хмільні смеркання мавки чорнобриві
Ждатимуть твоєї ніжності й любови.

Будуть тебе кликати у сади зелені
Хлопців чорночубих диво-наречені.

Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибрати.

За тобою завше будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата.

І якщо впадеш ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі,

Стануть над тобою, листям затріпочуть.
Тугою прощання душу залоскочуть.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Із збірки „Берег чекань“

Мати Василя Симоненка

У збірці творів Василя Симоненка, молодого українського поета, що так передчасно помер, є між ін. теж лист поета до Президії Спілки Письменників України. На кілька годин перед смертю, 12. грудня 1963 р. Василь Симоненко, згасаючи в лічниці, в місті Черкасах, просив друзів-письменників заопікуватися його матір'ю.

„Мати моя — пише поет — працювала в колгоспі 27 років, але не зважаючи на те, змушена вдовольнитися ролею „утриманки“ Перший день моєї смерті може стати першим днем її жебрацького життіння. Від усього серця прошу Вас не допустити до того і, коли це можливе, виділити їй із коштів Літ-Фонду бодай мінімальну суму, котра гарантувала б її від голодної смерті“ (Василь Симоненко, „Берег чекань“, Вид-во „Пролог“, 1966, стор. 195).

Цей лист потряс не лиш друзями поета, але й кожною людиною, що має Бога в серці. А українському суспільству він пригадав ще раз трагедію закутого народу.

Багато говорять тепер про покращання умовин, в тому й положення старших людей в країнах Советського Союзу. Близько пів століття не мали там люди на старість опіки, ані забезпечення. Вкінці проголошені є нові постанови про пенсії й емеритури для старших. Показується, що ці постанови відносяться до упривілейованих верств, партійної еліти та частини працюючої, т. зв. трудової інтелігенції по містах. Колгоспна маса, що в Україні на числяє около 6 мільйонів людей, перебуває далі в стані журби й страху перед старістю, віком безсилля. Лист Симоненка — трагічний документ часу, поневолення і визиску України.

Не знаємо, чи мати Симоненка одержала по його смерті яке матеріальне забезпечення. Натомість знаємо, що її трагедія не покінчилася з утратою 29-літнього, талановитого сина. По його смерті почалося переслідування нещасної жінки партійною владою. Бунтівничі вірші Симоненка, що мандрували по Україні в рукописах, дісталися на Захід і їх передрукувала українська і чужинецька преса. Російська поліція використала матір для того, щоб „знайти й показати винних“; змусила підписувати (або й сама підписує) видумані листи Марії Шербань, матері Симоненка, та її заяви в пресі, з обвинуваченнями передових українських лідерів і на цій основі арештує і засуджує невинних собі людей. На очах світу московське КГБ використовує святи материнські почування для своїх жорстоких практик, переслідування української культурної верстви.

Молодечі Відділи

Референтура молодечих Відділів була в СУА довгий час нечинна, отже треба було почати її діяння від початку. Бо з прикладу, як творились перші Відділи тут народжених на переломі 30-тих і 40-вих років, не можна було тепер користати. Часи й люди зовсім інші.

А поле праці референтури велике. Приєднувати молоде жіноцтво, що залюбки гуртується в окремих Відділах — це перший ступінь. А другий — це випрацювання відповідної програми, що притягала б і захоплювала б це молоде членство.

На початку треба устійнити вікову границю цих молодечих Відділів. В американських жіночих організаціях вона накреслена на віці 35 років. Цю границю можемо й ми прийняти. Це не значить, що членка вище 35-ки не може належати до такого Відділу. Але більшість, а властиво $\frac{3}{4}$ його членства повинні становити членки нижче тієї вікової границі.

Відомим правилом є, що членство одного віку й однакових зацікавлень краще себе розуміє і скорше зживається. А це є дуже важною передумовою для розвитку Відділу! Всі ці молоді жінки виїхали з України ще малими дітьми, виростили у нашій мандрівці й освіту придбали вже в Америці. Отже в них є багато спільного в життєвому досвіді й наставленні.

Тому вказане було б, щоб такий Відділ у першому році свого існування присвятив певну увагу ознайомленню членства та пізнанню організації, її цілей і її побудови. Ці основні правила в нас звичайно занедбують, а це потім відбивається. Адже люди, що гуртуються, повинні себе пізнати й добре знати те діло, для якого згуртувались.

А потім треба йти далі. З прикладу семи Відділів, що існують дотепер у СУА, можна сказати, що більшість їх намітила собі виховні завдання. Це й не диво, бо в тих Відділах гурту-

ються молоді матері. Отже справа збереження української дівчорі, новітніх напрямків виховання, здоров'я й гігієни — це для них справа першої ваги. З тієї їх настанови виринуло створення кількох Світличок (29 і 74 Відділи в Шикаго, 76 Відділ у Воррені, 81 Відділ у Дітройті), Дитячих Зустрічей і базару українських іграшок (83 Відділ у Нью Йорку), лялькового театру (90 Відділ у Філадельфії).

Але зауважується також інша тенденція. Майже всі молодечі Відділи змагають до культурних розваг на своєму терені. Щомісячні сходи включають доповіді, покази, гутірки. Деякі влаштовують літературні вечори (29 Відділ) або виставки картин (74 Відділ). Різдвяна й Великодня зустріч проходить з участю цілої родини. Отже плекання товариського життя і української традиції є важливою сторінкою молодечих Відділів СУА.

Ділянкою, що цікаво заповідається — є зв'язки молодечих Відділів. Вони проходять у першу чергу на терені Батьківських Гуртків (П.Т.А.), де українські матері мають нагоду продемонструвати українські звичаї, страви й народне мистецтво. Але є й спроби культурних виступів перед широкою американською публікою, як це провів 79 Відділ у Бостоні (показ історичних strojів).

Отже найближчим завданням нашої референтури буде — окрім творення нових молодечих Відділів — вистосування певної анкети з запитаними про бажання й зацікавлення членок. Це найкраще зорієнтує нас про напрям, що його візьмуть молодечі Відділи у майбутньому.

А тепер найближче завдання — це творення Відділів. Сім молодечих Відділів — це тільки мала частина того молодого жіноцтва, що повинно увійти в наше життя. Чекаємо дальших!

Варка Бачинська
Референтка молодечих Відділів СУА

У ПІДГОТОВІ ДО СВІТОВОГО КОНГРЕСУ

В днях 15. і 16. квітня ц. р. відбулась у Торонто, Канада, нарада Програмової й Організаційної Комісії ПАУК у цілі підготовки Світового Конгресу Вільних Українців. Нарada розглянула матеріал Програмової Комісії, що дбайливо підготувала плян Конгресу. Під час дискусії удалось узгодити основні напрямні, себто розгляд проблем наших поселень та завдання домоги українському народові на рідних землях. У висліді Підготовчий Комітет ПАУК видав комунікат, що ним повідомив про свою підготовну роботу й устійнив речення Конгресу на листопад 1967 року.

Оця однозгідна заява й визначення речення влила надію на скорі здійснення Конгресу. Саме тепер, коли в Україні наново почалась хвиля переслідувань, задокументованих засудом літературних критиків Світличного і Дзюби, українці у вільному світі прагнуть якоїсь конструктивної дії. Підготовка до Світового Конгресу Вільних Українців може стати стимулом до рішучої акції. Та вона знаходиться тільки в початках. Потрібно ще великої енергії і доброї волі, щоб постанова здійснилась.

Тому й комунікат Підготовчого Комітету закликає вільних українців до спільної акції. Вона повинна сконцентрувати все зусилля наших громад до тієї маніфестації. Тим більше, що скликання Світового Конгресу припадає саме на роковини нашої національної революції 1917 р., отже заманіфестує тяглість наших вивольних змагань. Але підготовка вимагає не тільки моральної, але й матеріальної підтримки. Кошти Світового Конгресу будуть поважні й їх повинно кожне наше поселення врахувати.

Це відноситься також до нашої організації. Представницею українського жіноцтва ЗДА на нараді була п-ні Олена Лотоцька, почесна голова СУА. Як член Орг. Комісії ПАУК, вона зголосила добру волю нашого членства включитись у цей конструктивний почин. Про форму й спосіб нашої участі в Конгресі будемо в дальшому інформувати. Однак в цю хвилину найважливішою є охота причинитись до фінансової бази Конгресу. І це повинно врахувати наше членство у своїй роботі.

Найстарша жіноча професія

Так визначила жіночу працю в своїй книжці „Шість центів у її черевіку“, сучасна американська письменниця Філіс МекДжінлі*).

Ця книжка була на списку найкраще проданих книжок 26 тижнів, а її наклад перевищив 100.000 примірників.

До цього її успіху причинилися жінки-господині, а це ще більше спопуляризувало ім'я авторки, відомої поетки, нагородженої 1961 р. за поезію нагородою Пуліцера, а також вшанованої кількома почесними науковими ступнями в декількох університетах. Досі вийшло 9 збірок її поезій, 15 книжок для дітей та 2 книжки есеїв. Тепер письменниці Ф. МекДжінлі 60 років, у неї 2 дочки з високою освітою. Вона живе зі своїм чоловіком Н. Гайдепом у м. Вестоні, Конн.

Нещодавно вона була запрошена до Білого Дому на фестиваль мистецтва разом із поетом Марком Ван Дореном і читала свій вірш „На похвалу різноманітності“. Книжку „Шість центів у її черевіку“ написала „жінка-господиня про американську жінку-господиню і для американської жінки“, як це визначила сама авторка.

Заголовок книжки вона взяла із старої легенди про англійську селянку, яка знаходила 6 центів у своєму черевіку, що їх туди кляли лісові боги, як нагороду за її досконале виконання хатніх обов'язків. Сенс цього заголовка в тому, що й ця книжка мала б бути нагородою для жінок, що самовіддано пильнують хатнього вогнища, і запереченням того зневажливого ставлення до хатніх обов'язків, яке прикметне для сучасних освічених жінок. Ця книжка мала б бути також відповіддю на книжку Бетті Фрайден „Жіноча містика“, що теж була найкраще проданою книжкою і розглянута в ч. 7 „Нашого Життя“ за 1965 рік у статті Л.

Phyllis McGinley: "Sixpence in Her Shoe."

Бурачинської „Про жіночу містику“. Ф. МекДжінлі показує на прикладі власного життя, як освічена жінка може бути щаслива в ролі жінки, матері й господині дому.

Тим то й її книжка, літературний жанр якої трудно визначити, має автобіографічний характер. Складається вона з трьох частин, що мають такі заголовки: 1. „Жінка“, 2. „Дім“ і 3. „Родина“. У 22 розділах, що також мають свої окремі й оригінальні заголовки, письменниця висловлює свої погляди на відповідні проблеми, ілюструючи це власною практикою. У цій статті я хочу ознайомити наших читачок з її думками.

Вона каже, що жіночі обов'язки — це справжня, споконвічна, почесна й єдина професія жінки. За ці обов'язки ніхто з жінок не одержує докторатів чи нагород Нобеля, навіть якщо вони роблять із свого дому місце миру й щастя та заслуговують на благословення. Жінок-господинь багато, але вони не об'єднуються у професійні спілки, не влаштовують страйків, хоч годин їхньої праці ніхто не бере на облік, а заробітня платня нерегулярна. Але попри те жіноча професія почесна і її не слід соромитися. Треба сказати, що з розвитком людської цивілізації жіноча професія значною мірою змінилася, і вона не обмежує жінки так, як це було давніше. Тепер жінка має змогу вибирати собі фах. Якщо вона вибрала собі завдання бути опікункою свого дому, то це її добра воля, оскільки вона вважає, що подружжя, діти і дім — її найголовніше покликання. Якже часом жінки нарікають, що їхня хатня праця примусова, одноманітна і невдячна, то авторка добачає причину того в невідготовленості молодих дівчат до подружніх обов'язків. Як відомо, і праця чоловіків не завжди для них приємна, але вони замолоду готуються до неї і пізніш не нарікають. Крім того, вона каже,

що напружена жіноча праця не забирає в жінок усього їхнього життя, бо після того, як жінка-мати виховає свої діти, у неї залишається чимало вільнішого часу на здійснення своїх творчих здібностей в будь-якій царині людської діяльності. Але й виконані обов'язки, щодо родини і дому гідні всякої пошани, і тому це було б нижче її гідности заздрити своєму чоловікові, що не раз має дуже важку заробіткову працю.

Бетті Фрайден вважає, що жінки з вищою освітою зраджують самих себе, коли не використовують своїх фахових знань на фаховій роботі, замінюючи ці знання на горшки й пелюшки. Але Ф. МекДжінлі каже, що освіта потрібна однаково і чоловікам і жінкам, незалежно від того, чи ці останні використовують її за фахом чи ні. Справа в тому, що освіта має вартість не тільки в розумінні заробітку. Бо знання — це самоцвіт, і його ми можемо носити всюди та переховувати „навіть у кишені свого фартушка“. Цей самоцвіт не може втрачати своєї вартости доти, доки ми свідомі цього. — Моя освіта, каже авторка, — це частина мого посагу, як для моєї бабусі були срібні ложечки, і я її можу передати своїм спадкоємцям, якщо вони, звичайно, цього захочуть.

Освічена жінка краще розуміє прочитану статтю, оцінить мову політика, глибше зрозуміє проблеми праці свого чоловіка і зможе краще допомогти своїм дітям здобути й собі знання.

Залишається все таки проблема фахової праці одруженої жінки. Є думки деяких авторів, що пишуть на цю тему, щоб ще дівчатам не видавати дипломів, доки вони не відроблять означеної кількості років, як хлопці військову службу. Дехто злагіднює цю проблему і вважає, що жінкам треба дати можливість повернутися до своєї професії після виховання дітей. Ф. МекДжінлі констатує, що праця одружених

жінок, — це не академічне питання, а факт сучасного життя, бо серед 40% жінок, що працюють, багато є одружених. Якщо дехто із соціологів і феміністок ставлять питання, чи має право одружена жінка не працювати, то Ф. МекДжінлі дає ствердну відповідь: так, але... якщо вона собі цього бажає. Правда, такий вільний вибір можливий в ідеальному суспільстві, а тепер є багато причин, що примушують жінку шукати заробіткової праці. Першою з цих причин є гроші. Часто примушує до цього жінку неусталена праця молодого чоловіка, прагнення вищого життєвого рівня, боязнь утратити після перерви спричиненої родинним життям, професійну працю і інше. Ф. МекДжінлі не виправдує цих причин, думку про те, що жінка мусить працювати поза домом, уважає нонсенсом.

— Жінки, закінчує авторка, — які б вони не були еманциповані, це не чоловіки. Хоч усі професійні шляхи для нас відкриті, але ми добровільно хочемо повернутися до споконвічної, добре втоптаній стежки, що веде нас до родинного вогнища“.

Коли розглянути думки Ф. МекДжінлі, треба признати їм певне обґрунтування. Домашнє господарство тепер облежене, зате ускладнилися інші обов'язки жінки-дружини і матері. Через довгогодинну відсутність чоловіка в домі вона дбає за цілість хати, виплачує рахунки, провдить закупи. Намітивши виховні напрями вона відповідає за їх виконання. А виховання дитини тепер куди складніше завдання, як було колись. Через прискішене життєве темпо, пересунення дільниць міста, расову боротьбу, молодечу злочинність — дівчора й молодь знаходиться під тиском тих подій. Отже вплив родинного дому, а в ньому увага матері конче потрібні для вмілого кермування тим розвитком.

В українській родині ця присутність матері ще й бажана тому, що стає підставою національного виховання дівчора. Адже всі свідомі того, що те, що зашпелене в ранньому дитинстві, поширене й любовно припицьоване

Подбаймо про відпочинок дитини

Обов'язки української матері супроти її доростаючих, у шкільному віці дітей, не кінчаються із шкільним роком. І час літніх ферій вимагає від неї продуманого й доцільного плянування.

Літні ферії є для дитини часом дозвілля, відпочинку після умови, нераз важкої праці. Бо українська дитина має багато занять в часі шкільного року; американська й українська школи, організація молоді, лекції з ділянок мистецтва... Дитина потребує відпочинку, але не спокійного сидіння в хаті. Дитина не переносить спокою. Після кількох днів вона вже рветься кудись іти, кудись їхати. Тужить за товариством однолітків.

Українські оселі, табори, зустрічі є найкращим місцем і нагодою відпочинку, розваги, скріплення фізичних дитячих сил. Побут на свіжому повітрі дасть дитині апетит, міцний сон, спортову заправу, веселе, дружнє оточення. Ще ціннішим набуток від фізичного скріплення і товариського життя є вироблення характеру, прикмет, що їх дає виховна система в таборі. Це є такі прикмети як здібність переносити труднощі, самостійність і гарт духа.

Та найцінніше, що одержить дитина в виховному таборі, чи оселі є національне виховання; його дає розговорна рідна мова, книжка, вірш, пісня, гутірки з українською тематикою, змагання при іспитах вмілостей, участь у програмі на вечірню ватру... Вечорі при палаючому вогні ватри, спільні пісні на прогуляках, розмови в колі друзів це незабутні хвилини на все життя.

Матері і батьки не повинні прогавити нагоди, яка уможлиблює дітям побут в українській оселі. Це є національний обов'язок батьків — вислати дітей в українське середовище на час дозвілля і цей обов'язок пригадує усім українським батькам

Головна Управа СУА

НОВІ ВИДАВАННЯ

УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО У БРАЗИЛІЇ (1924—1964). Заходами Української Жіночої Організації при ХОС. Зредагувала Наталія Лиса. Стор. 86.

З нагоди 40-ліття заснування першої жіночої організації в Бразилії Українська Жіноча Організація при ХОС видала огляд праці, як своєї центральної організації, так і інших жіночих товариств. Цей гарний почин дав перегляд не лиш трудних початків, але й дальшого поступу і розвитку. За приклад нехай послужать звідомлення Централі і Філій ОУЖ та осяги інших товариств. Описи ілюстровані численними світлинами.

Книжку можна вважати цінним

пізнанням — це найкраща запорука настанови юнака чи юначки. Тому ми бажали б якнайдовше вдержати українську матір у домашньому вогнищі. Не завжди це є можливе. Але всім, що мають якінебудь вагання, слідувало б прочитати книжку Ф. МекДжінлі „Шість центів у її черевку“.

вкладом в історію нашого жіночого руху.

Василь Симоненко: БЕРЕГ ЧЕКАНЬ. В-во „Пролог“. Вибір і коментарі Івана Кошелівця.

Ім'я молодого, передчасно згаслого поета — широко відоме. До збірки увійшли поезії з двох його збірок, опублікованих в УРСР, кілька поезій, спотворених советською цензурою і ряд поезій, заборонених в УРСР. Особливе значення має щоденник поета, що охоплює час від вересня 1962 до вересня 1963. Тут відкривається суть його молодості, сумнівами терзаної душі.

У своїй літературній силуетці Іван Кошелівець дав влучну аналізу творчості поета.

Василь Чапленко: УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА МОВА, її виникнення й розвиток. Нью Йорк 1962.

У вступному слові автор пояснює, що книжка є продовженням давнішої його праці „Українська літературна мова, її виникнення і розвиток“. Тут він доповнив згаданий твір одним розділом, до якого йому давніше бракувало

Італійські спостереження

(Лист із Риму)

Для італійців вигляд так само важливий, як і якість, якщо й не більше. Тут не питають, де ліпше жити — в Америці чи в Італії, а де гарніше.

Цьому принципу відповідає й їхня архітектура. Модерні житлові будинки мають легкість і веселість у собі завдяки балконам і терасам різних штудерних форм, на яких квіти, зелень, квіти, квіти... Вулиці чисті, так у старих, як і в нових ділянках міста. Це заперечує дещо поширену легенду, що італійці — брудні і ліниві. Ніхто не приїжджає сюди робити їм порядки чи будувати будинки й дороги, які, до речі, є тут найкращі в Європі, за винятком лиш Німеччини.

Та коли головні дороги є знамениті, в самих містах вуличний рух — на перший погляд — дуже хаотичний. В самому Римі є дуже мало перехресних світел; подекуди стоять поліцейські, що частіше пояснюють туристам, куди їхати, або висварюються з водіями авт, які не послушали їх вказівок, аніж керують рухом. Кожен водій шукає найменшої щілини, кудю можна б пропхатися. А білі лінії посередній дороги служать лиш на те, як каже один із наших римських олів, щоб знати, хто винен, якщо трапиться випадок. Інакше ніхто не звертає на них уваги. І це притаманне італійському характерові: кожен шукає і використовує нагоду, щоб пропхатися, та все таки вважає, щоб не наробити багато шкоди собі й іншому. Тому серйозних випадків в Римі назагал мало. Якщо ж узяти до уваги, що велика кількість вулиць тут цілком не має тротуарів для пішоходів, то це справді гідне подиву.

Під оглядом міського руху Рим

матеріалів. Але властивим змістом книги є з'ясування розвитку української мови в українській самостійній державі 1917—1920 рр. Цієї теми дотепер ще ніхто не опрацював, а в Україні її вперто промовчують.

Л. Б.

змінився на протязі останніх десяти років. Тоді, безперечно, так само були авта, але нічого подібного до їх теперішньої навали. Орнаментальний вигляд площі Святого Петра сьогодні геть спотворений автами, яким там дозволено паркувати. Майже всі авта малі, навіть дуже малі. Властиво, ними одиноко можна пробиватися вузькими середньовічними вуличками, що їх ніхто не думає перебудувати для модерного руху. Середньої величини авто в тих вуличках виглядає немов якийсь кольос, і його краще залишити на окраїнах міста, ніж рисувати застрягнути між двома будинками на якійсь побічній вулиці.

А щодо місця, де залишити авта, то ситуація гірша від американських міст. Туристи, що мають авта з закордонними реєстраційними таблицями, часто використовувать італійське добре наставлення до туристів. Це, мабуть, їм вдається тільки в Італії. Бо де ж інде, як не в Італії, поліцейський чекав чверть години біля вашого авта, залишеного під самим знаком, який забороняє навіть зупинятися, після остороги, не лиш по-джентелменськи відчинить вам двері до авта, але й ще засалює, коли від'їжджає.

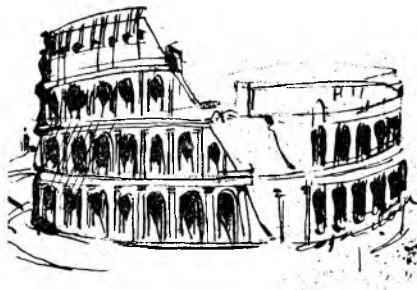
Італія цікава не лиш своїми містечкими центрами, як Рим чи Фльоренція. Майже кожне містечко, що більше, село може похвалитися якимсь цінним містечким твором чи пам'яткою. Містечка, немов причеплені до верхів гір корони, з руїнами або ще й із збереженими середньовічними укріпленнями, так само мальовничо виглядають, коли до них під'їзди-

ти, як і чудовий є вид з їхніх терас на довкільні долини. Орвієто, Сполетто, Ассізі, Перуджа й інші, всі вони залишають незабутній спомин. В них й досі чується дух ренесансу.

Та все таки перлиною не лиш усіх італійських міст, але й світу є Рим. Тут, здається, кожен будинок, кожен камінь міг би розповісти вам цікаві історії від сірої давнини по сьогоднішній день. Рим — це свідчення людських здобутків, матеріальних і духових. Музеї, галерії, пам'ятники, археологічні розкопки: їх багатство прямо засліплює. Кожна церква тут — це своєрідний музей. Мозаїки, скульптури, орнаменти, сама граціозність структури — куди більше притягають увагу, аніж священик при престольній жертві, для чого властиво все це мало б служити. Не можна також сказати, що гарні молоді, часто обнажені фігури на образах чи скульптурі спеціально стимулюють побожні думки. Так само не є дуже інспіруючими історичні згадки про минуле деяких із цих церков. В добу ренесансу катедри були популярним місцем для вбивства непопулярних деспотів.

Церемоніял Богослужби в цих церквах мусить бути дійсно величавим, щоб вдержати увагу присутніх. Признатися, то ми лише двічі побували на такому Богослуженні, а саме на „Всіх Святих“ у Базиліці Санта Марія Маджоре та на відкритті четвертої сесії Собору в Базиліці Святого Петра, коли Службу Божу служив Святіший Отець. Звичайно Богослуження в церкві Святого Петра в неділю дещо подібні до стампади. Служби відбуваються при бічних престолах. Народу завжди багато, і тих, що прийшли молитися, і тих, що прийшли дивитися. Увесь час рух. Гурмою біжать за священиком, сподіваючися, що він іде починати Богослуження, а тоді довідуються, що він уже закінчив. Багато вродистіша атмо-

(Закінчення на ст. 8)

Дисципліна й авторитет

В житті кожної дитини дисципліна є потрібним і важливим чинником. Вже змалку треба привчати дитину до того, як їй треба поводитись, що їй вільно, а чого не можна.

Дисципліна має велике значення в товариському житті дитини у зустрічі з ровесниками. Дитина повинна з ними порозуміватись, ділитись своїм і дуже часто поступатись своїми власними забаганками в користь других.

Завдяки розумній дисципліні дитина обертається в певних межах що в них може діяти. Там вона набирає самопочуття та певности у своїх починах, стає самостійною, експериментує та вчиться на своїх помилках. Батьки, що слідкують за вихованням дитини, поширюють ці межі з року на рік чи навіть із місяця на місяць, даючи їй більше волі. Тим вони доказують, що вони про неї думають та їй довіряють.

Однак дуже важливим є, щоб батьки пам'ятали, що дисципліну треба вживати із розумінням і любов'ю.

Дуже важливою у вихованні є пошана до авторитету. Дитина повинна навчитись цьому авторитетові підпорядкуватись. Та щоб це осягнути, треба мати точну уяву про авторитет, що його дитина має шанувати.

Першзавсе авторитет мусить бути наділений дитині із розумінням, любов'ю і послідовністю. Коли дитина виростає в середовищі, де є порядок і де вона бачить, що другі члени її родини мають пошану до авторитету, тоді вже змалку привикне сприймати авторитет, як необхідність без ніяких сумнівів.

Немає людини, що не зробила б помилок у своєму житті. Помилки роблять і батьки, спеціально з першою дитиною і в цей спосіб пізнають правду. Діти неодну помилку своїх батьків перенесуть на своїй шкірі, але рівночасно вони дуже добре відчувають справжню любов батьків і тому кривду дуже скоро забувають. Тому батьки,

коли справді люблять свою дитину і бажують її добре виховати, ніколи не повинні страхатись своїх помилок, (а ще гірше до них не признатись), коли вони непевні в підборі правильних метод виховання.

Слід пам'ятати, що немає однієї універсальної методи у вихованні дітей, що була б досконалою, але різні методи, яких можна вжити у вихованні дитини і заповнити собі бажаний вислід. До кожної дитини слід підходити, як до індивідуальності, бо ж батьки теж нею є, тому не всім може відповідати одна і та ж метода у вихованні. В кожній родині є свій спосіб і форма, в яких виявляється дисципліна і встановлюється авторитет. Головне, щоб це не була механічна система, але щоб у ній було серце, розуміння та бажання згоди між батьками й дітьми.

Упорядкованого спокійного життя бажують не лиш батьки, а першзавсе шукають його діти, як певної остой у своєму фізичному і духовому рості.

Гарне родинне життя, сердечна атмосфера, просякнута пошаною одних до других — це запорука добре вихованого молодого покоління.

Ярина Грабовенська-Телепко

НОВІ ВИДАННЯ

Леся Храплива: ПИСАНКА УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ, ілюстр. П. Андрусєва. В-во „Українським Дітям“, Нью Йорк-Мюнхен, 16 стор.

В книжці із барвистою обкладинкою та ілюстраціями на кожній сторінці чергуються віршички та оповідання на тему Великодніх Свят. Ось про те, як Одарочка малює писанку — те ж саме роблять спільно звірята в лісі. Описано радість квіток та метеликів з приходу весни і дітей, що з батьками люспішають до церкви на голос дзвона. Ці оповідання цікавим змістом та веселими пригодами дуже надаються до само-

стійного читання для школярів від 6 до 8 років. Передусім „пригода писаночки“, в якій повторюються поодинокі фрази, так як у народних казках і це дуже корисне для початкуючих читачів. Молодші діти дуже цікавляться різними звичаями та люблять слухати про те, що їх батьки робили, коли були дітьми. Читаючи книжку пізнають Великодні традиції та зайняття своїх однолітків, що пишуть писанки, цокаються ними, щоб довідатися чия сильніша, виводять гагілок та несуть свячене рідні.

Придбаймо „Писанку“ нашим дошкільнятам і молодшим школярам, бо цей цінний подарунок принositиме їм радість кожного Великодня.

Діма: „ІЖАЧОК“. Ілюстрації Ю. Кульчицького. Націоналістичне Видавництво, Париж 1958, 22 стор.

Це є збірка оповідань про звірят. Одне з них про те, як батьки-їжаки вчать свого маленького скочуватися з горбка. Дітям цікаво слухати, як їжачок згортається клубочком і мов м'ячик котиться в долину. Та він, зовсім так, як малий хлопчик, що дечого навчився і чується дуже відважним та певним себе, вирішає потайки вночі піти котитися з високої гори, біля якої живе лис. Могла б ця пригода погано скінчитися, та на щастя це був лиш сон.

„Іжачок“ Діми, це видання давніше, та в книгарнях його ще можна закупити. Відзначається воно гарною літературною мовою, добором слів, відповідним для дітей від 3 до 8 років, цікавим змістом, та чітким друком, хоч може дещо за дрібним для 6—8 літніх. Надається ця збірка для самостійного читання дітьми молодшого шкільного віку — оповідання короткі, акція жива, слова зрозумілі.

Рута Галібей

Геройство, про яке не говориться

Можливо, що ця жінка мешкає навіть на тій самій вулиці, що ви. Можливо, що ви знаєте її і часом перекинетесь з нею кількома словами звичайної розмови. Здається, однак, що вам ніколи не прийшло на думку, що ця жінка і поняття геройства, мають із собою щось спільного. Але в цьому немає нічого дивного. Ми віддавна привикли розуміти під словом героїство „якийсь небуденний, блискучий, високолетний подвиг, — щось у роді подвигів Жанни д'Арк... А жінка, що про неї говоримо, ніяк і в нічому не нагадує славетної героїні-мучениці.

Але скажіть: чи ви бачили в еміграційні роки п'єсу „Домаха“? Якщо так, ви напевно точно пригадуєте собі однойменну героїню п'єси, бо таких персонажів як Домаха, не годен забути. Це була така домінуюча, така незвичайно сильна постать, дарма, що вона була простою, може навіть малограмотною селянкою. „Геройство“ Домахи мало в собі гіркий, терпкий посмак буднів. Пронизливо болючих буднів підсоветського життя в часи колективізації. Домасі в брутальний спосіб забрали все, що людині можна відібрати. Залишилось їй тільки її власне життя та — її внутрішня сила, що заключалася в бажанні: видержати. Видержати попри найболючіші втрати, попри дошкульний терор, у — безвихідному здавалось би — положенні. І Домаха видержує. У фінальній сцені, вона, колишучи на руках малу внучку — символ прийдешнього — співає: „А нашому роду — нема перезсуду“... Прості слова простої народньої пісні, але скільки в них глибини! Можна б сказати — кредо народу, що не хоче загинути. В ньому заключалась не тільки провідна ідея п'єси, але також провідна ідея „героїні сірих буднів“.

— Якщо ви не бачили п'єси „Домаха“ — можливо ви бачили на американській сцені або в кіно премилу історію про „Непотоплячу Моллі Бравн“. Історію зовсім не трагічну, навпаки, погідну, ве-

селу, виразно гумористичну. Життєрадісна, повна фантазії та верви, Моллі Бравн, зовсім не доконує ніяких героїських вчинків. Вона тільки проходить крізь тверду школу життя і бореться з усілякими труднощами, включно з власними недоліками. Ці останні та життєві обставини, часто ставлять її у невідрадні здавалось би становище, але Моллі Бравн ніколи не хоче визнати себе переможеною. Вона, хоч похиляється від напруги, але не заломлюється, не паде вниз. „Ай ейнт давн ет“ — каже вона собі тоді, коли їй буває виїмково важко. І навіть коли приходить потрясаюча катастрофа, коли тоне корабель „Титанік“ — Моллі знаходить силу не лиш урятувати своє власне життя, але теж життя других людей. Реально й символічно — вона вдержується на поверхні життя і тому вона „непотопляча“.

Звичайна та жінка, що можливо живе на вашій вулиці — не є ані такою домінуюче-сильною як Домаха, ані такою радісно-бадьорою, як Моллі. Проте — коли б ви пізнали її ближче — вона має в собі прикмети й однієї і другої. Вона тільки тому менше помітна, що її... не освітлює блиск сценічних рефлекторів. Вона проходить крізь звичайне, сіре, буденне життя, в якому важко дошукуватися крилатої романтики. Її теперішнє життя таки дуже прозаїчне — чи не бачили ви її недавно, як вона поверталася із закупів харчів, похилена від тягару „шопінг бегів“? І тому нічого дивного, що вам ніколи не прийшло на думку порівнювати цю жінку з котроюнебудь героїнею.

Але... при нагоді — поговоріть з нею. Запитайте її про її минуле. Вона розкаже вам про нього словами, в яких не буде ані дрібки патосу. Вона скаже вам, що за часів польської окупації, вона була так званою інструкторкою дитячих садків по галицьких селах. В чому полягала ця праця — ви менш-більш знаєте... Вона, зовсім певно, не замикалася тільки в

крузі дошкільного виховання... В її засяг входило куди більше... (Про це вона вам не говорить, це ви самі знаєте!) Ви теж знаєте, як виглядали тоді обставини такої праці, що дорівнювала самопосвяті... Ви знаєте, що не було мови про якусь „сталу платню“, і скільки кілометрів треба було нераз проїхати на драбинястому возі, на в'язці соломи, вибоїстими, „польськими дорогами“, у слоту, завірюху, промокши „до нитки“, голодний, перетомлений... І ви знаєте про нічліги в сільських хатах — теж на в'язці соломи-приколотка, і про сніданки з пісного борщу та хліба, „...бо молока нема, корова не доїться, панунцю...“ Ви знаєте теж про часті допити польської поліції, що закидувала народній працівниці „антипаньство, вивроту діялальность...“ І що такі допити часто кінчалися побутом у в'язниці, у келії разом із злодійками та вуличними жінками... Це все ви мусите знати, бо вона про це не буде розказувати — хто б там такі речі згадував! Можливо тільки, що вона скупими словами натякне на те, що коли прийшли більшовики у 39 році, арештували та вивезли її чоловіка — і від того часу слід по ньому загинув... І що за німецької окупації — всі її три сини пішли до війська... Так, найстарший загинув під Бродами, середній опинився в Повстанській Армії, а наймолодший — досі на Сибірі... Так, вона, посилає йому посилки, бо самі знаєте, як там людям живеться... Вона, хоч уже немолода, ще таки працює... треба ж жити, треба синові допомагати... Чи має ще сили працювати? На її поблідлих устах поблажлива усмішка: „А якже ж — коли треба, сила мусить кайтися...“

Така звичайна розповідь, в якій нема ані нарікань на важку (чи на трагічну?) долю, ні найменшого натяку на власне „геройство“. А коли б ви навіть натякнули на те, вона спокійно відказала б: „Та я не зробила в житті нічого такого особливого, попросту виконувала

те, що треба було виконати. Хтось же ж мусів...”

Так, хтось мусів мати силу працювати для народу, переносити знущання окупанта, пережити найболоччіші втрати — і не заломитися. Хтось мусів вірити, що „нашому роду — нема переводу“, що ми мусимо видержати найважчі удари долі.

...Можливо, що ця жінка таки мешкає на вашій вулиці! Коли стрінете її слідуючим разом, подумайте про тише, безіменне героїство — героїство сірого будня. І це буде не трагічна Домаха, не безжурна Моллі Брови, а звичайна українська жінка, сила якої є силою нашого народу.

ІТАЛІЙСЬКІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ

(Продовження зі ст. 5)

сфера на площі Св. Петра, де кожної неділі о 12-й годині з вікна свого ватиканського мешкання благословить присутніх Папа. При цьому він виголошує імпровізоване слово через гучномовці.

Коли сьогодні говориться про беатифікацію попередніх папів, Пія XII та Івана XXIII, то Папа Павло VI є їх гідним наслідником. На багатьох він робить враження святої людини. За короткий час він викликав любов, пошану й признання до себе й Церкви в цілому світі. До цього причинилися так його виступи на Соборі чи в Об'єднаних Націях, як і такі малі жести, як відвідини паломників-циган у їхньому таборі під Римом.

До Риму приїжджають у різних справах — дістати благословення Папи, оглянути музеї і пам'ятники історичного значення, посидіти за склянкою вина в кафе на Віа Венето і час від часу розпізнати між прохожими відомого мистця чи актора, забавитися в римських нічних льокалях. Найчастіше все це разом приваблює до Риму, бо нинішня людина вміє пов'язати паломництво з вакаціями, культуру з розвагою.

Щоправда, сьогодні подорожування не є таке конечно необхідне для інтелектуального збагачення людини, як це було в минулому. Завдяки фільмові, телевізії, фотографії кожен має досить

докладну уяву, як виглядають такі неповторні місця, як Колізей, Фонтанна ді Треві, Пляцца д'Еспанья. „Вишневий сад“ Чехова можна так само побачити в тому ж сезоні в Римі, Парижі, Нью Йорку чи Москві. Ці самі театральні групи, балетні чи оперні ансамблі, піяністи, співаки, спортовці, учені, поети виступають майже у всіх головних столицях. Сучасність поволі, але послідовно, затирає унікальність місця і речей. Швидко комунікація (сьогодні дев'ять годин літаком з Шикаго до Риму!) затирає різниці в щоденному житті людей різних країн. Мода така сама, харч зовсім подібний — піцца така ж популярна в Америці, як і в Італії; продукти тих самих фірм — мило, паста до зубів, консерви; бензина тих самих компаній; Піета Мікельанджельо була на Виставці в Нью Йорку; Папа Римський подорожує по світі.

А до Риму все таки приїжджають мільйони!

ДАР ДЛЯ МУЗЕЮ СУА

З нагоди Музейної Виставки СУА, що була відкрита під час XIV. Конвенції в Українсько-Американському Інституті в Нью Йорку, виставлено там надісланий дорожочинний експонат. Це була жіноча сорочка з села Хрещатика на Буковині. Її власницею була п-ні Ірина Запаранок із Ютики, що поділилась цим своїм скарбом із глядачами.

Село Хрещатик положене над Дністром, близько Заліщик. Сорочка нагадує своїм кроєм і вишивками Придністрянське Поділля. Цей зразок сорочки дуже старий, власниця нараховує йому більш, як 100 років. Для неї це дорога родинна пам'ятка.

Коли закривалась Виставка Жіночої Творчості п-ні Запаранок повідомила п-ні М. Ржелецьку, референтку нар. мистецтва, що хоче подарувати цю сорочку Музейній Збірці СУА. З радістю прийняла це до відома Екзекутива СУА й на цьому місці складає власниці щире подяку.

Пані Ірина Запаранок походить із Заліщик, де народилась у родині Красій. Там закінчила середню школу і вишла заміж. Була членкою місцевого Союзу Українок, виступала в хорах „Просвіти“ та брала участь у „Лугах“. Перебуваючи на еміграції в

Німеччині спробувала своїх сил і в театрі. Тут грала в побутових п'єсах і драмах театру „Розвага“ різні ролі („Украдене щастя“ І. Франка, „Ми на Мазайло“ Куліша, „Катерина“ Т. Шевченка, „Казка старого млина“ Черкасенка). Прибувши до Ютики на початку 1949 р., вступила до Відділу СУА від хвилини його заснування. Переважно працювала як виховна референтка, в останньому часі, як пресова.

П-ні Запаранок любить у народній вишивці і майстерно володіє низинкою, яворівкою, хрестиками й мережкою. На Виставці Жіночої Творчості в Нью Йорку виставила ряд власних вишивок.

КУРС ДЛЯ ВЧИТЕЛЬОК ДОШКІЛЛЯ

Курс Учительок Дошкілля, що його започаткувала Виховна Референтура й Окр. Рада СУА за починком Програмової Комісії Укр. Вих. Системи — добігає до кінця. Курсантки пильно сходились щотижня на лекції. Доповідачі — пп. Ярка Телепко й Ігор Винницький — дали їм перегляд модерних засад виховання, чи то в домашніх умовах, чи то в Світлиці.

Курс проходив у формі свобідних гутірок. Курсантки (їх було 10) збились довкруги великого стола, в кінці якого сидів лектор. На початку лекції заповідав зміст сьогоднішньої теми, як наприклад „Роля учительки у Світлиці“ (п-ні Я. Телепко) або „Розвиток дитячої особовости“ (п. І. Винницький). Лектор проходив коротко намічену тему, а курсантки пильно записували. Час від часу ставили питання й діставали вичерпні відповіді.

Таким чином впроваджено ряд молодих матерів у напрямні сучасного дошкільного виховання. Курс буде закінчений іспитом 10. червня 1966 р.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

На першій сторінці нашого журналу, у статті „Мати Василя Симоненка“, пятий рядок з долини закралася прикра друкарська помилка, яку просимо справити. Написано є: „з обвинуваченнями передових українських лідерів“, а має бути: „з обвинуваченнями передових українських літературів“.

Зустріч із Софією Петеш

Мою увагу звернула картина на стіні „Вмираючі соняшники“. Так відразу пригадалися слова з „Ай-стрів“ Олесея „...схилились і вмерли...“ Відчувалося, що ці соняшники налевне ще вчора жили і мусли чомусь згинуть передчасно. Обвислі пелюстки ніби плачуть сльозами; так і видно, що були ще молоді. Стільки болю, стільки смутку було в цих квітах, що я немов прикипіла до картини.

— Хто це малював? — запитала я п. Ярослав Петеша, господаря дому, куди я зайшла, приїхавши до Пассейку полагодити деякі справи громадського характеру.

— Це малювала моя дружина — була відповідь.

— Де ж ви, пані Софіє? Покажіться з тієї кухні, я ж не приїхала з голодного краю, але з великого Нью Йорку по добрім обіді, то й непотрібно тратите час на приготування гостини.

— Зараз, уже зараз — чую відповідь.

Я тим часом оглядаю розвішені по стінах картини пані Софії. Яка чудова ця зима! Мені здається, ніби бачу дерева в ріднім краю зимою, такі пухнаті від снігу, з такими мережаними вітками. Вони пригадують так наші дерева під снігом!

— Де це було, в Карпатах, чи у Львові?

— У Львові, в Стрийському парку, — чую відповідь із кухні. — Але то ще не скінчене, ще багато бракує, і цього, і того...

— Не кажіть мені, пані Софіє, що це ще не викінчене, дайте мені надивитися, дайте мені побути трохи в нашому Львові...

А ось мої очі звернулися на стіну, де було кілька картин із квітами, такими свіжими, що ніби перед хвилиною зірвані з квітника і на них тремтить ще роса.

— Ну, знаєте, ви особливо вмієте віддати природу на полотні. Все живе, все ніби має душу. А ці дві наші церквочки, мальовані одна в золотистих проміннях сонця, друга в темну, похмуру ніч.

Котра краща, котру хотілося б мати в своїй хаті? Хіба обидві, бо вибір тяжкий. Обидві вони пригадують до болю нашу рідну землю, таку близьку і таку недосяжну та й таку тепер обдерту з наших традицій... Але чому ж ви не покажетеся принаймні нашому світові, як уже не чужому? Тих дві, чи три картини, що даєте на виставку жіночої творчості США, не показують як слід вашого обличчя. Виступіть на ширшу арену, пані Софіє! — переконую.

— Але де ж там мені показуватися між люди... Я завжди так себе критикую, такі ставлю до себе вимоги! Ще це, ще те, а тут на біду так мало часу. Бачите, вісім годин праці на хліб насущний, а потім не знати чого хапатися в хаті. А так часом кортить малювати...

— Не можна бути такою, так сказати б „перескромною“. Треба мати до себе довір'я. Ви маєте талант незаперечний.

Пані Софія тільки замахала руками.

— А цікаво мені дещо довідатися про вас від вас. Чи давно ви почали вчитися малювати, в кого і де?

Хоч пані Софія нерado говорить про себе, але при допомозі її чоловіка, п. Ярослава, що сам почав оповідати, я таки примусила її відкрити душу. Показалося, що ще в часі науки в дівочій гімназії в Перемишлі Олена Кульчицька звернула увагу на її рисунки. Але хто ж би то йшов на мистецькі студії до Академії, як треба з чогось реального жити! Отже по maturі, яку здала з відзначенням, студювала в Краківському університеті на філософичному факультеті, як головні предмети, грецьку і латинську мову. (Яка солідна і працююча жінка, — подумала я, — що в часі занепаду навчання класичної філології в польській державі вибрала такі непопулярні предмети!) У 1937 р. здала магістерський іспит у проф. Гамера і проф. Сінка на основі праці в

Софія Петеш
Ukrainian painter Sofia Petesh

латинській мові: „*Quae ratio inter Ciceronem et Caesarem intercesserit, ipsius Ciceronis scriptis illustretur.*“ В роках 1936-37 закінчила з дуже добрим вислідом педагогічний курс у Краківі. Так що ж, не довелося їй довго користати з свого фаху, бо прийшла війна 1939 р. Втеча перед арештом НКВД за Сян через те, що в її класі учні молилися перед наукою, і довга мандрівка в незнакий світ. Все, що мені оповідала пані Софія, дуже цікаве і я з приємністю оглядала її магістерський диплом.

— Але тепер розкажіть мені про ваш мистецький шлях.

— Малювати насправді я почала аж тут в Америці завдяки маестрові Михайлові Морозові, що керував моїми першими кроками. Я взяла в нього 33 лекції, на яких дуже багато скористала і навчилася. Науку в нього завжди згадую з найбільшою вдячністю, бо він крім малярського знання дав ще поштовх і відвагу до дальших студій. За його порадом я вписалася в 1958 р. до „Public School of Art and Industrial Art“ в Ньюарку і за чотири роки вечірньої науки одержала 14-го травня 1962 р. диплом з малярства. Крім того ще рік ходила до тієї школи на лекції портретування.

З великою приємністю дивлюся

Куховарські назви

Продовжуємо куховарські назви на букву Д

Делікатес — добірна, ласа страва.

Десерт — солодка, третя страва.

Джем (jam) — конфітури пригостовані з цілих і перетертих ягід.

Джин (gin) — алькогольний напій.

Дичина — м'ясо дикої тварини.

Динне дерево, **папайя**. — Істивні плоди нагадують диню.

Діня (melon) — городина. Дінячий. Дині їдять свіжі і в'ялені. Роблять з них цукати, повидло і конфітуру. З насіння б'ють олію. Є багато відмін динь, як от: Диня ананасна, гладкогора, ребриста або скинчаста, канталупка і багато інших.

Дієта — 1) їжа, що її приписує лікар хворим; 2) поміркованість у їжі й питві.

Дієтетика — наука про доцільне харчування.

Драглі, галярета — холодна, солодка страва, приготована з желатиною. Такі страви з м'яса або риби (див.: холодець).

Драглики, галяретка, желе (jelly) — застигла, солодка маса із перевареної й протертої сировини або ягід, що через пектинові речовини здраглила без додатку желатини.

Драгльєць (jell-o) — фабрично приготований порошок для драгльєв.

Дріжджі — дріжджеві грибки, що їх використовують у хлібопеченні, виноробстві та виробі спирту.

на скромну жінку з такими великими вимогами до власної особи, що тепер належить справді до рідких явищ, якої ясні очі жевріють вогнем мистецької снаги.

Вибираю декілька картин для моєї галерії. Знаю, що довго не будуть чекати на покупця, бо якісь такі інакші, такі, що хочеться постійно мати їх перед очима. Прощаюся з милими господарями, щиро тисну руки пані Софії, мистцеві небуденного таланту і шукачеві нових доріг мистецтва. **Ольга Соневицька**

ЮВІЛЕЙНА КОНВЕНЦІЯ

Конвенція Ген. Федерації Жіночих Клюбів, що відбудеться 5.—10. червня ц. р. у Шикаго, вже намітила свою програму. Всіх 6 день Конвенції виповнені сесіями, панелями й товариськими зустрічами. Головна тема панелю — „Будуємо сьогодні, щоб забезпечити наше завтра“ назначена на 7. червня.

Вечеря кожного дня призначена для вітання видатних гостей чи відзначення Клубів. Своє прибуття заповіли — Річард М. Ніксон, політичний діяч, і Джан Крофорд, кол. фільмова акторка. На ювілейному бенкеті 9. червня театральний ансамбль відіграє сценку про 75-літній шлях Федерації.

Для нас найцікавіший день 8. червня, себто Міжнародний День Конвенції. Тоді представниця Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) п-ні Олена Лотоцька складатиме звіт із діяльності СФУЖО. А в програмі того дня, між виступами різних націй, присутні побачуть виступ нашої групи молодих жінок у народніх строях.

НАШІ ДОСЛІДИ

Цьогорічне Свято Жінки-Героїні лишило нам почесне завдання — зібрати відомості й дані про жертви тюрем 1941 р. Серед нас ще є колишні в'язні-жінки, що їм пощастило врятуватись. А й живуть також свої тух, що погинули у великій маєсакрі.

Дотепер маємо відомості про двох свідків того часу. З нагоди Свята Жінки-Героїні у Філадельфії в радіопередачі ім. Вол. Блавацького дня 27. березня 1966 р. виступила учасниця процесу 59-тьох у Львові — п-ні Олена Казанівська. Вона подала свої спогади й дані про двадцять українських дівчат, що були тоді на лаві підсудних.

Дня 13. березня 1966 р. відбулось Свято Жінки-Героїні в Денвері. Там кол. в'язень п-ні В. Медвецька розказала спогади про перебування в Дубенській тюрмі. Це кинуло світло на умовини нашої боротьби на Волині.

Треба сподіватись, що й інші Окр. Ради й Відділи СВА збирають відомості та подадуть їх до Централі СВА.

ЖІНОЧЕ ПЕРО

Виставка Жіночої Творчості при XIV. Конвенції СВА охоплювала також книжки жіночого пера. У програмі Конвенції не було змоги присвятити їм належної уваги. А хотілося розглянути наше жіноче перо за 1962-65 рр. Це завдання взяли на себе Окружні Ради СВА.

Дня 27. березня 1966 р. Окр. Рада в Нью Йорку влаштувала з того приводу Літературний Вечір. Доповідницями були — Лідія Бурачинська, Ірина Іванчишин, Олександра Різник, Наталія Чапленко. Вечором проводила Ольга Соневицька. Про мистецьке читання подбали — Катря Колянківська і Наталія Хоманчук. Вечір відкрила голова Окр. Ради Оксана Рак.

Ведуча привітала присутніх письменниць — Людмилу Коваленко, Дорію Гуменю, Дарію Ярославську та поетесу Діму. Децю пізніше прибула з Філадельфії письменниця Ярослава Острук.

Влаштовано також виставку всіх творів жіночого пера, що появились у 1962-65 рр. Окремий столик продажі книжок мав живий успіх.

Таке обговорення жіночого пера заплановане і в інших Окружних Радах СВА. Воно збудить живіше зацікавлення та дозволить письменницям — зійтися з читацькою публікою.

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Наші Відділи зрозуміли вагу справного звітування. В останньому часі напіло багато звітних листків за 1965 р. Їх надіслали Відділи — 1, 21, 22, 42, 43, 44, 47, 48, 54, 61, 68, 74 і 75. Було б добре, коли б і інші Відділи поспішили з тим. Що більше віддаюємось від 1965 р., то трудніше пригадати події й числа.

Ще раз пригадуємо, що один примірник звітного листка Відділ повинен залишити в себе, другий передати Окружній Раді, а третій вислати до Централі.

ПОДАРУЙТЕ СВОЙ
ПРИЯТЕЛЬЦІ-АМЕРИКАНЦІ

Дух Полум'я

ЛЕСІ УКРАЇНКИ
АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Ціна 3.50 дол.

Замовляти в Централі СВА

Із позинів Відділів

Ще одні Вишивані Вечерниці

Пишучи про Вишивані Вечерниці, не можна держатися форми сухого репортажу. Так багато проблем в'яжуться з тим, що поминути їх мовчки не було би добре. Кожні подібні імпрези багато нас учать і по кожних Вишиваних Вечерницях багато нам хочеться сказати.

Традиція вишиваних забав у нас уже давна, бо їх улаштовували ми ще в Україні. Ідея подумана далеко глибше, як тільки те, щоб — як дехто думає — змагатись за кращу сукню. Основою є плекання вишивки, поглиблення розуміння її та примінення в щоденному вжитку. Тут не є важне, які будуть нагороди і кого нагородять, на нашу думку, справедливо чи несправедливо. Справедливість у тому проблематична, бо та сама сукня одним подобається, а другим ні. Тут приписів немає і не може бути. Багато чинників на те складається, що їх годі тут вичерпати. А впрочім, вирішити якусь постійну лінію, приписи чи вимоги, за якими журі вишиваних вечерниць мало б рішати — які сукні нагороджувати чи вирізнявати — треба було б одне постійне журі і його не змінювати ніколи. Або „хтось“ (не знаю тільки „хто“) мав би такі вимоги випрацювати. Але завжди знайшлося б якесь „але“, що не всіх вдовольняло б. А врешті важливе, щоб ті, що вишивають сукні, не робили цього лиш під кутом майбутньої нагороди. Важливе теж, щоб якнайбільше жінок придбало собі вишивані речі, їх уживало, як і теж, щоб молодь хотіла брати участь у Вишиваних Вечерницях, придбавши собі вишивану суконку.

Традицію Вишиваних Вечерниць підтримує дуже вміло 63 Відділ СЧА в Дітройті. І я подивляю кожнорічні Управи цього ж Відділу, яким приходиться перетерпіти багато неприємностей, а навіть і зневаг по кожних таких вечерницях. Звісно ж, що іще той не зродився, що усім догодив би. Але як нераз тяжко знайти спосіб, щоб розбурхані пристрасті, здавалося б інтелігентних, пань усмирити і вдоволити. Я раджу не знеохочуватись і даліше влаштовувати вишивані вечерниці. Подбати, щоб молоді жінки й дівчата полюбили

народне мистецтво, розуміли його, а принаймні один із його виявів, тобто вишивку, примінювали у щоденному вжитку. Ми відірвані від рідного джерела української культури, народнього мистецтва, мусимо хоч наслідувати те, що вже створено, коли не можемо самі творити. І остається нам лиш радість, коли маємо нагоду бачити і подивляти зразки мистецтва і вибирати для себе те, що індивідуально кожній із нас підходить. Але не полювати тільки на ефект у других, бо тут уже мусять зіткнутися чужі смаки і впливи.

Вишивані Вечерниці 63 Відділу СЧА відбулися у січні ц. р. Журі зовсім слушно поділило підмічені сукні на три групи балеві, популеневі і спортові. З першої групи першу нагороду дістала сукня п-ни Віри Савчук. Це була довга балева сукня, біла, від пояса по боках до низу мала гаптований старовинний полтавський взір кольору ржі. Сукня дуже гарна, дбайливо обдуманна, вигляд дуже субтельний. Другу нагороду в цій групі одержала сукня п-ні Ірини Кіналь, теж із білого шовку, що мала делікатний взір у формі зарисованих лиш контур стилізованих троянд із листочками. Крій сукні і взір взятий із „Нашого Життя“. Взір вишитий по обох боках переду сукні від гори до низу. Третя нагорода припала панні Олі Кульчицькій. Її сукня робила ефект тим, що колір і рід матеріялу дуже підходив до вишивки. Вишивка дуже барвиста, незвичайними красками вишивана. Був це закарпатський лизинний взір, широкий на долоню, а матеріял сукні нагадував наше конопляне полотно. Очевидно, був це тяжкий матеріял рожево-кремової краски. Розміщення вишивки на сукні, замітно балевій, без рамен і рукавів, було дуже оригінальне. Ефект доповнював трикутний шаль із матеріялу сукні.

З другої групи вирізнято такі сукні: вишневу з шовку, вишивану геометричним узором із центральних земель, чорною краскою на придолі сукні і замість рукава вміщена смуга взору. Власниця п-ні Ірина Іваницька. Другою вирізняною була п-ні Леся Богай, що мала білу сукню, прикрашену гарним узором.

Уляна Волинець дістала першу нагороду на Дитячих Вишиваних Вечерницях 29 Відділу СЧА в Шикаго, Іл. Стрій складається з гладкої безрукавки з голубого полотна та блюзки з білого полотна, вишиваної настикуванням і вирізуванням у красках брунатній, білій і двох голубих. Проект суконки її мами Марії Волинець, що студіює модельярство суконь.

Ulyana Wolynec won the first prize at the Embroidered Party for children in Chicago, Ill.

Із спортових суконь вирізнято теж білу вишивану узором із Городенщини — власниця п-ні Анна Грицик.

На залі було багато навіть гарних і добре подуманих суконь, але годі було всі нагородити. Переважно були це пані, що неоднократно були вже нагороджувані. Слід згадати, що господиня вечерниць, голова 63 Відділу, п-ні Іванка Цісик, мала гарну чорну балеву сукню, прикрашену узором у целгастій красці (калина з листочками), що й журі відмітило, але з уваги на її становище у Відділі не випадало нагороджувати. Також аранжерка забави, п-ні Рома Дигдало мала вишивану суконку.

Мужчин, що мали вишивані сорочки, журі удекорувало квітами.

Вишивані Вечерниці є завжди атракційною подією на терені нашого міста і пані вже від осені пригтовляються до них. Дарія Бойчук

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 2. березня 1966 р. упокоїлася в Бозі, прийнявши Найсвятіші Тайни в 84-му році життя наша членка, бл. п. Катерина Федорчак, родом Цісельська, вдова по судовому уряднику в Золочеві. Похорон По-

Бл. п. Катерина Федорчак
The late Katherine Fedorchak, member of 64 UNWLA Branch in Detroit, Mich.

кійної відбувся дня 5. березня 1966 р. з похоронного заведення Бугая до укр. кат. Церкви Непор. Зачаття у Дітройті, а потім на католицький цвинтар Мавит Олівет. Покійна полишила у смутку дочку Леонтину Галяженко з чоловіком Григорієм, дочку Ірину Подгурську з дітьми і внучкою, дочку Софію Хлопешку з чоловіком Василем і сином в Україні. Сумує за нею сестра Софія Мудра з дочкою і внуками в Україні та ближча і дальша рідня в Америці й Україні.

Управа 63 Відділу СУА
ім. Софії Русової
у Дітройті

Передплатниці, що прислали передплату, дивуються не раз, що їх вплата не зараз відмічена на адресі. А того друкарня часом не всилі зробити.

У змагу за Наше Життя

Наші прихильниці дбають про те, щоб журнал „Наше Життя“ увійшов у кожна українську хату. І справді, передплата журналу є першим кроком до того, щоб притягнути українську жінку в організовані ряди. Бо Наше Життя поінформує її про завдання й цілі СУА, розкаже про досяги українського жіноцтва, заохотить відвідувати жіночі імпрези. Тому стараймося приднувати нових передплатниць!

В останньому часі приєднали їх:

Іванна Бенцаль, Бронкс (4 Відд.)	2	Марія Лозинська, Нью Йорк (1 В.)	1
Стефанія Берегуляк, Гленфілд	2	Ірина Малицька, Торонто	4
Ольга Курилас, Кентон (87 Відд.)	1	Софія Пилип'юк, Фила. (88 Відд.)	1
Єва Корпало, Лонг Айленд Ситі (8 Відд.)	2	Леся Пришляк, С. Кетрінс	1
Докія Лисько, Бронкс (82 Відд.)	1	Мих. Ставнича, Клівленд (33 Відд.)	1
Олена Лиско, Бронкс (82 Відд.)	2	Уляна Терлецька, Шикаго (22 В.)	1
		Єва Захарків, Дітройт	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

ПОДЯКА

В імені наших дітей, унуків та нашому власному дякуємо всім учасникам нашого подружнього ювілею. Щиро дякуємо за участь у Богослуженні, де разом із нами всі молились перед святим Престолом. Дякуємо за дорогі подарунки й бажання, що будуть для нас найбільшим майном до кінця нашого життя. Нехай Господь Бог обдарує Вас за те кріпким здоров'ям на многі і щасливі літа!

Єва і Павло Корпало
Єва Хомів, член Управи.
8 Відд. СУА в Бронксі

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. інж. Модеста Макара, чоловіка п-ні Ольги Макар, референтки сусп. опіки Гол. Управи і членки 63 Відділу СУА в Дітройті, складаю 5 дол. на Наше Життя і 5 дол. на Дім для Старших у Філадельфії

Леонтина Галяженко
членка 63 Відділу СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Савини Лопатинської складаємо 25 дол. на Вих. Фонд ім. Ганни Ракової

О. і В. Шиприкевичі, Філадельфія
М. і Б. Ржепецькі, Нью Йорк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Володимира Гоевича складають 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Людмила і Василь Сердюки, Черче

НОВІ ВІДДІЛИ

Окр. Рада СУА в Рочестері повідомила нас про засновання нового Відділу СУА, що постав у Бінгемтоні, Н. Й. Основні збори відбулися 27. березня ц. р. у привності 14 членок. Проводила ними голова Окр. Ради п-ні Марія Когуляк. Відділ одержав порядкове число 9, а його головою стала п-ні Мирослава Придула. Щиро вітаємо Округу з цим прибутком та бажаємо успіхів у дальшій праці!

Окр. Рада СУА в Клівленді також збільшилася на один Відділ. Дня 24. квітня відбулись основні збори нового Відділу СУА у Россфорді, Огайо. Зголосилось 20 членок; зборами проводила п-ні Софія Барусевич, орг. референтка Окр. Ради. Відділ дістав порядкове число 31. Щастя Боже!

Окр. Рада СУА в Дітройті поінформувала нас про засновання нового Відділу в Анн Арбор, Миш. Точніших даних ще не маємо.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСІ

Наш журнал іде до цілого ряду старших осіб в Європі, що з радістю очікують його. Передплати уфундувають наші Відділи, як напр., 54 Відділ ім. 500 Героїнь у Вилмінгтоні, що від 1962 р. вже дбає про те. А 25 Відділ ім. княгині Ольги в Потакеті від 1963 р. фундує таку передплату. Обидва Відділи відновили її в цьому році. Щира дяка за те!

П Р И С И Л А Й Т Е
П Е Р Е Д П Л А Т У !

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1966

Творчий шлях

На шлях я вийшла раною весною
І тихий спів несмілий заспівала.

А хто стрічався на шляху зо мною
Того я ширим серденьком вітала.

Л. Українка

У березні ц. р. сповнилось годові СФУЖО п-ні Олені Охримович-Залізник 80 років. З нагоди її 80-ліття Управа Українського Жіночого Союзу у Відні на засіданні дня 8. березня ц. р. найменувала її почесним членом і всі присутні підписали ювілянтці спільний привіт, як „заслуженій громадській діячці, шляхетній, ідейній людині, з побажанням ще многих літ життя і праці для добра українського народу“. Почесним членством наділила рівнож ювілянтку остання Конвенція Союзу Українок Америки, що відбулась у листопаді 1965 р.

Відзначення цього 80-ліття відбулось спонтанно і в Філадельфії, у крузі найближчих друзів, родини та співробітниць СФУЖО. На ньому вітали її подруги з шкільної лавки, учениці та співробітниці, з якими вона зустрілась на своєму надзвичайно активному, громадському, педагогічному та публіцистичному шляху.

Не маємо матеріалів для обширного життєпису ювілянтки через її особисту велику скромність. Однак її власна публіцистична діяльність, її спогади про великих сучасників, з якими зустрічалась, є найкращим матеріалом також для її власної силуетки. З великою пошаною згадує Олена Залізник своїх учителів — проф. М. Грушевського і д-ра Іларіона Свенціцького, що дали змогу їй, студентці Львівського університету, працювати в етнографічному відділі Національ-

ного Музею. Порядкуючи збірки вишивок, вона співпрацювала з відомим етнографом Вадимом Щербаківським, стрічалась там із Іваном Франком.

У тому ж часі вона увійшла також у жіночий рух. Бачимо її в Ред. Колегії першого жіночого журналу „Мета“, що виходив у 1907 р. Була активною у Кружку Українських Дівчат, а потім у Жіночій Громаді в рр. 1908—1914. Із її спогадів про Константину Малицьку зарисовується та велика праця, що її проробило жіноцтво в тому часі. Дальші спогади Олені Залізник торкаються Комітету Допомоги Раненим і Полоненим Воякам, що діяв у Відні під час 1. світової війни. Тут же постав у 1920 р. Укр. Жін. Союз, якого вона була першою головою. У тому часі близькою подругою її була бл. п. Ольга Басараб. Про неї ювілянтка теж написала обширні і достовірні спогади.

Найбільш цінною прикметою цих спогадів є їх велика ширість та теплота. У них відкриваються нам — поруч етапів життєвого шляху ювілянтки — також прикмети її вдачі. Це є великий життєвий оптимізм, приязне відношення до людей та віра в українську людину.

У доповіді, що її в Відні виголосила п-ні Анна Жук з нагоди ювілею, вона накреслила життя ювілянтки в кількох етапах. Першим — була праця на рідних землях до вибуху 1. світової війни, коли вона закінчивши Львівський університет, стала вчителювати у дівочій гімназії СС. Василянок і вчительській Семінарії „Рідної Школи“. Тоді то у співпраці з Константиною Малицькою випрацювала статут Жіночої Громади,

як першого центрального жіночого товариства в Галичині. Другий етап обіймає часи 2. світової війни і наших визвольних змагань. Тоді праця ювілянтки в Комітеті Допомоги Раненим і Полоненим Воякам та Укр. Жін. Союзу була многогранна. Та найбільшим її осягом було порушення публічної опінії в Австрії з приводу трагічної смерті Ольги Басараб, що його вона осягнула завдяки зв'язкам із міжнародним жіночим світом. Третій етап у рр. 1926—1939 виповнений її педагогічною працею в фаховій школі кооп. „Труд“ у Львові, з якої вийшли сотні патріотичної ремісничої молоді. Четвертим етапом можна назвати її діяльність у жіночих організаціях Канади, що завершилась вибором на голову СФУЖО у 1957 р.

У цій Федерації, в якій перехрещуються справи й проблеми 14-ти складових організацій, пробігло вже 9 років її життя. Заслуги її на цьому пості трудно оцінити. „Трудно обчислити вклад праці, виявити багатство ідей і зміряти позитивний вплив голови СФУЖО на українські жіночі організації світу“, пише Ірина Пеленська у своїй статті п. н. „Творче 80-ліття“ („Америка“, ч. 72). Але українське жіноцтво, як усе громадянство знає вартість цього труду і в дні 80-ліття складає їй вислови пошани та побажань для дальшої творчої праці.

В. Ценко

Прийдіть на імпрезу найближчого Відділу СВА! Пізнаєте громадську готовість нашого жіноцтва й відчуєте теплу, товариську атмосферу.

Із Вечора 6. Літ. Конкурсу СФУЖО в Міннеаполіс, Мінн.:

П-ні Оксана Бринь, член Літ. Секції Клубу, вручає нагороду п-ні Оксані Соловей.

From WFUWO's Literary Award party in Twin-City, Minn.: Mrs. Oksana Bryn handing the \$100 check to the winner Miss Oksana Solovey

ВЕЧІР ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Вечір 25. лютого 1966 р. був у Твін Сіті, Мінн., потрійним святом. Того дня Літ.-Мистецький Клуб відзначив 3-ліття своєї діяльності, вшанував почесним членством поетку Оксану Лятуринську і вручив літ. нагороду Конкурсу СФУЖО перекладачеві Оксані Соловей. Аж дивно, як можна було це в один вечір умістити!

Та організаторкам Вечора це гарно вдалося. Голова Літ. Секції п-ні Олександра Костюк присвятила своє вступне слово підсумкам 3-літньої праці Клубу. Далше проголосила ухвалу Управи Клубу про вшанування поетки Оксани Лятуринської, накреслила коротко її творчий шлях і запросила до президії. А потім з дозвільною Літ. Секції п-ні Оксана Бринь привітала Оксану Соловей із перемогою в Конкурсі СФУЖО і вручила їй чек із нагородою.

Слідувала мистецька частина Вечора, що був присвячений 7. Літ. Конкурсові СФУЖО. Доповідь про перебіг Літ. Конкурсу СФУЖО відчитала п-ні Олександра Костюк. Там почули присутні історію Літ. Конкурсу СФУЖО фундації Марусі Бек, радної м. Дітройту. Від 1960 р. щороку цей Конкурс проголошується на твори іншого літературного жанру. Цьогорічний Літ. Конкурс був проголошений на переклад. Одна з двох рівнорядних нагород припала Оксані Соловей, другу нагороду поділено між Гаїну Черинь і Ольгу Литвин. А по-

тім присутні з задоволенням прослухали кілька зразків перекладів, відзначених Конкурсом. Читали за чергою: п-ні Оксана Бринь „Сантименти“, переклад з англійського Ганни Черинь, Олена Бенцаль-Карп'як та Олександра Костюк „Діялоги Кармеліток“, переклад із французького Катерини Штуль, Оксана Соловей свої переклади-мізіятури з французького Дюамеля „Казки мого саду“. Її переклад оповідання Веркора „Море мовчить“ наша громада мала нагоду ранише почути.

При чаю присутні обмінювались думками з приводу заслуханих перекладів. Забирали слово Н. Булавицька, Ол. Грановський, Ол. Мартиненко, Є. Писарський, О. Костюк та інші. Дискутовано про вибір твору для перекладу, мови і способу перекладу: вільний переклад, докладний, що намагається передати думки й почування автора і переклад „під рядок“, що передає стисло значення слів. Зауважено, що в прослуханих перекладах траплялись огріхи фразеологічні й лексичні. А й щодо змісту відозвались критичні голоси, особливо до „Сантиментів“ Ганни Черинь, що їх дехто вважав беззартісним твором.

У заключному слові п-ні О. Костюк провела підсумки Вечора. Вона вказала на потребу перекладів світової літератури та підкреслила цінності обох відчитаних творів. На кінець вказала на те, що в Твін Сіті живе кілька осіб, що перекладають поезію і прозу та треба сподіватись, що в майбутньому почуємо дещо з їх творчих зусиль. **О. К.**

ГРАДУАЦІЙНА ЗУСТРІЧ В АРГЕНТИНІ

Міжорганізаційний Жіночий Комітет улаштував 14. листопада 1965 р. Градуаційну Зустріч випускників середніх і високих шкіл. Як відомо, Міжорганізаційний Жіночий Комітет об'єднав представниць Союзу Українок Аргентини, Жіночих Секцій „Відродження“ і Жін. Секцій „Прогресу“. На чолі цього Міжорганізаційного Жіночого Комітету стоїть вдома діячка п-ні Ніна Онацька.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Крізь нашу пресу пройшла вістка, що 26. березня 1966 р. відійшла у вічність у Вінніпегу Тетяна Кошиць, вдова відомого диригента й композитора Олександра Кошиця. Походила з м. Вінниці на Поділлі, де закінчила середню освіту. Вчилась на Вищих Жіночих Курсах у Києві і володіючи гарним голосом, виступала в хорах. Згодом виїхала з Республіканською Капелею на еміграцію, де ділила зі своїм чоловіком усі успіхи й труднощі цієї мандрівки.

Окрім музики Тетяна Кошиць любила також народне мистецтво. Тому по смерті чоловіка вона присвятилась цій діяльності, працюючи віддано й жертвенно в Осередку Української Науки й Культури. Завдяки її знанню й досвідові збірка Осередку стала однією з найкращих поза межами Батьківщини.

Похорон відбувся 2. квітня ц. р. у Вінніпегу. Похоронено її біля тлінних останків її чоловіка.

УПРАВА СФУЖО

ВІДЗНАЧЕННЯ РОКОВИН

У десяти роковини смерті бл. п. Олени Кисілевської, першої голови СФУЖО, відбулись уже святочні зустрічі.

Дня 27. березня ц. р. заходами Управи СФУЖО відбулась святочна зустріч у Торонто, що її відкривала п-ні Стефанія Савчук, містоголова. Вона ж дала характеристику покійної діячки. Тріо сестер Дубляниць відспівало низку пісень. Зустріч попередила панахида, в якій взяли участь представниці складових організацій.

Дня 23. квітня ц. р. відбулась подібна зустріч у Нью Йорку. В програмі Зустрічі була включена передача портрету покійної голови СФУЖО кисти Михайла Дмитренка, що його уфундувала Маруся Бек, радна м. Дітройту. Зустріч відбулася в Українсько-Американському Інституті. Окрім промов голови п-ні Олени Залізняк і радної Марусі Бек, присутні почули ще мистецьке читання Олімпії Добровольської і фортепіанове сольо Дарії Каранович.

- Ukrainian Woman -

WHAT TO READ ABOUT UKRAINE AND THE UKRAINIANS

by Marty

Those of us with only a limited command of Ukrainian wonder sometimes if it is at all possible for us to become familiar with our Ukrainian cultural heritage? How many of us have wished that books in English on Ukraine and Ukrainian culture were more plentiful and that more translations of Ukrainian works were available!

And yet, though the situation is far from perfect, it is considerably better than many of us realize. It is frequently merely through lack of awareness and information on our part that we fail to notice important and interesting publications.

Readers of "Our Life" have asked time and again about English-language source material on Ukraine, which would be of interest to themselves, to their children, and to their English speaking friends.

Therefore, we shall start a column to fill this need by means of brief readable annotations of books in English about Ukraine and the Ukrainians. We intend to cover a variety of books: old and new, fiction and non-fiction, scholarly and popular. The majority of them are available in public and college libraries, or in Ukrainian libraries, which exist in some cities. We intend to provide full bibliographic information about each book, so that whoever is interested may ask for the book at his library or even order it from the publisher.

A leader sees things through the eyes of his followers. A leader puts himself in their shoes, and helps them make their dreams come true.

We Need Concise Material

One of the resolutions of the 1965 UNWLA Convention was concerned with materials in English. It is my fervent hope that this resolution will not be overlooked in the program planning.

The early Ukrainian immigrants passed on to their American-born children all the knowledge of Ukrainian history and traditions, that they themselves had. They organized dancing groups and evening schools for learning the Ukrainian language. This first generation of Ukrainian Americans retained most of this early learning and training which was limited to a degree by the extent of the education of their teachers. The Ukrainian spirit was kept alive and shared with the general American public through various youth organizations.

Today, the American mother of Ukrainian descent would like to pass on to her children love and respect for their Ukrainian heritage. In today's modern world, more than the smattering of knowledge of Ukraine that the first generation of Ukrainian Americans received is necessary. In order to give our children a better understanding of their cultural heritage and instill in them the spirit of their forefathers, the gaps in our own Ukrainian education must be filled and materials in the English language must be made available to the children. With the increasing awareness among Americans and other peoples of what "Ukrainian" means, such material is extremely necessary.

The purpose would be served best by short, concise, factual material on geography, history, literature, fine arts, folk arts, etc., with illustrations. Such material, most effective in the

form of slides, could be used in many ways, in many places, with many age groups.

Some story books in English for school-age children are already available — Halun-Bloch's books (Ukrainian Folk Tales, Aunt America) picture story books illustrated by Yaroslava Mills (The Mitten, An Egg is for Wishing, Stocking for a Kitten). These could also be augmented by puppet shows and plays in English.

The difficulties inherent in the preparation of such material are understandable. However, with the ever increasing number of educated people fluent in both languages a step forward can and should be taken.

Alexandra L. Riznyk

NEW UNWLA BRANCHES

Our Regional Councils are busy founding new Branches. On March 27 a new Branch was founded in Binghamton, N. Y., with Mrs. Prytula as President. On April 24, a new Branch was founded in Rossford, Ohio, and the founding of still another Branch is currently under way in Ann Arbor, Michigan.

MRS. HELEN LOTOTSKY HONORED BY UCCA

On the occasion of Mrs. Lototsky's 70th anniversary and her 40 years of civic leadership, the Ukrainian Congress Committee of America, of which Mrs. Lototsky is a Vice President, gifted her with a portrait painted by the prominent Ukrainian artist Peter Andrusiw. Mrs. Lototsky received the portrait at a small gathering during the meeting of the UCCA Council in New York City on February 19, 1966.

UNWLA Participation in NCW Activities

During the past months, the UNWLA has taken part in several events sponsored by the National Council of Women of the U.S., of which the UNWLA is a member organization.

Of paramount interest was the NCW annual meeting held in New York in the fall, with discussions on women-at-work, civil rights, and continuing education for women. The 3-day meeting was opened on Oct. 12 by Mrs. Mildred Robbins, NCW president, who reminded her listeners that our problems today are similar to those which existed in 1888 when the NCW was founded. Mrs. Helen Lototsky and the undersigned attended an all-day seminar dealing with equal employment opportunities for women. During the morning session the topic discussed was "Women and Title VII," with several prominent panelists from the federal and state governments, politics, industry and education taking part. Title VII of the Civil Right Act requires employers, labor unions and employment agencies to treat all persons equally, regardless of race, color, sex, religion or national origin. In effect, this removed the legal barrier to women's advancement in employment. However, it was agreed that there is still much to be done before women who are engaged in equal work with men will be paid equal wages and advance according to their ability, achieve equal seniority and retirement rights, and equal training opportunities.

Mrs. Mary Keyserling of the U. S. Dept. of Labor, said women constitute one-third of the wage earners in the nation, half of the women who work are over 40, and during the past 25 years women workers have almost doubled, with 32 million holding jobs in 1964.

Mr. Franklin D. Roosevelt, Jr., Chairman of the Federal Equal Employment Opportunity Commission, moderated a round table on equal employment op-

portunities for women. He stated that training opportunities must be equally open to men and women, but said that there is a wide gap between the median incomes of women and men . . . with women receiving \$3561, and men close to \$6,000 annually, and the gap is not narrowing but widening. An open discussion was held, during which Mrs. Helen Prociuk urged counseling centers for adult women to prepare them for their return to work. Her suggestion was supported by Mr. John Mulhearn, a N. Y. Telephone Co. vice president, but Mr. Roosevelt preferred such centers to include youth and minorities as well as women.

However, encouraging notes were sounded for equal employment opportunities for women. Since 1962 women in the federal service have been given equal consideration for promotion and appointment, and President Johnson, by naming more women to higher positions, has supplied considerable impetus for hiring and promoting more women to executive and top echelon levels.

A Woman of Conscience Award was presented to Mrs. Virginia Senders, a pioneer in the field of Continuing Education for Women to enable them to obtain necessary employment. It is hoped more plans of this type will permit women even with limited schooling to receive counseling, training and the education necessary to obtain desired employment.

On Oct. 13 Mrs. Sophia Jacobs, Honorary President of NCW, delivered a stirring address on "Civil Rights October 1965 — Anger, Frustration, Despair and Hope." Mrs. Jacobs said NCW would hold workshops in New England and attempt to find answers to some of the civil rights problems in large eastern cities. (Such a leadership development institute was held in December in Norwich, Conn.)

At the member organizations'

meeting on Oct. 13 Mrs. Lototsky gave her annual report as President of UNWLA. She outlined the work of the past year and announced that the UNWLA ethnographic folk art museum would be opened in November at the Ukrainian Institute of America, 2 East 79th St., NYC, and that the UNWLA is planning to open a home for elderly women. Mrs. Lototsky stated this was her farewell to NCW and thanked all with whom she had worked over the years.

Earlier in the year, through NCW's participation in International Cooperation Year, the undersigned had obtained tickets for UN lectures featuring outstanding speakers and had distributed them among UNWLA members and others who attended the programs at the United Nations General Assembly Hall.

An NCW event attended by this representative was a luncheon honoring Mrs. Kiran Singh and her 3-year old son, Ranjiv, who had won a contest in India, as the UN Baby, in connection with celebrating International Cooperation Year. During the luncheon each of the guests spoke briefly about her organization. The undersigned also attended an NCW reception to honor UN women delegates and wives of delegates. She also participated in NCW's tour of art studios and a reception at the official residence of UN Ambassador and Mrs. Arthur Goldberg in the Waldorf Towers.

During the UNWLA Convention in NYC, we were honored to have Mrs. Robbins attend the opening of our museum at the Ukrainian Institute. In introducing the NCW President to the delegates, the undersigned extended an invitation to NCW for its members and guests to visit the museum. Mrs. Robbins expressed keen appreciation for the UNWLA ethnographic museum, the Ukrainian Institute and Ukrainian "tortes," served at the reception held by Br. 72 and 82, following the opening.

Ukrainian Folk Costume

Our youngsters are frequently called upon to take part in school programs or to perform in folk dance recitals. For many mothers this is a real problem, as they have too little time or lack the know-how to make and embroider the necessary folk costumes.

Truly, it is not an easy matter. Patience and, indeed, special knowledge are needed to reproduce authentic folk costumes.

In 1963 our article on folk costumes for girls was warmly acknowledged by grateful mothers. Since then we have been besieged with requests for a description of boys' folk costumes.

We are happy to present in this issue the first of a series of articles on a boy's folk costume.

Boy's Costume

A boy's costume consists of shirt, pants, belt and boots. The older boy also wears a jacket ("zhupan"), but this is unnecessary for the younger child.

The shirt is relatively easy to make. Our particular pattern has been somewhat modernized. You may make either a standing collar or an open one. The opening at the throat is not buttoned up. It is a simple slit ("pazu-cha"), big enough to slide over the head easily. The sleeves have narrow cuffs.

If you do not sew, you can sim-

In May, Mrs. Stefania Pushkar, UNWLA President, will attend the International Council of Women's 18th Triennial Conference in Iran, with women leaders from all over the world participating in this outstanding conclave. (The NCW-US is an affiliate of the ICW).

Thus, through its membership in NCW, the UNWLA is afforded opportunities to share in stimulating programs and events and to deepen mutual understanding by contacts with women of diversified interests and actions.

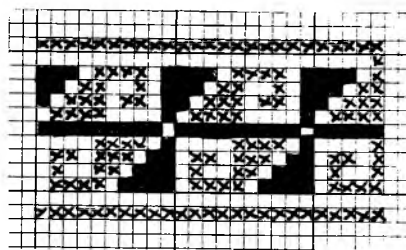
Mary Dushnyck
Public Relations Chairman

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1966

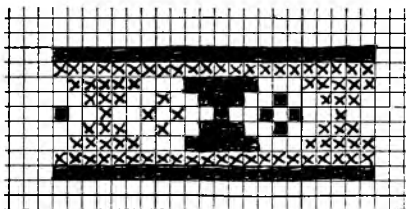
ulate a hand-made shirt very effectively. Simply buy a white shirt with long sleeves, take off the collar and sew on a standing one, made of a straight piece of white cotton double-folded to go around the neck opening. The pocket should also be taken off.

The collar, shirt-front and cuffs are embroidered with a long narrow cross stitch design. The designs for boys' shirts are less

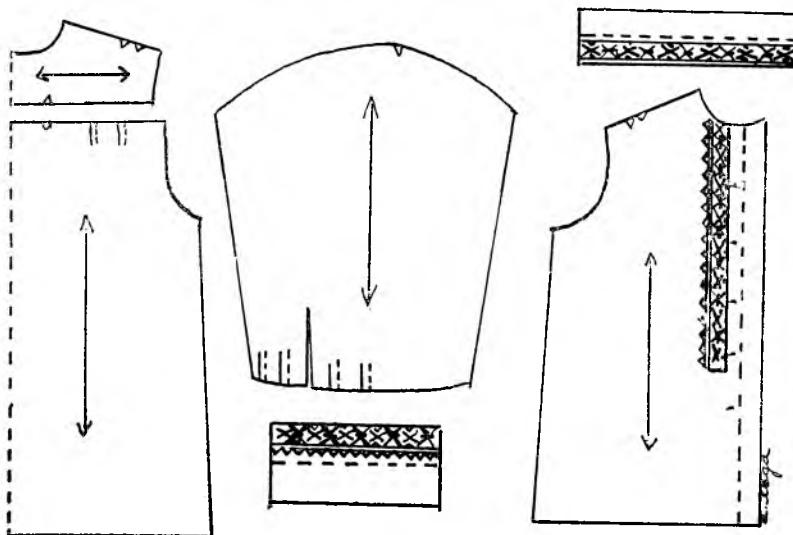
lavish than those for girls, thus there is less work involved. Below are several sample designs you might like to try.

Designs for boy's shirts

Boy in Ukrainian costume

Boy's shirt

Branch 65 is "Stepping Out"

The year 1965 was a busy and fruitful one, culturally, for Branch 65, New Brunswick, N.J.

It began when the New Brunswick Public Library happily accepted our offer of a Ukrainian exhibition from March 30 to April 30. Mrs. Alexandra Oshchudlak collected a pair of Ukrainian costumed dolls, wood carvings inlaid with mother-of-pearl (imported from Ukraine), and various embroidered articles from our sister club members. She lent her own artistic labor in the fields of ceramics and pysanky. The Library staff expressed thanks and appreciation and asked us to come back again. They said our exhibition was one of the most beautiful and colorful they had ever had on display. It had raised many questions and comments. Mrs.

Mrs. Katherine Kuziw

**Vice President of UNWLA
Branch 65**

Mrs. Katherine Kuziw is a born New Yorker. Her parents came from Ukraine, the father, Yakiw Ostapchuk from Volyn and the mother Eudokia Wasylyshyn from the Stryj region. Her husband, Michael is also a native New Yorker. They have a daughter Hilary Lisa. Living in Somerset, N. J., Mrs. Kuziw joined Branch 65 five years ago. A very active person, she took care of the English press and public relations. Her work is described in the adjoining Branch report.

Katherine Kuziw had the local paper announce the exhibition every day in the Date Book column; besides, they carried the usual news item on and after opening day. Mesdames Oshchudlak and Kuziw, who had been in charge of the Library exhibition, were also instrumental in adding to the children's Library section a pair of Ukrainian dolls which complemented their large, but in some areas incomplete, collection.

The next item on our agenda was an Easter Bazaar on April 4 which proved very successful. Mrs. A. Oshchudlak demonstrated Easter Egg decorating all afternoon to an interested and inquisitive audience attracted by news announcements and a notice in the Library. Mrs. Daria Orichowsky, our industrious president, supervised the Bazaar Committee (Mesdames Oshchudlak, Bukachewsky, Kuziw).

With the exhibition and the Bazaar over, we would have been content to rest on our laurels, but this was not to be. We received three inquiries as a result of the Library exhibit. A local girl attending Caldwell College asked for help and advice for a Ukrainian night to be sponsored by the College International Club. Since the College was closer to Newark, we referred her to Mrs. Olha Saluk of the Regional Council, who in turn sent her to Branch 28 of Newark. We later heard from our college friend that their Ukrainian night had been a huge success due to the generous help and support they had received from Branch 28.

Our second appeal was from the Princeton YWCA. They planned a Charity Drive for November 5 and 6, called "International Festival," featuring booths and entertainment. We arranged for a Ukrainian booth, where we showed similar objects as in our Library display, though this time we had a larger variety of items. Our pretty teenagers, in Ukrainian costume,

helped us to take care of the "customers" and answered their numerous questions. Again, our cultural adviser Mrs. Oshchudlak gave a pysanky-decorating demonstration which proved very popular, despite the fact that it was out of season. Our tortes brought buyers back for more. Our young Ukrainian dancers, under Mr. Petrina's direction, were enthusiastically received, especially by the youngsters. We went home tired but happy, and with another request to come back again.

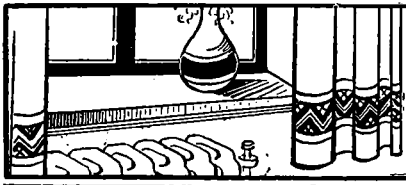
Next, the Plainfield YWCA asked for our assistance, through Mrs. Sophia Lonyshyn. They, too, had an International Festival Day (on November 20). Again we provided a booth, and the bright colors of Mrs. Oshchudlak's Easter eggs made us forget the November rain outside. Mr. Petrina and our dance group demonstrated their Ukrainian dances to a young, receptive audience.

It can truly be said that 1965 had been a good year for Branch 65. More than ever before, we had "stepped out" into the world around us, and obviously this world had liked what we had to offer. The New Brunswick Public Library asked us in again: our exhibition there will open on March 21. We are sure that others will follow, and they will find us more experienced and better prepared than last year.

Katherine Kuziw

OUR LIFE

**Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.**

У НАШІЙ ХАТІ

Д-р Софія Парфанович

Дещо про роблення мармеляди

В одному з чисел Нашого Життя вчитала я пораду як робити мармеляду, чи пак повила. І, правду сказавши, дещо налякалася. Якже?! Кажуть, чи пишуть, що треба садовину варити 11 годин! Покликуються при тому на китликагани, що восени булькотіли по наших садках, надаючи їм запаху й кольориту. Воно, то правда, що як у кожній праці, так і тут є своєрідна поезія, навіть ностальгія. Але перенести її живцем на нові терени нелегко, а навіть, якби вдалось — зайве. Де ж бо руки, що можуть безкарно мішати повила цілий день! І то в країні загального поспіху, де кожна година замінюється на життєву енергію, а та ж на працю і заробіток. Людина, що мішає повила, могла б замість того заробити стільки, що вистало б на купно мармеляди для цілої великої сім'ї на цілий рік.

Але, поминувши те, що цю працю можна виконати руками людини, яка не йде працювати інакше, являється питання чи доцільно так робити повила? Не берусь полемізувати з панями-господинями. Хай мішають собі й випражують повила, як довго хочуть. Розгляну тут лікарський бік справи та постараюсь подати новий спосіб роблення повил, більш модерний.

Кожен овоч побудований з води — у великій кількості. Так яблуко має 70 до 90%. На поверхні воно (як і кожний овоч) покрите лушпиною, більше або менше тугою, залежно від якості. Лушпина побудована з волокна (целюлози), тобто твердого нестравного матеріалу. Під нею є вітаміни і солі. Решта садовини побудована з карбогідратів, тобто різних видів цукрів. З них головний овочевий, виноградний цу-

кор, що його в південних та ще й сушених овочах є найбільше. В нашій садовині є його приблизно 8%. Окрім того чистого цукру є т. зв. полісахариди, тобто вуглеводні, більше скомпліковані, до яких теж належить і волокно. Але найважливіше для нас те, з чого овоч побудований, ця його тканина. Вона — це пектин, теж скомплікований вуглеводень, отже цукор. Окрім них є ще в садовині смакові й запашині олійки, овочеві кислоти, яких у незрілих овочах є більше. Через лежання і дозрівання вони змінюються в цукор.

Що діється з тими матеріалами під час травлення?

Коли їсти садовину з лушпиною, а так треба б її їсти — якби не скроплювання її шкідливими засобами, що вбивають комах — волокно почасти проходить травний шлях незмінне, почасти розпускається в травних соках і овочевих кислотах. Але воно має своє завдання: побуджує кишки до руху і видалювання. Становить обсяг, виповнює кишки.

Вода в садовині пов'язана з цукром і входить в побудову „тіла“ овочів, як і людського та тваринного організму. В міру як садовина травиться — розчинюються вуглеводні, звільнюються кислоти і в них розпускається цукри, отже не лиш овочевий, але головню пектин, тобто те, з чого побудований овоч. Як при варенні, так і при травленні постає з нього рід драглів, те з чого знову побудована мармеляда, чи повила, чи кисіль. В міру втрати води чи то при травленні чи при варенні вона загущується. Пройшовши в організмі різні переміни вона вкінці змінюється в цукор і входить до крові. Все, що не піддалось травленню організм видалює.

З цих хемічних процесів ми зацікавлені он у чому:

Спожити доволі лушпин, щоб надати обсягові кишок густоти. Але їх не можемо споживати багато, головню коли в нас вразливі кишки. Рівнож коли овочі скроплювані комаховбивчими засобами з групи т. зв. хлоринованих вуглеводнів (гідрокарбони). Лушпина ця шкідлива і ми мусимо її відкидати.

Вода звільнюється поволі і це для нас дуже корисне. Коли ми вип'ємо горщик води, вона швидко виходить із нашого тіла. Але вода з садовини звільнюється поволі та входить до організму. Вона, врешті, як і під кожним видом спожита, має декілька завдань в організмі, а головне: вона розчинює щіпки тіла і розводнює гострі матеріали, отже кислоти й луги. Інших її різnorodних завдань не вичислятьку.

Цукор — пальне для нашого організму. Він постачає енергію і тепло. Тож ми зацікавлені в його спожитті, під умовою, що в нас немає діабету.

Вітаміни й солі, чи теж загалом мінерали для нас дуже важні. Як я вже сказала, вони розміщені переважно під лушпиною. Тож обирання садовини невмісне. Ще гірше діється при варенні, бо більшість вітамінів не вдержує варення та ще при доступі повітря, отже вони укиснюються або просто кажучи спалюються. Так діється передусім з вітаміном Ц (лат. С), що його побираємо з садовини. Вже тривкіший вітамін Б (лат. В), хоч і він не зносить вищої температури. Майже всі вітаміни розчинюються у воді, окрім вітамін А, Д і К, що розчиняються в товщах.

Отже при довшому варенні з садовини виварюється вода, розчиняються і укиснюються вітаміни, загущується і тужавіє пектин. Так повстає мармеляда. Що

(Докінчення на ст. 22)

Користаймо з досвіду

Ольга Фацієвич

Сподіємось гостей

Як часто це трапляється! А тоді треба добре подумати, чим і як їх прийняти. Наперед уложити стравоспис, щоб був добре зложений і не надто калорійний. А потім закупити й виконати те все, щоб було на час. Спробуйте!

Стравоспис обіду на 6 осіб:

Цитринова юшка
Паштетики зі шинкою
Качка (2 малі або 1 велика)
Салатка з городини
Малиновий шербет
Макарониковий торт
Кава, чай

Цитринова юшка

Потрібно:

1 ф телячих костей
2 цитрини
¼ л квасної сметани
закришка (морква, петрушка, цибуля)
1 ложка борошна (муки)
півтори унції рижу
1 ложечка масла

Кости залляти водою (3 літри), додаючи моркву, петрушку, цибулю, 2 покрані в пластинки цитрини і солі до смаку. Варити півтори години. Готову юшку перетерти через ситко і заварити. Коли закипить, додати сметану, розбиту з мукою, нехай ще раз закипить. Риж залляти кип'ячою водою, додати ложечку масла і солі до смаку. Вставити до печі, нехай печеться. Коли зм'якне, подавати до юшки.

Паштетики з шинкою

Потрібно на тісто:

1¼ горнятка борошна (муки)
½ горнятка (3 унції) масла
1 жовтко
сіль

На начинку:

½ ф шинки
3 унції ковбаси
3 ложки квасної сметани

1 мала цибуля
сир пармезан
1 ложка масла
перець, сіль

Замісити тісто (мука, масло, сирий жовток і сіль), розтачати і виложити ним малі паштетові формочки. Покласти на бляшаний лист і пекти впродовж ½ години на 350 ст., аж дістануть золотий колір.

Змолоти разом шинку і ковбасу, окремо зрум'янити на ложці масла дрібно січену цибулю, вимішати з меленим м'ясом, додаючи перець й солі до смаку, а вкінці додати 3 ложки сметани. Цю начинку вложити до спечених форм, посипати сиром-пармезаном і запекти в печі. (Вистачить 5—7 хвилин). Подавати гарячі.

Печена качка

Потрібно:

1 нетовста качка або 2 малі
4—5 яблук
2 ложки масла

Помити й посолити качку і залишити на одну годину. Потім начинити її цілими яблуками, зішити або зціпити щипцями і покласти до відповідної посудини на гаряче, розтоплене масло. Підлити водою (пів склянки) і пекти на 350 ст. Під час печення поливати підливою, що стікає з неї. Коли буде рум'яна, а м'ясо зм'якне, тоді готова.

Салата з городини

Потрібно:

½ ф сухої фасольки-перлівки
1 головка синьої капусти
5 великих картопель
1 велика цибуля
1 ложка масла
мариновані грибки
цукор, сіль, перець
оцет

Фасольку налляти водою й варити, аж зм'якне. Тоді вже додати трохи дрібно посіченої цибулі.

Окремо заварити 2 ложки оцту, 2 ложки води, ½ ложечки цукру і ½ ложечки масла, полляти тим фасольку і досмакувати сіллю та перцем.

Головку капусти дрібно пошаткувати і спарити кип'ячою водою. Залишити на пів години, перецідити через ситко, а потім додати заварений оцет (2 ложки оцту, 2 ложки води), трохи цукру, ¼ ложки масла, сіль і перець до смаку. Треба також додати дрібку січеної цибулі.

Картоплю зварити в лушпині, а коли простигне, обібрати. Покроїти в тоненькі пластинки. Додати трохи січеної цибулі і заварений оцет із водою, цукром, маслом і сіллю (гл. вище). Додати перець до смаку.

Виложити фасольку, капусту й картоплю на салатницю і прибрати це маринованими грибками.

Макарониковий торт

Потрібно на коржі:

1 ф ліскових оріхів
2 горнятка цукру-мучки
1 цитрина (сок)
1 лісочка ванілі
3 яйця

На начинку:

1 горнятко і 1 ложка масла
1½ горнятка цукру
50 штук оріхів (ліскових)
1 лісочка ванілі
10 віденських бісквітів (бішкoptів)

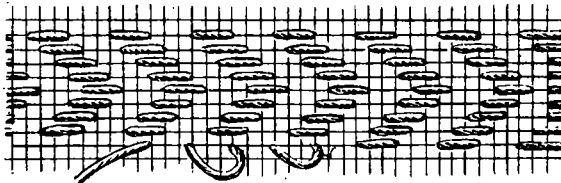
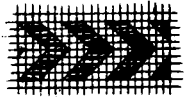
Оріхи зарум'янити (вважати, щоб не припалились), змолоти на млинку, пересіяти і дати до мішала (міксеру). Додати 1 ф цукру, сок із цитрини, ванілі і 3 цілі яйця. Втирати цю масу одну годину. Влити її до тортівниць, що виложені восковим папером і добре вимашені маслом. Спекти у вигрітій печі на 300 ст. на золотий колір. Коли вже спечене — зняти папір із коржів.

Начинка: Масло терти з цукром, додаючи прирум'янені й змелені оріхи, ваніль і терті бісквіти (бішкoptи). Втирати впродовж пів години. Готовою начинкою переложити коржі.

Склиця помадкова: Втерти ½ ф цукру з 4 ложками кип'ячої води і ложечкою масла впродовж ½ години. Покрити склицею верх торта боки.

Українська ВИШИВКА

Вишиваймо

Заволікання
The stitch "zavolikkannya"

Наша вишивка відзначається різноманітними швами. Найбільш популярні — перетикання, низинка, хрестик, яворівка. Та окрім того є ще й багато інших швів, що дають гарний ефект. Спробуймо пізнати й вивчити їх!

Заволікання

Одним із найдавніших наших швів — це заволікання. Він доволі близький до перетикання, чи переволікан-

ня, що вже описане в нашому журналі (гл. Н. Ж. ч. 5, 1964 р.). Засаднича різниця в тому, що перетикання проходить подвійним стібом, отже творить наче „східці“. А заволікання кладе одну нитку поруч другої, посуваючи її на одну нитку тканини далі, як це бачимо на рисунку.

Хоч засада обох швів до себе подібна, то у висліді їх ефект інший. Перетикання дає тільки дво-кольорові зори (чорно-червоні), де нитка

одного кольору біжить поруч другого. А в заволіканні є можливе стосування більше кольорів. Вільний простір між головним кольором можна виповнити поверхнім стібом.

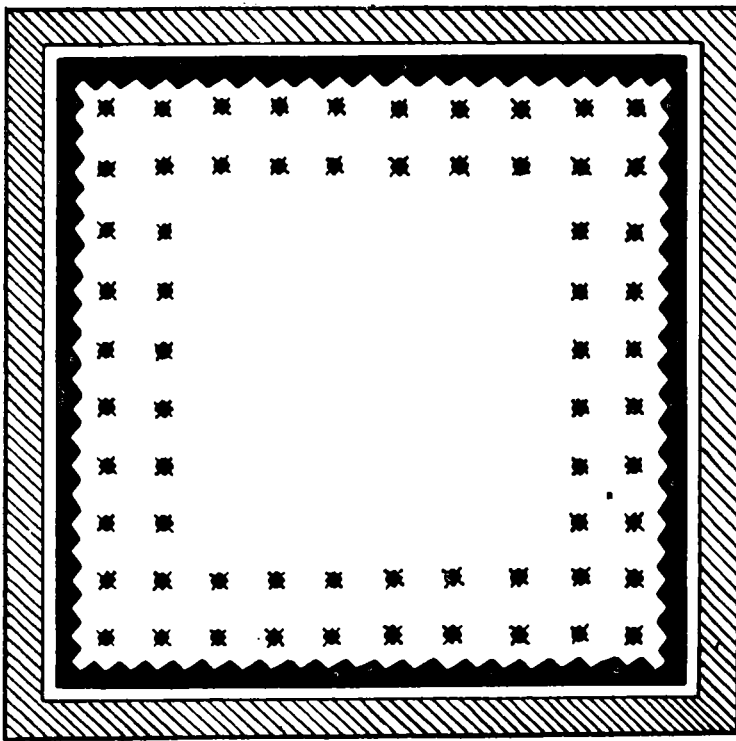
Заволікання вживають дуже часто у сполучі з яворівським швом.

Настільник із серветками

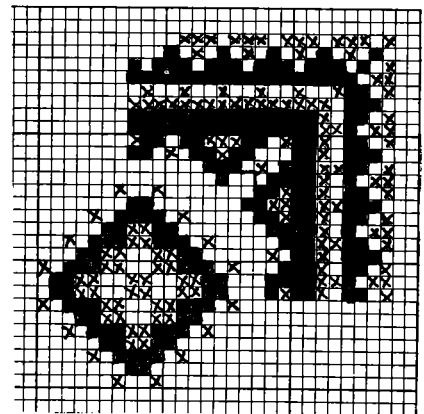
Настільник — це вишивка, що найбільше надається в домашньому побуті. На столі в їдальні може служити до невеликого прийняття а й прикрашає стіл, коли нічого там не діється. Цей приятель господині повинен бути в кожній українській хаті.

Проект настільника. Зроблений із кремового полотна, розміру 18x18". Рубець настільника зроблений з іншого полотна золотисто-жовтої краски. Широкий на 1 цаль (інч) і притебнований машиново. Серветка теж обведена кольоровим рубцем і прикрашена одним мотивом.

Вишивка. Взір настільника складається з вузького, тяглого зору, що біжить здовж рубця і мотивів, по-

Настільник
Luncheon set with Ukrainian embroidery

Cross stitch design for the luncheon set

киданих у певних відступах здовж краю. Візір хрестиковий, вишивка не-трудна.

До вишивання вживати ниток марки ДМС ■■ вишнева ч. 814 і хх хх золотисто-жовта ч. 742.

ДЕЩО ПРО РОБЛЕННЯ МАРМЕЛЯДИ

(Докінчення зі ст. 19)

довше варимо, то вона загущується. А ми це робимо, бо нам залежить на двох обставинах: щоб мармеляда була густа і щоб не псувалася. Плісні і бактерії потребують для життя вологости, на сухому ґрунті вони не ростуть.

Ну, добре, запитаєте: я вже тоді робити мармеляду, чи там повила?

Моя рада: Садовини не обираєти, коли вони походять із садів, в яких не вживають шкідливих угорі згаданих, скроплювань. Не обирати теж, коли лушпина тонка. Необираємо ж сливок, хоч лушпина їхня жилаго. Але надає вона запаху й смаку та густоти повилам. Те саме в морель, бросквинь й іншої садовини, хоч це вже річ смаку і привички. Варити тільки так довго, щоб овочі розварилися. Послугуватися слабим полум'ям і часто мішати. Добре теж прикрити горщик, під умовою, щоб овочі не пригоріли. Тепер виробляють горщики з подвійною покриткою: злібною діркованою і верхньою цілою. Діркована покритка спиною „плювання“ мармеляди при варенні.

Як загустити вивар?

Основною густоти є, як я сказала, пектин. Отож: продають його вже готовим під видом напівпрозорого драглицю. Його можна дістати або під тим же видом або в порошок, так як желатину. Але увага! Це не желатина, що походить з вивару тваринних кісток і тканин. Це матеріал одержаний із садовини. В продажу він знаходиться під різними назвами, як „Серта“ і др. Шукайте в описі складових „пектін“ Його додаємо до маси, одержаної з садовини, у кількості залежній від того, яку густу мармеляду чи повила хочемо одержати. Додаємо вже під кінець варення, певне десь по двох годинах. На коробках чи пляшках є припис, як і скільки вживати. Очевидно, перед тим треба висмажити вивар із цукром відповідно до свого смаку.

Сам пектин надає густоти, так би мовити утривало відвар. Окрім нього в тих препаратах находиться вітамін „С“, щоб за-

мінити втрачений під час варення й засоби зберігаючі. Отже читаємо, що додано „моносодіум глютамат“ Це органічний складник і його випробували, як кешкідливого, та вживають до зберігання харчів. На майже всіх коробках овочевих, городинних та м'ясних консерв ви знайдете згадку про нього. Багато людей має застереження проти вживання хемічних засобів загалом, правильно, чи ні, трудно сказати. Але всі харчі мусять бути штучно зберігані, бо йнакше зіпсувались би. Їх на ринку так багато, що покупці не в силі спожити і тому вони магазинуються.

Отож: цей содіум глютамат є доданий до препаратів з пектином і тому мармеляда зроблена з додатком пектину є тривкіша.

Такий спосіб приряджування повил скорочує час до 2 годин, приблизно. Садовина залишається приблизно в природнім стані з таким же смаком і запахом. Тяжча справа з вітамінами, бо вони в гарячі та при доступі повітря укснюються. На те рада: перед уживанням мармеляд можна до них додати соків із цитрусових овочів. Врешті вітамінів маємо доволі в свіжих овочах і городині і додають їх мало не до всіх американських харчів. Тож не бражне їх і тепер.

Я сама прийшла на думку так робити собі мармеляди і я з того способу дуже задоволена. Рівнож задоволені ті мої знайомі, що йдучи за моєю радою, прийняли той же спосіб.

МОДНІ ДРІБНИЧКИ

Чи хто любить теперішню модну лінію чи ні, все ж по якомусь часі скориться її невблаганним законам. Але модні дрібнички все вітаємо радо. Оті газові шалики, довге намисто, декоративні пояски, прозорі рукавички — як без них обійтись? Не згадуючи вже про прикрасу самих суконь. Збирання у дрібні збирки, чи як на Бойківщині називали „брижі“, це дуже модний і люблений ефект. Не згадуючи вже про рукави з мережива до гладкої сукні.

Тим, що дбають про гарну ніжку, треба сказати, що гостроносі черевички вже себе пережили. Майбутня форма ще себе не окреслила. Але

влітку вона й не виявиться, бо це є час легкого взуття й сандалів. Найважлиша в них якість шкіри (замшева, гладка, смугаста) та колір. Якнайбільше різnorodности в відтінках і формах!

Зірка

ГОРОДНИЧИЙ ПОРАДНИК

Клей на кімнатних рослинах

На моїх пальмах, фікусах, цитринах часто виступає клей так, що підлога під ними стає липка. Час від часу мию їх водою з милом, але це не помагає. Як зарадити тому?

Лідія Л.

Ваші пальми, фікуси й цитрини обпала листяна мшиця (aphids). Вона висисає соки з листя, а своїми відходами затикає пори на листі, що ними рослина дихає. Мшиця також переносить віруси і шкідливі грибки. Рослини, обпадні мшицею, нидіють і гинуть. У теплих кімнатах із слабим допливом свіжого повітря мшиці розмножуються дуже скоро. Клей на рослинах — це їх відхсди.

Коли не помагає обмивання водою з милом, тоді треба рослини оприскувати нікотинно-сірчанним препаратом „Black Leaf 40“ Можна придбати в городничих крамницях, спосіб ужиття на опакуванні. Уважати, бо це сильна отруя!

Якщо б і це не допомогло, тоді треба весною пересадити рослини, обмивши листя й коріння. Пересаджувати у стерилізовану землю до добре вимитих вазонків у гарячій воді з милом. Та найпевніший спосіб — позбутись листяної мшиці з кімнатних рослин — це залишити їх від половини травня до кінця літа на городі. Природний їх нищитель зозулька (ladybug) вигубить їх.

Роман Коцик

Салата й салера краще зберігаються в паперових, ніж у пластикових торбинках. Паперові торбинки більше втягають вогкості, а того городині потрібно.

Нераз вам треба посипати борошном (мукою) сковороду, м'ясо або рибу. Приспосібить для тієї цілі велику кухонну сільничку. Борошно паде з неї ніжною струєю, не розсипається й не пропадає.

MISS USA IN DIPLOMATIC SERVICE

The Metrinko sisters are very popular in the Ukrainian community. A recent article in "Svoboda," noted that they had become members of the Ukrainian National Ass'n. Shortly afterwards, papers carried the news of Michele Metrinko's diplomatic career.

How did it happen? Michele Metrinko, who was "Miss USA" in 1964, is a student at the Georgetown University Law School in Washington, D. C. Miss Metrinko studied Russian at the Georgetown School of Foreign Service where she received her Bachelor's degree. Now she is considering a future career in the foreign service.

In 1964 Michele Metrinko accompanied Bob Hope on his annual tour of U. S. military bases. She was struck by the poverty in Libya and Turkey. "So much needs to be done," she said. "Many of our problems are due to a lack of understanding among peoples." While working one summer for a New York Congressman, she came to the conclusion that law was a good alternative to Foreign Service. Now she plans to graduate in both.

Blond and blue-eyed Michele Metrinko is not the only beauty queen in the family. Her older sister, Marsha, was Miss New York City in the "Miss America" contest and won the "Most Talented Dancer Award" in that pageant.

The youngest sister, Monica, 16, who has declared that she will enter no beauty contests, was selected — to her complete surprise — "Queen of the Ukrainian Festival."

PAINTER SOPHIA PETESH

In this issue we interviewed Sophia Petesh, a Ukrainian painter who resides in Irvington, N. J. A native of Ukraine, she is a former teacher of classical languages. Upon immigration to the U. S., she realized an old ambition and took up the study of painting. After 4 years

at the Public School of Industrial Art in Newark, N. J., she received her diploma.

Now a member of the Ukrainian Painters' Association of America, she often takes part in its exhibitions.

SUA EMBLEMS

Our emblem, a small triangle with three letters, was created 30 years ago. Since then UNWLA members have worn the emblem to meetings and gatherings as a visible sign of their membership in the UNWLA.

Every member should be proud to wear the emblem. Now is the time to check if all members of our Branches have and wear the SUA emblem. The emblems may be ordered at the UNWLA Headquarters at \$1.50 each.

SUMMER NOTES

The two-piece dress, in vogue during spring, is fast being superseded by the popular summer shift.

A rule of thumb for this summer's fashions is — transparency. The "see-through look" is achieved by the use of voile and other sheer fabrics in everything from western shirts to evening shifts.

Sleeves are more popular than ever. Sheer or lacy, they lend a new feminine look to simple shifts and skimmers. They look especially wonderful on the beloved "little black dress."

For hot summer days the shifts have to be as cool as possible. A simple, yet attractive decoration is a yoke, which gathers the width of the dress at the top.

The light, airy fabrics and simple fluid lines of the new summer fashions are both youthful and charming and are suitable for women of all ages.

A leader does not hold people down; but lifts them up. A leader reaches out his hand to help his followers scale the peaks.

OUR RECIPES

Here are two additional recipes, published by UNWLA Branch 66 in New Haven, Conn.

Red Cabbage Relish

1 lb. Red Cabbage
1 Onion, thinly sliced
1 Tsp. Fat or Drippings
Salt
1 Bay Leaf
1 Tbs. Vinegar

Shred and parboil the cabbage, drain and mix with the onion and fat or drippings.

Saute this mixture in covered saucepan until soft, add the salt, 1 bay leaf and the vinegar. Continue to cook until well blended in flavor.

Remove the bay leaf and serve hot as a side dish to accompany your favorite meat.

Mrs. M. Danylovyeh

Filled Cookies

½ lb. Sweet Butter
1 Cup Sifted Flour
9 Egg Yolks
1 Pkg. Etker Baking Powder
or 1 Tbs. Regular Baking Powder
½ Cup Sugar

Combine all of the above ingredients well and turn out on a well floured board. Knead the dough well, adding more flour if needed. When the dough no longer sticks to board and is spongy in appearance, roll out to ¼" thickness. Cut out circles with biscuit cutter or open end of glass plus a doughnut cutter so that each circle has its own corresponding open circle in order that the preserve will show through when the cookie is filled.

Place on lightly greased cookie sheets and bake in hot oven set at 400 degrees F., for about 10 minutes or until lightly browned. Remove, cool and fill with desired preserves.

Yield — approx. 3 dozen.

Mrs. M. Markiw

A leader does not say "Get going!" Instead, a leader says "Let's go!" and leads the way. A leader does not walk behind with a whip but is out in front with a banner.

Олена Цегельська

Аня має борг

— А що це таке цей „борг“? — питаються діти. Це така справа: Аня винна комусь гроші. І що? Ну, і вона мусить їх віддати? А так, мусить!

— А навіщо ж вона брала від когось ці гроші? Та ж вона мала повну, власну скарбонку-свинку наскладаних грошей.

— Ба! Що з того, коли цілої свинки грошей було замало! — Було це так: Розбила свинку, забрала всі гроші і пішла до аптеки, де продають пахощі, щоб купити пляшечку для мами. Висипала аптекареві ці гроші на прилавок. А цей порохував і каже:

ХИТРА ЛИСИЦЯ

Лисиця хитра, як завжди,
Накоїла в курнику біди:
Аж трьох курей геть чисто з'їла,
А п'ятеро, лихая, задушила.

Але і їй тут скрутно повелось:
Людей тьма-тьменна ізійшлося,
Хто з вилами, а хто з колами
Та ще й з розлюченими псами.

Лисиця круть,
Лисиця верть,
Невже ж це смерть?

І враз придумала: навзнач
Упала, мертва мов. Чи бач?
Повірив люд лисичій штуці,
За хвіст її й — у кущ на луці.
А там лисиця підвелась,
Нюхнула раз, удруге й —
подалась...

Тепер в новий курник сплещуться,
Таких лисиць ви — бережіться!
Петро Кізко

ЗБІРКА ВІРШИКІВ І ОПОВІДАНЬ

Золота Бджілка

упорядкувала Марія Юркевич
— Ціна 50 центів —
Замовляти в Централі СУА

— Замало! Треба ще пів доляра. Йди додому і принеси!

Добре йому казати „принеси“! А це ж має бути в тайні — це ж несподіванка на „Мамин День“. Що його робити? Сумна вертається додому. По дорозі плаче. Перед хатою стрівув її брат Левко:

— Ти чого розхлипалась? — питає.

А вона розказала йому всю справу, та ж брат не зрадить тайни.

— Аню, — каже він, — то чого ж ти аж так плачеш? Я тобі доложу цього пів доляра. Йди і візьми цю пляшечку!

— Ні, о, ні! — закликала Аня. — Не хочу! Бо тоді це вже був би дарунок від нас обоїх, а я хотіла б, щоб цей дарунок був тільки від мене.

— Гмм! — задумався Левко, — то знаєш що? Я тобі позичаю цього пів доляра. Ти будеш мені винна ці гроші. Добре? А якщо наскладаєш цього пів доляра, то не видавай грошей на ніякі витребеньки! Памятай, що маєш у мене борг!

Так вони погодились. Аня могла подарувати мамі ці пахощі. Добре. А чи ж то конечно було купувати аж таку дорогу пляшечку пахощів, що цілої свинки грошей було замало? — питає.

Але нам треба знати справу з початку. Треба сказати, що Аня дуже непосидюча дівчинка. В хаті ніщо перед нею не встоїться: вона, то полізе до бібліотечної шафки, постягає з полиць поважні татові книги, поперекладає своїми дитячими книжечками, наробить неладу і не поскладає... То в комоді з білизною щось там господарить. На запит мами:

— Аню, ти вже знову бушуєш?

— Я складаю, мамо, — відповідає.

Ой поскладає ж вона, що пожалась Боже. Все переверне догори коренем, перемішає „горох з капустою“ — мамину білизну з татковою так, що в комоді відтак нічого не можна знайти на свсему місці.

То полізе до шухляди маминого туалетного столика, порозсипує пудру, поотворяє слоїчки з кремами, розмаже шмінку, понамальовує собі уста, нігті. Мама прибіжить з кухні і на вид Ані сама вже не знає чи сміятися, чи покарати дівчинку... Бо, і кара вже не помагає...

І от, одного разу ввечері мама збиралась на вечерниці. Татко кликав, що вже час іти. Мама вже була зібрана, лиш хвилину задержалась біля свого туалетного столика. В цю хвилину Аня прискочила до столика, відсунула з гуркотом шухлядку, вхопила пляшечку з пахощами, щоб подати мамі. Аж тут і сталось!.. Манюсінська пляшечка вихопилась їй із рук і бабах! Впала на підлогу і розбилась. Аня так злякалась, що з переляку не могла рушитись — бож шкода була велика. Ці пахощі колись татко подарував мамі на іменини.

А мама? Мама нічого не сказала, лиш так сумно-сумно подивилась в очі Ані... О! Цього сумного погляду дівчинка не забуде! — відвернулася мама і пішла за татком... Аня ще довго, мов укопана стояла на місці. Потім прийшла їй якась думка. Побігла по щітку, замела побите скло, а частинку пляшечки з написом сховала у своїй кімнатці. Навіщо? Це ж ясно! Вже тоді постановила собі таку саму пляшечку пахощів подарувати мамі на її „День“.

І так сталося — купила і подарує.

Ну і тепер має борг. А ми думаємо, що мама дуже втішиться подарунком. А Левко незабаром дістане зворот своїх грошей. О, бо Аня знає: Позичка, це дуже важна річ.

Оля й парасоля

Квіти на городі цвітуть так пишно! Серед них щось дзвінко співає, особливо надвечір. Оля думала, що то — пташки, але коли вона про це сказала мамі, матуся якось сумно посміхнулася і заперечила:

— Які то пташки, донечко?! То польові коники. Вони стрекочуть дуже голосно...

Сьогодні дощ. І саме в той час, як мама йде з роботи. Оля дивиться на годинник — якраз мама десь в дорозі. — Почекай же, — думає Оля. — Я врятую матусю від дощу. Саме тепер я можу показати, що я її дуже-дуже люблю.

Вдягнула Оля синій дощовик, гумові ботики взула, щоб ніг не промочити, а в руки взяла величезну парасолю — не свою, а татову: щоб удвох із мамою під нею уміститися. Вийшла надвір — нічого, не холодно, вітер не шарпає, та й дощ наче трохи перестав. Краплі падають великі, але не рясно. І повітря таке пахуче — то, мабуть, м'ята в садку так від дощу запахла. Якби не плащик, що в ньому трохи тісно і задушно, було б навіть приємно бродити по дощі. Краплини барабанять по туго нап'ятому шовку парасолі, і Оля під таку музику почала виспівувати:

Дощик крапає поволі,
Хоч краплини, мов kwasолі.
А у мене парасоля,
І не буде мокра Оля.

Пісня вийшла гарна, і Оля її заспівала вдруге, втретє, і вчетверте. Побачила на дорозі смішну витрішкувату жабку і почала з нею стрибати навипередки. Проте, жабка, мабуть, розсердилась, що не може перегнати Олю, і втекла в канаву. Оля поскакала далі сама, вимахуючи на всі боки татовою парасолею.

Раптом підкрався злий вітрище, махнув крилами і вихопив Оліну парасолю! Парасоля полетіла, як чорний парашут, а Оля від страху заплющила очі і вхопилася за куш. Краплини зашуміли рясніше, і почалася справжня злива. На щастя, Оля встигла сховатися під

дахом великої крамниці. Там вона стояла, намагаючися крізь дощову завіску десь відшукати парасолю. А з другого боку от-от мала надійти матуся, що її тепер Оля не мала чим врятувати від дощу. Куди ж тепер іти? Вперед,

...Раптом підкрався злий вітрище, махнув крилами і вихопив Оліну парасолю!..

назустріч матусі, чи назад, шукати парасолою?

— Чом ти плачеш, маленька? — Запитав її зненацька якийсь чоловік. Оля торкнула ручкою очі — вона й справді вже плакала.

— У мене вітер вирвав із рук парасолю, — поскаржилася вона.

— Ось твоя парасоля, — сказав чоловік. — Я її зловив і не знав, чия вона. Досить далеко замандрувала! Тримай її міцніше, а я тобі дуже дякую, що під цією парасолею і я заховався від зливи. Я в цім будинку мешкаю. До побачення.

О, яка це радість для Олі! І парасоля знайшлася, і маму можна врятувати від дощу! Швидше по-

бігла Оля до автобусової зупинки, цупко тримаючи парасолю.

Надійшов один автобус, потім другий — мамі не було. Аж із третього вийшла вона, в легенькій блакитній сукні, тримаючи над головою газету, щоб не змокнути.

— Матусю, іди сюди, під парасолю! — скрикнула Оля.

Вдвох вони пішли додому по тепер вже лагіднім дощі. Тримала парасолю мама, бо Оля була для цього занизенька. Краплини знов почали вигравати на парасолі свою пісню — для мамі:

Дощик крапає поволі,
Хоч краплини, мов kwasолі.
В нас велика парасоля,
І не зможуть мама й Оля.

ЛІЧИЛКА

Гей хто хоче гру почати?
Тут ми будемо навчати —
не як борщик ізварити,
як до кого говорити.

Раз, два, три, чотири!
До ягнят: бирі, бирі!
До лошаток: косі, косі!
А котятка білоносі,
до котяток: киці, киці,
ох, які малі беркиці!
До теляток: муні, муні,
ви, корівочки манюні!
До собачок: цюці, цюці,

Не берімо їх на руки,
мають лапки розчепири,
кожен має по чотири.
Цуценяті каже киця:
Я біжу, тобі жмуриться.

Г. Чорнобицька

ХТО ЯК ГОВОРИТЬ?

Все, що живе на світі —
Уміє розмовляти:
Уміють говорити
Зайці і Зайченята,
По-своєму говорять
І риби серед моря,
І у садочку пташка,
І у траві комашка...
Говорять навіть квіти
З блискучими зірками...
А як говорять діти? —
Так, як навчає мама!

Прийми ж, матусю, слово
Подяки від дитини,
За нашу рідну мову —
За мову України!

Леонід Полтава

Вісті з Централі

У травні стараємось поклонитися пам'яті матері. В тій цілі розіслали ми в квітні доповідь Марії Маковської „У День Матері“ для відчитання на сходинах чи з нагоди Дня Матері. В цій доповіді авторка подала цінні постаті матерів, з нашої літератури й історії. Ми певні, що Відділи цю доповідь широко використають.

Про привітання для наших вояків з нагоди Великодніх свят ми вже згадували. І так 25 Відділ СУА Потакеті, Р. А., повідомив нас, що вислав листівку й різьблену писанку для пор. Олега Коропея у В'єтнамі. А 41 Відділ СУА у Філадельфії вислав 20 листівок на адреси різних вояків там же. Про дальші привіти наших Відділів будемо інформувати.

Нашим Великоднім обіжником ми привітали членство в Відділах та побажали всім „Христос Воскрес!“ Сподіваємось, що в усіх Відділах цей обіжник відчитано. Бо ж це найкращий контакт Централі із членством, що нав'язується на ширших сходинах. Прохаємо відчитувати кожен обіжник, а коли не стає часу, то переказати його зміст.

Недавно тому 54 Відділ СУА повідомив нас, що його членки постановили на сходинах та інших офіційних нагодах — носити **відзнаки СУА**. Це гарний приклад організаційної впорядкованости. Ми всі дорожимо цим зовнішнім знаком нашої приналежності й повинні це при кожній нагоді виявляти. Членки, що не мають відзнак, повинні замовити їх через свій Відділ у Централі.

Відділи вже почали надсилати **звітні листки за 1965 р.** Трапляється тут і там, що котрась із референток надсилає свій звітний листок окремо до Централі. Тут приєднуємо його до звіту даного Відділу. Але значно краще було б, коли б Управа збирала звітні листки й надсилати їх однією посилкою.

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Ми звернулись до Відділів округи Клівленду з проханням — подати нам імена і прізвища новоприєднаних членок. Відповідь наспіла тільки з 87 Відділу в Кентоні, а 30 Відділ із Клівленду виправдавсь, що в цьому році просту не було. Зате Окр. Рада повідомила нас, що дня 24. квітня відбулись основні збори 31 Відділу СУА в Россфорді, Огайо. Двадцять членок вписались до новоствореного Відділу. Ще не маємо їх прізвищ, але широко вітаємо п-ні Гнатчак, голову ініціативного гуртка і все нове членство в нашій організованій сім'ї!

87 ВІДДІЛ СУА, КЕНТОН, ОГАЙО:

Люба Маланій

Катерина Скуб'як

ЕКЗЕКУТИВА СУА

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Окружний З'їзд

Дня 27. лютого ц. р., о год. 11-ій перед полуднем, у залі Дому СУА численно зібрались Управа Окр. Ради і делегатки Відділів. П-ні Осипа Грабовенська, голова, відкрила З'їзд молитвою і ствердила правосильність З'їзду. Приступлено до вибору Комісії. До Номінаційної Комісії увійшли — п-ні Михайлина Чайковська, голова, пп. Леонія Федак, Наталія Лопатинська, Ольга Гарванко й Анна Татарів, члени; до Комісії Ухвал — пп. Л. Бурачинська, Л. Дяченко і Ніна Самокішин.

До Президії З'їзду ввійшли — п-ні Стефанія Пушкар, голова, п-ні Лідія Одежинська, секретарка, а пп. Наталія Мохнацька, Анна Сивуляк, Лідія Бурачинська, члени.

Слідували **звіти Відділів**. Їх зложили — пп. Анна Татарів (2 Відділ), Наталія Лопатинська (10 Відд.), Оксана Микитин (11 Відд.), Марія Павлюк (13 Відд.), Вероніка Цегельська (20 Відд.), Лідія Одежинська (41 Відд.), Марія Бендзяк (42 Відд.), Наталія Андрусів (43 Відд.), Татяна Гораченко (44 Відд.), Марія Баб'як (48 Відд.), Ольга Гарванко (54 Відд.), Оксана Калиновська (59 Відд.), Мирослава Скасків (78 Відд.), Євгенія Товт (88 Відд.), Наталія Даниленко (90 Відд.).

Звіт голови п-ні Осипи Грабовен-

ської обіймав цілість звітного року. На початку голова пригадала значення Окружної Ради в розбудові СУА. Наша Окружна Рада триває вже 28 літ. На початку вона мала завдання репрезентувати СУА перед громадою, пізніше давала ініціативу й координувала роботу. А коли за новим статутом, що його ухвалила XII-та Конвенція, Окружна Рада набрала значення посереднього звена між Централєю й Відділами, тоді шойно розвинула справжню роботу. Ще не всі Відділи її належно розуміють. Але в загальному можна сказати, що Окружна Рада вже здобула собі місце і значення, заплановане статутом.

Серед 20 Відділів, згуртованих у нашій Окрузі, є Відділи різного складу й сили. Це було завданням Окр. Ради зрозуміти їх потреби і спомогти. Впродовж того року п-ні голова старалась нав'язати контакт із кожним із них, побувати на річних зборах та його імпрезах. Впродовж того року 78 Відділ СУА у Вашингтоні став членом Окр. Ради, окрім того зорганізовано два Відділи — 88 Відділ у Френкфорді і 90 молодечий у Філадельфії. Пороблено заходи, щоб відновити дію 32 Відділу в Брістолі і 46 Відділу у Філадельфії. Вперше зорганізовано зустріч Відділів однієї місцевости (Честер), де обговорено біжучі справи. Перед Конвенцією СУА проведено відповідну підготову

й Округа вислала туди 25 делегаток. В Конвенційній Книзі вміщена історія Окружної Ради із світлиною Управи, що її опрацювала голова СУА.

Окрім організаційних заходів Окр. Рада виступала або давала потронат замітним імпрезам в Окрузі, як День Матері-Союзянки 42 і 52 Відділів СУА, бенкет із нагоди 75-ліття „бабці“ Чайковської, почесної голови 20 Відділу СУА, христини 88 Відділу та багато інших імпрез.

Окрім цих офіційних нагод були ще численні дрібні поради чи потреби, з якими Відділи звертались до Окр. Ради. Треба ствердити, що Відділи щораз більше розуміють це завдання Окр. Ради. Організаційною референткою була п-ні Ніна Самокішин.

Культ.-освітня ділянка. Окр. Рада влаштувала Свято Жінки-Героїні в честь учасниць наших визвольних змагань. Того ж дня спеціальна радіопередача ознайомила ширшу публіку з тими роковинами. Про це вже була згадка в нашому журналі. Але слід підкреслити те, що завдяки заходам Окр. Ради вдалось 78 Відділові СУА влаштувати таку академію вперше у Вашингтоні. Культурно-освітня праця у Відділах поставлена задовільно, отже Окр. Рада більше не потребувала допомагати. В дальших осередках Відділи влаштовують Свято Жінки-Героїні самостійно, а 54 Відділ у Вільмінгтоні навіть переводить загально-національні свята у своїй громаді. Культ.-освітньою референткою була п-ні Людмила Сердюк.

Виховна ділянка. В звітному році присвячено цій праці багато уваги. Округа виказувала 4 Світлики — при 43 Відділі у Філадельфії, 54 Відділі у Вільмінгтоні, 59 Відділі у Балтиморі і 78 Відділі у Вашингтоні. Цього року постала ще одна, що її створив 11 Відділ у Трентоні.

Для матерів Окр. Рада у співпраці з Вих. Комісією СУА влаштувала Виховний Семінар, якого темою було „Досхільне виховання дитини“ з доповіддю п-ні Ірини Пеленської. Для випускників середніх і високих шкіл улаштовано в червні м. р. Градуаційну Зустріч. Із нагоди 75-ліття дитячого журналу „Дзвінок“ улаштовано спільно з Відділом Укр. Зол. Хреста ювілейну імпрезу, що її влаштувала своєю прихильністю письменниця Леся Храплива. В Окрузі можна також відмітити нові почини, як ди-

тячі пікніки 20 Відділу, допомогу „Молодій Просвіті“ 10 Відділу, дитячі виступи на імпрезах 48 Відділу і висвітлювання дитячих фільмів 41 Відділу. А найновішим досягненням Округи — це влаштування Курсу Вчителюк Дошкілля спільно з Вих. Комісією СУА. Про це подаємо точніші відомості в іншому місці нашого журналу. Виховною референткою Окр. Ради є п-ні Анна Богачевська.

Суспільна Опіка. На початку звітного часу створено при Окр. Раді Комісію Сусп. Опіки. Тут устійнюється плян діяння для цілої Округи, щоб допомога була розділена рівномірно і впорядковано. Але Комісія цим не обмежується. Вона нав'язала контакт з українськими лікарями, щоб мати перегляд хворих по шпиталях. Також усі членки СУА, що працюють по шпиталях, зголосили свою охоту допомагати у відвідуванні хворих. Це є зав'язок Добровільної Жіночої Служби. Дальше Комісія заініціювала поминки по членках СУА, що були влаштовані заходами Відділів. Підтримувала і скеровувала допомогу Відділів у формі одягових посилок за океан. Референткою сусп. опіки є п-ні Леонія Федак.

Зв'язки Окружної Ради були спрямовані на власну громаду й наше довкілля. Окр. Рада є членом Відділу УККА і в цьому році мала свою представницю в Управі, якою була п-ні Михайлина Чайковська. Окр. Рада брала активну участь у всіх починах Відділу УККА, входячи до комітетів імпрез для активної співпраці. В усіх замітних подіях та імпрезах нашої громади Окр. Рада брала участь, висилаючи представниць та жертвуючи на дотичні цілі.

Зв'язки з американським світом започатковані давно. В 1940 р. Окр. Рада стала членом Інтернаціонального Інституту, а в 1941 р. членом Федерації Жіночих Клюбів. Отже ці зовнішні зв'язки вдержувані вже повних 26 років. З звітному році їх уміло продовжувано. Референтка зв'язків п-ні Стефанія Вовчак є також членом Управи Федерації. Референтки зв'язків і голова Окр. Ради були прихильні на місячних сходах Федерації та співпрацювали в деяких акціях і починах її. Рівнож висилала Окр. Рада представниць на прийняття й розвагові імпрези Федерації. Окрім того Окр. Рада взяла участь у міжнародньому ярмарку, що його

влаштувала Спілка Батьків і Вчителів (П. Т. А.) в Мідді, Па. Нашими заходами молодь Пласту і СУМА вивела там танки і хороводи (це було у весняному часі), а 52 Відділ улаштував кіоск із народнім мистецтвом. Тепер Окр. Рада готується до виступу на фестивалі Інтернаціонального Інституту.

Окрім цих зв'язків дальше віддалені Відділи в Трентоні, Честері, Вільмінгтоні, Балтиморі й Вашингтоні також налаждали контакт із різними організаціями. 78 Відділ у Вашингтоні став членом місцевої Федерації Жіночих Клубів. Референтками зв'язків були, окрім згаданої п-ні С. Вовчак, пп. Марія Пашук і бл. п. Стефанія Соневицька.

Господарська ділянка. Наші референтки підготували Градуаційну Зустріч на 150 осіб та подбали про харчування З'їзду голов Окружних Рад у червні м. р. Референтками були — пп. Наталія Лопатинська і Марія Процик.

Слідувала **дискусія.** Спершу торкалась ділянок праці поодиноких Відділів. Присутні хотіли довідатись, які доповіді читаються по Відділах, які курси самодіяльності відбуваються та з яким вислідом, а дехто поділився своїм досвідом у справі нав'язання зв'язків.

Настала перерва на обід, що його приготували працюючі господарські референтки.

Пообідня Сесія розпочалась **доповіддю голови СУА** п-ні Ст. Пушкар. Темою були головні напрямні нашої організації після XIV. Конвенції СУА. Найбільшим осягом Союзу Українок Америки вона вважає єдність його членства, що працює для однієї цілі помімо віроісповідних, регіональних і партійно-політичних різниць. Цю єдність ми повинні скріплювати не лиш у СУА, але й у нашій громаді. Дальшим здобутком Конвенції є наші постанови, що змагають до збереження сили нашого поселення. Вони стали підставою нашого пляну праці на майбутнє. Тепер розглянемо їх у поодиноких точках. Тут пані голова подала точки резолюцій, що повинні ввійти у наш плян праці в найближчому році. Коротко перейшла ділянки організаційну, культ.-освітню, виховну, сусп. опіки, зв'язків.

Дискусія зосередилась біля організаційних клічів. Присутні висловлювались про те, в який спосіб мож-

на б досягнути великі маси жіноцтва, що стоять осторонь організованого життя. Були цінні пропозиції частіших дописів до загальної преси (п-ні Л. Одежинська), радіопередачі (п-ні О. Грабовенська), створення організаційної комісії (п-ні Н. Даниленко). П-ні Л. Дяченко звернула увагу на потребу більшої активності в американському політичному житті.

У виховній ділянці зацікавив усіх Курс для Вчительок Дошкілля. Делегатки з менших осередків просили, чи не можна б повторити його і в них. Цінна була думка п-ні М. Трофименко, що запропонувала створити референтуру молоді при Окр. Раді. Це допомогло б вдержати контакт, нав'язаний під час Градуаційної Зустрічі.

До плекання нар. мистецтва зауважила п-ні Михайлина Чайковська потребу віднови весільних звичаїв, а зокрема печення короваю.

По замкненні дискусії голова Контрольної Комісії п-ні М. Чайковська поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили. Потім вона ж відчитала листу кандидаток до нової Управи. До неї увійшли: Осипа Грабовенська, голова, Марія Євсевська, містогорова й орг. референтка, Марія Данилів, секретарка, Марія Баб'як, касієрка, Анна Богачевська, виховна реф., Лідія Дяченко, культ.-освітня реф., Наталія Андрусів, імпрезова реф., Леонія Федак і Володимира Харина, суспільна опіка, Стефанія Вовчак і Марія Пашук, зв'язки, Галина Царинник, пресова реф., Наталія Лопатинська, Іванна Гентош і Марія Процик, господарський відділ.

Контр. Комісія: Михайлина Чайковська, Ангелина Банах і Тетяна Горашченко.

УХВАЛИ ОКРУЖНОГО З'ІЗДУ

1. Окружний З'їзд вітає почесну голову СУА Олену Лотоцьку у 40-ліття її громадської праці і висловлює свою радість із приводу того, що вона залишається у тісній співпраці з Гол. Управою СУА при почесному завданні — створення Дому для Старших.

2. Окружний З'їзд вважає найважливішим кличем цієї хвилини — скріплення єдності в українському суспільстві. Тудою слід спрямувати нашу головну увагу при допомозі співпраці з Відділами УККА й іншими

організаціями, вносячи туди елемент злагоди та виrozumіння в душі християнської моралі.

3. Окружний З'їзд закликає Відділи зберігати силу нашого поселення при допомозі плянної і послідовної дії в усіх галузях нашої праці, а саме:

а) Розслідувати організаційну спроможність кожної місцевости, звертаючи окрему увагу на регіональні групи жінок, молодих матерів, працюючої і студіюючої молоді.

б) Поширити у Відділах доповіді на здоровні й практичні теми. Впровадити час від часу гутірки на тему загально-політичного положення у світі.

в) Скріпити мистецьку самодіяльність у Відділах (хори, танкові гуртки, курси писання писанок, вишивання, кераміки) і притягати до участі в них жіночу молодь.

г) Розпочати збірку предметів народнього мистецтва для Музейної Виставки СУА в Нью Йорку.

г) Скріпити виховну працю кожного Відділу, чи то доповідями для матерів, чи то зайняттями з дітьми.

д) При наших виступах перед американською публікою подавати добре зредагований інформаційний матеріал про Україну.

е) В ділянці сусп. опіки звернути увагу на допомогу українській людині на місцях і розбудувати дальше працю Комісії Сусп. Опіки при Окр. Раді.

е) Подбати про те, щоб журнал Наше Життя передплачували по можливості всі членки Відділу. Влегувати вплачення передплати збіркою перепискою.

4. Окружний З'їзд прохає Головну Управу СУА визначити напрямні для Окр. Рад і Відділів СУА відносно спрямування пожертв, щоб наші грошові датки були цілеспрямовані.

Накінєць п-ні Л. Бурачинська звернулася із закликом до Відділів, щоб вони привітали з Великодніми святами вояків-українців у В'єтнамі. Кожен Відділ може розвідати в парохії про такі адреси й вислати Великодню листівку або писанку. Присутні охоче відгукнулись на те.

На закінчення переобрана голова п-ні Осипа Грабовенська подякувала за довір'я і відкрила З'їзд. На її прохання присутні відспівали „Боже, вислухай благання“. **Присутня**

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Окружний З'їзд

Дня 6. березня 1966 р. у доміці 64 Відділу СУА в Укр. Нар. Домі, у привності 61 делегаток Округу Нью Йорку, розпочався Окружний З'їзд. Гостями були п-ні Стефанія Пушкар, голова Централі СУА і п-ні Ірина Пеленська, пресова референтка Гол. Управи. Зборами провела п-ні Катря Пелешок.

Після вислухання звітів і дискусії, Контр. Комісія під проводом п-ні М. Демидчук внесла пропозицію на уділення абсолюторії уступаючій Управі. Збори висловили окрему подяку п-ні Наталії Чапленко за її віддану й ділову дворічну працю на пості голови Окр. Ради.

У склад нової Управи ввійшли: п-ні Оксана Рак, голова, п-ні Ольга Соневицька, містогорова, п-ні Олена Гентиш, ділова секретарка, п-ні Ольга Зазуля, кор. секретарка, п-ні Галя Гошовська, касієрка, п-ні Марія Ржепецька, заступниця. Референтками стали — п-ні Варка Бачинська організаційна, п-ні Ірина Падох заступниця, п-ні Марія Демидчук культ.-освітня, п-ні Олександра Різник заступниця, п-ні Лідія Котлярчук виховна, п-ні Марта Ярош заступниця, п-ні Катря Колянковська імпрезова, п-ні Марія Душник зв'язків, п-ні Мей Димій сусп. опіки, п-ні Олена Процюк пресова, п-ні Софія Котик заступниця, п-ні Марія Савицька господарська, п-ні Анна Свенсон, заступниця. Вільними членами Управи є голови Відділів і делегатки 18, 35, 66 і 89 Відділів.

До Контр. Комісії ввійшли: п-ні Іванна Бенцаль, голова, пп. Н. Чапленко і М. Стефанишин, члени, пп. Г. Болонна і Л. Величковська заступниці.

До дуже цікавих точок програми належали реферат п-ні І. Пеленської п. н. „Виховні завдання СУА“ та обговорення плану праці СУА у виховній ділянці п-нею С. Пушкар.

Виховна праця СУА проходить трьома руслами: 1. організаційне виховання членства, що повинно знати не тільки структуру власної організації, але також і інших українських організацій та набирати адміністративного досвіду, що йому припадсть не тільки на власному терені, але також у його професійній чи іншій праці; 2. виховання свідомої жінки-

матері, обзнайомленої з виховними проблемами дівчорі і доростаючої молоді та спеціальне звернення уваги на доростаючу молоду дівчину. Прелегентка присвятила велику увагу третій проблемі, а саме — вихованню дошкільної дівчорі та формуванню дитячої психіки в цьому часі. СВАмерики перебрав на себе велику відповідальність у цій діяльності — підготовку українських садівничок, розбудову сітки Дитячих Світличок. Прелегентка звернула увагу на те, що в усіх ділянках потрібно фахових сил. Наші матері, що вже звільнилися хоча б лиш частинно від домашніх обов'язків, повинні перейти перевишкіл на високих школах або на спеціальних курсах та поповнити кадри фахових робітниць, потрібних у всіх ділянках.

П-ні С. Пушкар подрібно розказала про пляни Головної Управи СУА у виховній діяльності та остерігала жіноцтво перед роздрібнюванням фізичних, моральних та матеріальних сил. Сильна організація, вишколена і свідома членка зможуть краще допомогти громаді. **О. С. П.**

РОЧЕСТЕР-БІНГЕМТОН, Н. Й.

Новий Відділ СУА

Перший весняний місяць березень здійснив весняні мрії нашої Окружної Ради СУА. В цьому місяці вона збільшилась на один новий Відділ та на 14 нових членок. Це безперечно наше велике досягнення!

А сталося це дня 27 березня 1966 року. У тому дні голова Окр. Ради п-ні Марія Когутяк відвідала українську громаду в Бінгемтоні, Н. Й., та провела організаційні збори з жіноцтвом, на яких з'ясувала цілі й завдання нашої організації та заохотила жіноцтво Бінгемтону вступити в наші зорганізовані ряди. Присутніх на зборах було 14 осіб. Всі вони вписались у члени нового Відділу СУА та вибрали Управу в такому складі: п-ні Мирослава Притула, голова, п-ні Стефанія Петручок, місто-голова, п-ні Меланія Кокорудз, секретарка, п-ні Ольга Войтів, скарбничка, п-ні Марія Василів, організаційна референтка.

Іменем Окружної Ради СУА Рочестерської Округи вітаємо сердечно Управу і членок нового Відділу СУА в Бінгемтоні й бажаємо якнайкращих успіхів у праці для добра на-

шої української спільноти та нашої поневоленої Батьківщини.

Складаємо рівнож щире подяку п-ні Меланії Кокорудз, що приготувала ґрунт для створення цього Відділу, та Отцям Духовним — о. парохів Ричкунові й о. Когутіві, ЧСВВ, за ласкаве оголошення наших зборів. Щире Спасибі!

Марія Когутяк

голова Окружної Ради СУА
Рочестерської Округи

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Літературний Вечір 1 Відділу СУА

Дня 19. лютого 1966 р. відбувся в нас Літературний Вечір, отлучений із запустями. Великою несподіванкою цього Вечора було прибуття надзвичайних гостей. Перша місто-голова Гол. Управи СУА і редакторка Нашого Життя п-ні Л. Бурачинська прибула до нас разом із головою Окр. Ради і культ.-осв. референткою Гол. Управи п-ні Н. Чапленко та культ.-осв. референткою Окр. Ради п-ні О. Соневицькою. Неменшим звеличанням його було прибуття нашої відомої письменниці п-ні Д. Гуменної. Були гажок привієні представниці з інших Відділів, як п-ні В. Бачинська, член Гол. Управи (83 Відд.), п-ні Крамарчук (8 Відділ) і п-ні О. Гентиш (82 Відділ).

Вечір розпочато гимном СУА. Голова п-ні М. Головей привітала гостей та внесла тост г їх честь, а членки відспівали їм „Многая Літа“. Потім слідувала програма Літературного Вечора: реферат про Марка Вовчка, співця кріпацької неволі, — відчитала п-ні М. Андрушків. Про Ганну Барвінок відчитала п-ні В. Шуль. Третьою була доповідь про співця зеленої Буковини О. Кобилянську. Відчитала п-ні С. Семущак. П-ні А. Сливка відчитала доповідь про Н. Кобринську — борця за рівноправність українського жіноцтва. Про Лесю Українку, жінку-велетня нашої літератури, відчитала п-ні О. Куровицька. Останню доповідь мала п-ні Н. Хоманчук про поетесу „вогняних меж“ Олену Телігу. Усі це життєписні нариси були дбайливо виготовлені та на доброму рівні.

З гарно виголошеними деклямаціями виступали діти наших членок: О. Шуль і Л. Семущак. Останньою точкою програми був короткий монтаж із творів Л. Українки, О. Кобилян-

ської, Д. Гуменної і Л. Храпливої п. заг. „Творці і ми“ у виконанні п-ні Н. Когут і її дітей Тереси й Богдана та п-ні Кирилайзи. Авторкою його була п-ні Н. Когут. Монтаж цей зробив на присутніх дуже миле враження як виконанням, так і задумом. На цьому закінчено мистецьку частину.

Слідувала вечеря, що її дбайливо як завжди підготувала господарська референтка п-ні К. Папуга при співпраці інших членок. По вечері слідували привієти. Редакторка п-ні Бурачинська пригадала, що 1 Відділ — це Відділ-основник, в якому так гармонійно співпрацює стара еміґрація з новою, у дружній, родинній атмосфері. Привієти теж зложили п-ні Н. Чапленко, п-ні О. Соневицька і письменниці п-ні Д. Гуменна. На пропозицію п-ні Когут вислано карточку з поздоровленнями нашої почесній голові п-ні Пелешок та місто-голові п-ні Сливці, що в тому часі перебували на Флориді.

Вкінці голова п-ні Головей подякувала поодиноким виконавцям програми, а спеціально культ.-осв. референтці п-ні Хоманчук, як теж господарській референтурі за прийняття. На тому офіційно закрито вечір. Одначе присутні ще довго гаторили та веселим співом розважали себе.

М. Л., пресова референтка

ЧЕСТЕР, ПА.

Гостина в честь почесної голови 2 Відділу СУА

Дня 20. лютого 1966 р., після місячних зборів, відбулась у нас гостина, що була несподіванкою для вшанування заслуженої жінки нашого Відділу, уступаючої, а тепер почесної Голови п-ні П. Пецюх.

П-ні Пецюх народилася в селі Дорожові, Дрогобицького повіту; до Америки приїхала в 1914 р. ще молододою дівчиною, а в 1916 р. вийшла заміж. Коротко по заснуванні 2 Відділу СУА в 1928 р. вступила в його ряди і від того часу неустанно з великою посвятою працювала в його користь, займаючи в Управі місце голови 20 літ, секретарки 7 літ, а крім цього членки Контр. Комісії Головної Управи.

Слабке здоров'я не дозволяє їй уже очолювати Відділ на біжучий рік. Ми, членки, висловлювали загальний жаль із того приводу. З влячності за її труд і працю, ми вибрали її почес-

ною Головою, а щоб доказати, що ми вміємо оцінити її довголітню працю і вміле ведення організації, ми постановили вшанувати її окремим святом та зробити їй несподіванку.

Дуже ми затурбувались, коли вже все було підготоване до цього свята, а наша дорога почесна Голова знов занедужала. Цим разом на легке запалення легенів, через що була змушена провести якийсь час у шпиталі, а відтак удома.

По нараді, ми рішили не відкладати цього свята, а влаштувати його, як було заплановано. По святі ми мали відвідати хвору вдома і вручити їй дарунок. Крім членок, прибули на це свято деякі запрошені гості.

Теперішня голова п-ні М. Івахів привітала присутніх і подала короткий огляд праці п-ні Пецюх. Митр. Прот. о. Мицик, парох місцевої укр. прав. церкви, з якою Відділ тісно співпрацює від часу його існування аж дотепер, розночав свято молитвою, а відтак у своїй промові згадав про початки праці у Відділі, підкреслюючи заслуги п-ні Пецюх для церкви й громади. Згодом покликано до слова всіх тих, що впродовж цих довгих літ співпрацювали з нею, і тих, що довгі роки були у провіді Відділу: кількالكітню голову п-ні Тершавську, якийсь час касієрку і піонерку п-ні Рубаш, довголітню секретарку, а тепер заступницю п-ні Гливі'як, першу членку, а тепер референтку сусп. опіки п-ні Урбан, довголітню заст. секретарки, а відтак пресову і культ.-осв. референтку п-ні М. Івахів і містоголову п-ні Благітку.

За останніх 14 літ поруч почесної голови працювала касієрка п-ні М. Лаврик-Сирота, що на цей рік також уступила зі свого посту. При цій нагоді з вдячності за жертвенну довголітню працю її обдаровано українською керамікою. Окрему подяку ми також виявили секретарці п-ні А. Татарів, що вже 16 літ безперервно працює і надалі постановила лишитися на своєму пості та працювати для добра організації. А як вияв оцінки її праці обдаровано й її подібною керамікою.

В міжчасі подано перекуску, якою зайнявся господарський комітет під проводом п-ні М. Вейлін. Призначені до того членки принесли з собою вже готові харчі, приготовані вдома. В часі гостини відбулася збірка, з

чого 5 дол. призначено на пресовий фонд Нашого Життя.

При кінці відспівано почесній Голові, уступаючій і новій Управі „Многая літа. . і рішено вислати кілька членок до хати хворої, щоб передати їй привіт, розказати докладно про перебіг цього свята і доручити дарунок — вишивану подушку. Зворушена до сліз такою несподіванкою почесна Голова подякувала присутнім за несподіванку і милу пам'ять. Тепер п-ні Пецюх поволи при Божій допомозі приходить до себе і ми віримо, що вквортці повернеться назад до громадської праці.

Марія Івахів, прес. реф.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори „Жіночої Помочі“, з Відділу СУА

Дата: 13. лютого 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Марусевич молитвою і привітала присутніх.

Президія: п-ні Анастасія Ковальська, голова, п-ні Марія Демидчук, секретарка.

Протокол відчитала секретарка п-ні Марія Гарасимчук.

Звіти Управи зложили — п-ні Марія Марусевич, голова, п-ні М. Слободян, містоголову, п-ні М. Гарасимчук, секретарка, п-ні М. Харамбура, скарбничка і референтки — п-ні М. Чума організаційна, п-ні М. Демидчук культ.-освітня і пресова, п-ні А. Андрусак сусп. опіки і п-ні М. Вовк господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 32 членки. Наше Життя передплачує 11 членок. Упродовж року відбулося 7 ширших сходин із пересічною участю 20 членок. Із збірки на коляду вислано на УККА 29 дол.

б) Культ.-освітня: На ширших сходинах відчитано дві доповіді, одну в роковини смерті О. Басараб, а другу у 80-ліття жіночого руху. Влаштовано два чайні вечорі й одне бігго. На Укр. Університет у Римі вислано 100 дол.

в) Сусп. опіка: Відвідувано хворих членок удома і в шпиталі. Членку А. Кіт, що відійшла у вічність, проведено в останню дорогу. Сусп. опіка і посмертне для членок виносили 145 долларів.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Анна Либя ствердила, що книги Відділу

ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Марусевич, голова, п-ні Магдаліна Слободян, містоголову, п-ні Марія Гарасимчук, секретарка, п-ні Марія Харамбура, скарбничка. Референтками стали — п-ні Марія Чума організаційною, п-ні Марія Демидчук культ.-освітньою, пп. Анна Андрусак, Анна Васильців і Анна Паснак сусп. опіки, п-ні Марія Вовк господарською.

Контр. Комісія: пп. Анна Либя, Пазя Дата, Анастасія Ковальська.

Марія Демидчук
пресова референтка

АКРОН, ОГАЙО

Річні збори 7 Відділу СУА

Дата: 6. лютого 1966 р.

Збори відкрила голова Відділу п-ні Параскева Когут молитвою і привітала гостей — п-ні Софію Барусевич, орг. референтку Окр. Ради і п-ні Віру Фінкович, касієрку 87 Відділу СУА з Кентону.

Президія: п-ні П. Когут, голова, п-ні З. Нецкар, секретарка .

Протокол із попередніх зборів прочитала секретарка п-ні Нецкар.

Звіти Управи зложили — п-ні П. Когут, голова, п-ні З. Нецкар, секретарка, п-ні С. Сенканин, касієрка і п-ні С. Куцик, референтка суспільної опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 37 членок. Відбув 9 ширших сходин. На Конвенцію СУА вислав делегатку п-ні С. Іваницьку, де дістав почесну грамоту за 30-літню працю в організації. Закупив сторінку в Конвенційній Книжці й один уділ 100 дол. в Домі СУА.

б) Культ.-освітня: Відділ пожертвував 100 дол. на Катедру Українознавства. Влаштував панахиду в пам'ять 500 героїнь.

в) Сусп. опіка: Відділ опікувався хворими, обдаровуючи їх квітами й подарунками. Влаштував продаж печива. Пожертвував 40 дол. з нагоди ювілею церкви в Акроні.

г) Відділ належить до американського жіночого клубу.

г) Фінансова: Відділ мав 669.41 дол. приходу і 629.05 дол. розходу.

Контр. Комісія. Іменем її п-ні Анна Кирило ствердила, що книги Відділу знаходяться в найкращому порядку

і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Параскева Когут, голова, п-ні Анна Воляник, містогорова, п-ні Зіна Нещкар, секретарка, п-ні Павлина Галамай, заступниця, п-ні Стефанія Сенканин, касієрка, п-ні Анна Корило, заступниця. Референтками стали — п-ні Уляна Білецька культ.-освітньою і пресовою, п-ні Сальвіна Іваницька виховною.

Контр. Комісія: пп. Антонія Кулик і Анна Моторович.

Збори закрила перевибрана голова молитвою і подякувала за довір'я.

Уляна Білецька
пресова референтка

БРОНКС, Н. Й. **Подружній ювілей**

З великою радістю 8 Відділ СУА відзначив подружній ювілей своєї заслуженої членки п-ні Єви Корпало. Дня 20. лютого 1966 р. відправлено Службу Божу в церкві Христа Царя в Асторії. В церкві зійшлися, окрім найближчої родини, дружби і друзки, старости, куми й усі приятелі. Службу Божу відслужив о. Йосафат Кузьма і ювіляти приступили до св. Причастя. Тоді то о. Кузьма запросив їх до престолу й уділив їм Божого благословення на дальше життя. Всі парохіяни разом із родиною відспівали їм „Многая літа“. При виході з церкви діти, внуки і приятелі вітали їх. Усі разом перейшли до церковної залі, де за столом сіло около 50 осіб. За головним столом сиділи о. Андрейчук, о. Кузьма, ювіляти Єва і Петро Корпало, сини Петро й Іван та дочка Марія з чоловіком. Провід гостини перебрала п-ні Єва Хомів. На її прохання о. Андрейчук відкрив гостину молитвою і гості приступили до смачного обіду. По обіді присутні промовляли. Отець Андрейчук і о. Кузьма побажали своїм парохіянам у щасті й здоров'ї ще довго прожити. Потім побажала того ж самого п-ні Єва Хомів, при чому подала також життєписні дані ювілятів. Вони приїхали до Америки в 1912 р. Петро Корпало походив із с. Миколаїв, а Єва з с. Під'ярків, пов. Бібрка. У 1916 р. повіячалися у церкві св. Юра в Нью Йорку. Господь Бог поблагословив їх подружжя трьома дітьми і вони втішаються те-

пер 7-ма внуками. Як особливу Божу ласку вважають, що обидва сини брали участь у 2-гій світовій війні та щасливо повернулись. Після неї склали привіти сини й дочки, зять і внуки та всі присутні. Промовляли також представники організацій — голова 8 Відділу СУА п-ні Р. Федь-

п-во Єва і Петро Корпало в Асторії відзначили 50-ліття свого подружжя

Mr. and Mrs. Korpalo, who celebrated their 50th wedding anniversary in Long Island City, N.Y.

ків і голова Жіночої Громади п-ні Єва Левицька та зложили гарні подарунки. Дочка Марія відчитала телеграму від похресника п. Толопка. На кінці відчитано, як велику і радісну несподіванку, привітальну телеграму з Білого Дому.

Єва Хомів

МАЯМІ, ФЛОРИДА **Зустріч членок СУА**

Щорічна Зустріч членок нашого Відділу з Союзняками з півночі відбулася 13. березня 1966 в залі укр. католич. церкви в Маямі. Почалась вона гимном СУА, що його виконав наш хор під диригентурою співачки Ольги Павлової. Голова Відділу п-ні Ангела Рій привітала присутніх і попросила о. пароха Олексія провести молитву. Отець Олексій поблагословив вечерю й у своїй промові відзначив жертвенну працю членок СУА. Потім промовила п-ні голова, розказуючи коротко історію 17 Відділу СУА ім. Олени Теліги і представила попередніх голов, що перед нею керували Відділом. Це були пп. Ко-

стів, Ю. Маїк, О. Подубинська, Ф. Зиблікевич, А. Рій, Л. Візняк, А. Рій. Окрім того представила членок теперішньої Управи — п-ні М. Венгльовську, містоголову, п-ні Л. Візняк, секретарку, п-ні М. Ждан, фін. секретарку, п-ні Е. Бойчук, касієрку, п-ні С. Микитку, заступницю та референток — п-ні Є. Остап'юк культ.-освітню, п-ні О. Подубинську імпрезову, п-ні Марію Біляк виховну, пп. А. Богданович і М. Мимрик опікунок хворих, пп. Д. Загоруйсо, К. Евашко і Любин господарських, пп. М. Венгльовську й О. Козиру делегаток до Центр. Комітету. А також членок Контр. Комісії — пп. Р. Пусило, А. Наконечну і М. Білецьку. На закінчення п-ні голова Рій пояснила, що маямська громада, хоч далеко віддалена від українських осередків, проте все старається бути активною добрими починами. Оце й є метою цьогогорічної зустрічі і про те ближче розкаже п-ні О. Подубинська у своїй доповіді.

П-ні О. Подубинська подала до відома, що на останніх зборах Відділу, на яких були присутні гості-Союзняки, розглянено потребу видання популярної історії України англійською мовою. Цю потребу доповідниця широко обоснувала. Українці-емігранти з тією метою вийшли в світ, щоб довести світові — „хто ми і чий ми діти“. Зустріли тут велику непоінформованість. Про те свідчать статті в американській пресі, в шкільних підручниках, в енциклопедіях. Там подають Україну, як частину Росії, наші визвольні змагання описують, як війну банд, кажуть, що Православна Церква в Україні є російська, проголошення самостійної соборної української держави промовчують, як незначний факт. Знаємо часті випадки, коли наші діти в американських школах стараються спростувати фальшиве наświetлення історії України. А в шкільних підручниках уся наша княжа доба подається, як історія Росії, тоді, коли Росія в тому часі взагалі ще не існувала.

Щоб наші діти могли покликатись на історичні факти, треба дати їм у руки вміло й популярно опрацьовану історію України. Правда, маємо дуже гарну Історію України М. Грушевського англ. мовою, але вона тепер вичерпана. Є також гарно опрацьована Історія України о. І. Нагаєвського, що може послужити в по-

одиноких випадках. Та найкраще було б видати популярно написану Історію України, доступну для широкого читача.

У дискусії, що слідувала, забирали слово — проф. Зайців, д-р Росоха, проф. Паладійчук, п-ні Будзол, п-ні Козаченко, п. Слободян, пп. Кузищин, Смеречинська, Стефанович, Сіділо й багато інших. Усі вітали ініціативу нашого Відділу й обіцяли підтримати її в своїх місцевостях.

З черги гості-Союзянки передавали привіти від своїх Відділів та дякували за гарно влаштовану Зустріч. Гостей привітала ще п-ні Є. Остап'юк, культ.-освітня референтка Відділу. Голова п-ні Рій подякувала всім за участь, а членкам Відділу за жертвенну працю при переведенні Зустрічі. Свято закінчив молитвою о. парох Олексів, бажаючи гостям щасливої дороги. На закінчення хор під орудою п-ні О. Павлової відспівав з участю всіх „Ще не вмерла Україна“.

Ангела Рій, голова
Л. Візняк, секретарка

ШИКАГО, ІЛЛ.

З імпрез 22 Відділу СУА

У звітовому 1965-66 році діяльності слід згадати останні дві імпрези: перша — пропагандивного характеру для чужинців в Музеї Індустрії і Науки, а друга — це Вишивані Вечерниці, ціллю яких є поширення нашої вишивки передусім серед молоді та примінення її в різному виді й стилі.

Кожного року в Музеї Індустрії і Науки в часі Різдвяного сезону американці влаштовують програму „З Різдвом кругом світу“, щоб показати молодому поколінню те, що внесли чужинецькі Різдвяні звичаї у скарбницю американської традиції. Кожна національна група має свій день, під час якого виводить свою програму. І хоч влаштування такого дня пов'язане з чималими видатками, все таки приносить повний моральний успіх. Це ще одна нагода дати себе пізнати в чужому світі. Наш Відділ своєю участю в цій кожнорічній імпрезі старається ширити правду про Україну, познайомлює чужинців із нашими багатими Різдвяними звичаями, колядками і шедрівками, що їх подають у мистецькому виконанні наші хори та балетні групи молодечих організацій. Крім того наші членки прибирають розкішно ялинку, що звер-

тає на себе увагу чужинців прикрасами в українському стилі, виконаними пильними руками членок. Того ж дня пані з господарської референтури частують гостей нашими традиційними стравами.

В 1965 р. „Український День“ відбувся 9 грудня. По полудні о год. 2-ій — програма у виконанні дітей школи св. о. Миколая під керівництвом директорки Преп. Сестри Бернарди, яка й вела цілу програму.

Вечором того ж дня відбулася програма зорганізована 22 Відд. СУА. В цій програмі виступив відомий нашої громаді із своїх самостійних концертів і виступів на громадських святкуваннях мішаний хор „Сурма“ під мистецьким керівництвом проф. І. Трухлого, що подав чужинцям у чудовій оригінальній інтерпретації перлини наших колядок і шедрівок з усіх частин України. Балетний ансамбль ОДУМ під мист. керівництвом п. М. Осовського вивів кілька народніх танків. До успіху „нашого дня“ причинився не менше буфет з українськими стравами, які підготували пані з господарської референтури, що її очолює п-ні О. Крехтяк, а кухнею завідувала все енергійна п-ні Чуба, без якої годі уявити собі цього відтинку нашої праці.

Програмою вечора проводила, як щороку, п-ні А. Васильовська, доволі гостинна в нашому Відділі референтка зв'язків, подаючи слухачам у гарній формі відомості про нашу традицію та Різдвяні звичаї, як також пояснення до кожної точки програми.

Друга імпреза на закінчення звітового року — це Вишивані Вечерниці, що відбулися 22 січня 1966 р. Чому „Вишивані“ — питає дехто. А це тому, що наша жінка все стояла і стоїть на сторожі рідних традицій. Вона їх заховала, як цінний скарб глибоко в душі, коли покидала рідну, волошками завітчану землю. Все те вона понесла з собою на чужину, щоб передати своїм дітям і внукам. І це дало спонуку жінкам, зорганізованим у СУ, впровадити в життя нашої громади, а передусім молоді, ці традиційні Вишивані Вечерниці, що їх влаштовуємо кожного року.

Цьогорічні вечерниці пройшли з повним моральним та матеріальним успіхом. У залі дому СУА під звуки знаменитої оркестри п. Чижика прийняли з цікавістю розглядали моделі

вишиваних суконь та блюзок, які прикрашували стрункі постаті пань, що входили на залю. Відкриваючи офіційно цей вечір, містоголова Відділу п-ні О. Гарасовська привітала гостей, у тому чимало молоді, та вказала на значення рідної традиції, плекання вишивки, де жінка може показати свій смак і знання. А потім під звуки оркестри і милозвучного співу п. В. Сурівки продовжувалися танці, в яких мерехтіло багатство вишивок на сукнях пань.

Нелегке було завдання Жюрі, в склад якого входили пп.: М. Хрептовська, Ванджуря, Стечишин і Е. Кулик, бо важко було сказати, кому дати першенство. Жюрі знайшло вихід і дало нагороди за довгі сукні пп.: З. Литвинишин, Зої Филипович і Е. Вишицькій. За короткі сукні пп.: Е. Ковальчук, Рейнарович і М. Білінській. За оригінально вишиту блюзку: п-ні М. Ганкевич. Були ще інші гарні й цікаві моделі суконь і то вечірніх, як напр. пп. О. Гладкої і С. Кавки, але чомусь невідмічені членами жюрі. Передовсім оригінально продумана і випрацьована сукня п-ні С. Кавки в стилі старинної доби з чорно-червоним киявським узором, до того відповідне взуття, зачіска й плащ. Варто було б, щоб у майбутньому наше жіноцтво поспробувало приміняти до вечірніх суконь на Вишивані Вечерниці зразки пишних одягів жінок із княжої чи гетьманської доби.

До успіху заваби чимало причинився інж. Д. Григорчук, як все ще незаступний аранжер. Багатий, різнобарвний буфет у заряді господарської референтури, під умілим керівництвом п-ні О. Крехтяк, задоволів гостей найвибагливішими присмаками. Декорація роботи п-ні С. Кавки приятала, як усе, очі приявних своїм мистецьким виконанням. Ця скромна згадка про нашу вдалу імпрезу була б неповна, коли б не згадала я голову Забавового Комітету п-ні Галю Янчишин, що зміло координувала всю працю та докладала всіх зусиль, щоб забава пройшла з успіхом.

Праця 22 Відділу СУА в тому напрямку не йде намарне. Можемо радіти, що посуваємося вперед і знаходимо зрозуміння і серед молоді для наших кличів та вказівок.

Р. Т., пресова референтка
22 Відділу СУА у Шикаго

Управа і членки 27 Відділу СУА:

Сидять у 1-му ряді зліва: пп. Марія Купчак, Стефанія Голуб'як, рек. секр., Розалія Ткачук, фін. секр., Анна Юга, голова, Марія Брода, касієрка, Марія Ванат, Марія Лесько, Катерина Заблоцька. Стоять у 2-му ряді зліва: пп. Анна Гавриляк, Маруся Яцишин, Олена Мисько, Євдокія Тихович, Доя Богатчук, Іванна Старощак, Христина Ягелло, Анна Гошковиц, Палагна Іваноньків і Теодозія Онишків.

Board and members of 27 UNWLA Branch in Pittsburgh, Pa.

ДІТРОИТ, МИШ.

Свято Ольги Басараб 23 Відділу

В неділю, 27. лютого ц. р., о. Глен відправив співану Службу Божу за упокій душі героїні Ольги Басараб. Панахиду правив о. Трешневський. Церква була заповнена вірними. Членки 23 Відділу СУА стояли в жалобних відзнаках по-середині в церкві. По закінченні церковної відправи членки з родинами зійшлися в шкільній аудиторії. Прибула представниця Окр. Ради п-ні Перецька і з 81 Відділу СУА п-ні Білоскурська.

Програму Свята відкрила промовою п-ні Марія Ясінська, голова. Попрохала присутніх однохвилинною мовчанкою віддати шану жінці-героїні та згадала окрім бл. п. Ольги Басараб також інших, що віддали життя за Батьківщину. Слідувала доповідь на тему жінки-героїні, що її опрацювала й виголосила п-на Анастасія Королишин. Там вона ширше змалювала життя і геройську смерть Ольги Басараб. Присутні подякували їй рясними оплесками. Потім п-ні Ксеня Палер віддеклямувала з великим чуттям вірш „Могила Ольги Басараб“, що публіка вдячно прийняла. Потім Комітет Підприємств під управою п-ні Павлини Боднар гостив присутніх перекусом, а вони обмінювались враженнями. На кінець п-ні Марія Ясінська подякувала всім за участь, а хор 23 Відділу СУА відспівав гімн СУА і „Боже великий, єдиний“. Із нагоди Свята Відділ по-

жертвував 10 дол. на пресовий фонд нашого журналу.

Ксеня Палер, секретарка

ПОТАКЕТ, Р. АЙ.

Річні збори 25 Відділу СУА

Дата: 30. січня 966 р.

Збори відкрила голова п-ні С. Стерпак молитвою та привітала присутніх.

Президія: п-ні д-р О. Коропей, голова, п-ні І. Ключас, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні І. Ключас.

Звіти Управи зложили — п-ні С. Стерпак, голова, п-ні О. Тренклер, скарбник.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 18 членок. Журнал передплачує 13 членок. Впродовж року відбулося п'ять ширших сходин.

б) Культ.-освітня: Одні ширші сходини були присвячені патронці Відділу княгині Ользі. П-ні І. Ключас відчитала з тієї нагоди доповідь. На інших сходинах були відчитані письма й обіжники з Централі. Заходами Відділу відбулося Свято Матері з участю дітей із школи українознавства. Доповідь про матір відчитала п-ні І. Ключас. У червні, на День Батька, Союзнянки приготували смачний обід для батьків і гостей. П-ні Стерпак привітала присутніх, а д-р Осип Коропей виголосив дуже змістовну доповідь. Ця імпреза була получена з закінченням шкільного

року нашої школи. Діти подарували учителям п-ву Флісам маленький подарунок. В останню неділю серпня відбувся родинний пікнік над морем та, на жаль, не всі Союзнянки взяли в ньому участь. Заходами Відділу відбулось Листопадове Свято з участю хору з Бостону, що відспівав чудово 5 пісень. Вступне слово мала п-ні С. Стерпак, доповідь д-р О. Коропей, деклямували діти Союзнянок. Дохід у сумі 30 дол. переслано на Укр. Інвалідів. Дня 15. січня ц. р. відбувся Маланчин Вечір при вщертв виповненій залі. Грала музика з платівок на перемену з трієм українських хлопців. Союзнянки приготували смачний буфет. Забава була дуже вдала.

в) Сусп. опіка: Відділ опікується двома сиротами в Польщі, вислано їм 20 дол. та дві посилки річей. Також допоміг новоприбулій із Польщі родині порадою, одягом та закупом харчів на перший час.

Контр. Комісія ствердила, що книги знаходяться в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що зборн одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ірина Ключас, голова, п-ні Тетяна Худолій, місто-голова, п-ні Ніна Коропей, секретарка, п-ні Олена Тренклер, скарбник.

Контр. Комісія: пп. Анна Николишин і Марія Кручковська.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я. С. С.

ПІТТСБУРГ, ПА.

Річні збори 27 Відділу СУА

Збори відкрито спільною молитвою.

Президія: п-ні Іванна Старощак, предсідниця, п-ні Марія Купчак, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні Анна Юга, голова, п-ні Стефанія Голуб'як, секретарка, п-ні Марія Брода, касієрка.

Діяльність Відділу була обговорена в попередньому числі.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні І. Старощак ствердила, що книги Відділу є в доброму порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Стефанія Голуб'як, голова, п-ні Анна Юга, містоголова, п-ні Марія Купчак, рек. секретарка, п-ні Іванна Старощак, заступниця, п-ні Марія Яцишин, фін. секретарка, п-ні Розалія Ткачук, заступниця, п-ні Марія Брода, касієрка, п-ні Марія Горошко, заступниця, п-ні Дарія Мазур і Катерина Заблоцька опікунки хворих.

Контр. Комісія: пп. Софія Боднар і Марія Леско.

Збори закрила нововибрана голова, запрошуючи членок до співпраці. Молитвою і відспіванням національного гимну закінчено збори. При перекусі членки ще довго розважались гутіркою.

Стефанія Голуб'як, голова
Марія Купчак, секретарка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 33 Відділу СУА ім. Лесі Українки

Дата: 27. лютого 1966 р.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Воляник та привітала присутніх.

Президія: п-ні Євгенія Дубас, голова, п-ні Степанія Демчук, секретарка.

Протскол із попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні Ірина Кашубинська.

Звіти Управи зложили — п-ні Емілія Воляник, голова, п-ні Ірина Кашубинська, секретарка, п-ні Єлизавета Антонович, скарбничка.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Умовини для праці були в тому році утруднені через те, що деякі референтки не могли сповняти своїх завдань у наслідок хвороби. Однак Управа старалась усіми силами їх заступати. Відділ відбув 7 засідань Управи і 2 ширших сходин.

б) **Культ.-освітня й імпрезова:** На ширших сходинах виголошено доповідь на тему „Тиснення крові і хвороба серця“. Двічі влаштовано виставку мистецьких картин та для кращого пізнання сучасної літератури зорганізовано Гурток Книголюбів.

в) **Виховна:** Виголошено доповідь на виховну тему. Відділ провадить Дитячу Світличку, що була першою на терені СУА. Записаних було 19 дітей. Прихід Світлички виносив 536.75 дол., а розхід 530.35 дол.

г) **Фінансова:** Відділ мав 3,276.06 дол. приходу, а 2,196.38 дол. розходу.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Тарнавська ствердила, що книги Відділу знаходяться в доброму порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Янів, голова, п-ні Марія Адамович, містоголова, п-ні Степанія Демчук, секретарка, п-ні Єлизавета Антонович, касієрка, п-ні Ю. Тарнавська, заступниця. Референтками стали — п-ні М. Адамович організаційною, п-ні Емілія Воляник, культ.-освітньою, п-ні Іванна Яремко чар. мистецтва, п-ні Ярош заступниця, п-ні Марія Мельник імпрезовою, п-ні І. Кашубинська заступниця, п-ні Ярош виховна, п-ні Степанія Шевчук сусп. опіки, пп. Вільшанецька і Стецяк заступниці, п-ні Мігайчук зв'язків, п-ні Марія Грушкевич пресою, пп. Ольга Бак і Марія Мудрак господарськими, п-ні Е. Гейниш завідуюча майном, пп. Дубас і Бєсядинська — вільні члени.

Контр. Комісія: пп. І. Кашубинська, О. Городиська і Я. Данилевич.

Збори закрила предсідниця, дякуючи членкам за живу участь у нарадах.

Степанія Демчук, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 41 Відділу СУА

Приємно читати річні звіти Відділів СУА! Із них довідуємося про працю,

Управа 33 Відділу СУА в Клівленді:

Сидять від ліва до права: Надія Мигайчук, Анна Стецяк, Єлисавета Антонович, Емілія Воляник, голова, Ірина Кашубинська, Емілія Завільська. — Стоять від ліва до права: Стефанія Шевчук, Стефанія Вільшанецька, Євгенія Гейниш, Антоніна Кашенко, Олександра Волошин, Іванна Яремко, Ольга Бак, д-р Мирослава Сагайдак.

Board of the 33 UNWLA Branch in Cleveland, Ohio

виконану в звітному році. Звичайно працюють дуже добре Відділи, що є самотніми на даному терені, або чисельні членством сильні Відділи посеред багатьох на терені великого міста. А що роблять малі Відділи? Постараюсь поділитися з читачками відомостями про працю такого Відділу.

Дня 6. березня ц. р. відбулись річні збори нашого Відділу, на які прибули представниці Централі й Окр. Ради, а саме пані: А. Богачевська й О. Грабовенська.

Відділ начислює тепер 18 членок, із того 11 — це активні членки, що своєю жертвенною працею не тільки не допустили до ліквідації Відділу, а вступили на новий шлях праці, що, віримо, причиниться до підсилення виховних зусиль СВА — взагалі, а нашому Відділові приєднає нових членок. Сім членок то старші віком Союзянки, що свій обов'язок супроти організації виконали й далі не зривають зв'язків, а точним вплачуванням вкладок причинюються до її росту.

Ясно, що при такому стані членства не можна обсадити кожної референтури за статутом СВА, але, як видно із звіту голови п-ні Л. Одежинської, Відділ жив і діяв. У звітному році Відділ відбув 6 ширших сходин. Делегатка Відділу брала участь у 14. Конвенції СВА. Відділ наново став членом УККА. Голова Відділу чи членки Управи брали участь у різних імпрезах Відділів СВА на терені Філадельфії, а також усе беруть участь в Окр. З'їздах.

В ділянці сусп. опіки: вислано дві одягові пакки двом українським родинам у Польщі, референтка відвідувала старших наших членок, а також хворих українців у лікарнях міста. Вислала до всіх членок Різдвяні картки й вислано 40 карток із Різдвяним привітом американським воякам у Вієтнамі.

У культ.-освітній ділянці влаштовано спільно з 44 Відділом доповідь про першу допомогу з висвітленням фільму, два бінго та одне висвітлення фільму для дітей у віці 4—10 рр.

Після заслухання звітів уділено абсолюторію уступаючій Управі й вибрано нову, а саме: п-ні Л. Одежинська, голова, п-ні Н. Вайда, секретарка, п-ні І. Гельо, касієрка і референтки — п-ні С. Почапська організаційна, п-ні В. Харина виховна, п-ні

А. Дзівак, сусп. опіки, п-ні А. Пиртко, господарська. Контр. Комісія: пп. П. А. Банах, С. Обушак і М. Чопик.

Щира подяка належить паням: А. Богачевській і О. Грабовенській за участь у наших річних зборах та їх поради і вказівки. А зокрема дякуємо голові Окр. Ради п-ні О. Грабовенській за поміч і піддержку в новому почині 41 Відділу, а саме висвітлюванні фільмів для нашої дітвори.

Присутня

Річні збори 43 Відділу СВА

ім. Олени Пчілки

Дата: 14. січня 1966 р.

Збори відкрила молитвою голова Відділу п-ні О. Грабовенська.

Президія Зборів: п-ні Стефанія Пушкар, голова, п-ні Іванна Субтельна секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні О. Грабовенська, голова, п-ні Марія Татарська, секретарка, п-ні Ірина Гаврилів, касієрка, п-ні Анна Богачевська, вих. референтка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 128 членок. Відбув 10 ширших сходин і 10 засідань Управи. Орг. референтка веде книгу присутніх і архів. На 14. Конвенцію вислано 4 делегатки, а в Ювілейній Конвенційній Книзі була поміщена повна історія Відділу зі світлинами. Відділ співпрацює з усіма місцевими Відділами та з Окружною Радою. Відділ є членом УККА і ЗУАДКомітету.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На всіх ширших сходинах виголошено доповіді, а саме: 1. У лютому відбулись святочні сходини, присвячені 80-літтю укр. жін. руху. В програмі — доповідь із Централі відчитала п-ні Анна Суха, про жін. рух у світі зreferувала п-ні О. Грабовенська, вірш Уляни Кравченко виголосила п-ні Ніна Лужницька, фортепіанове сольо Богданни Райнер. 2. У березні доповідь „Жінка в творах Т. Шевченка“ — мгр. Ірина Пеленська. 3. У квітні — Історія Пієти Мікельанджельо — мгр. Марія Процик. 4. У травні — „Своєрідність української культури і її роля в збереженні нації“ — проф. Микола Остап'як. 5. У червні — висвітлення кольорових фільмів з імпрез Світлички Відділу — інж. Н. Гораецький. 6. У вересні — вакаційні спогади, товариська гутірка. 7. У жовтні — „Історія моди“ — п-ні О. Грабовенська. Висвітлення фільму з

побуту в Україні — інж. А. Онуферко. 9. У грудні — Модерна біжутерія та її примінення, гутірка.

З імпрез влаштовано в тому році Весняний Базар, Веселий Вечір з гостинним виступом Емілії Кулик, режисерки „Нової Сцени“ з Шикаго та спільне Печення Картопель з 11 Відділом СВА в Черчі.

в) Виховна: Відділ уже 6 років веде Дитячу Світличку. Вписаних було 36 дітей. Вчителька п-ні Марія Синею. Навчання відбувається тричі в тиждень, місячна оплата 7 дол. від дитини. Світличка приміщується в Домі СВА. Світличка влаштувала такі імпрези: Гостина св. Миколая, Ялинка, Вишивана забава, Дитяча Зустріч, закінчення шкільного року.

г) Суспільна Опіка: Відділ допомагає трьом „бабусям“. Одній родині в Польщі вислано 8 пачок уживаного одягу. Відвідано 10 хворих членок удома й у шпиталях. Улаштовано поминки по двох покійних членках Відділу.

г) Господарська: На кожних ширших сходинах подавано чай і солодке. На всіх імпрезах Відділу був зроблений буфет. Улаштовано два курси, а саме роблення капелюшків (п-ні Т. Мельничук) і трикотажства (п-ні Марія Лисяк).

д) Фінансова: Відділ мав 3,596.78 дол. приходів, а 3,036.01 дол. розходів.

Контр. Комісія: Голова п-ні Ірина Мамчин перевірила касу і діловодство Відділу і висловила Управі признання за жертвенну працю та поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Наталія Андрусів, голова, п-ні Анна Богачевська, містогорова, п-ні Ірина Райнер, секретарка, п-ні Марія Євсєвська, касієрка. Референтками стали — п-ні Наталія Перфецька організаційною, п-ні Ірина Гаврилів культ.-освітньою, п-ні Ірина Чумова імпрезовою, пп. М. Онуферко і М. Процик виховними, пп. О. Ковальчук і Ст. Сум сусп. опіки, пп. Е. Капій і А. Сагата господарськими, п-ні Осипа Грабовенська пресою.

Контр. Комісія: пп. Анна Суха, Анна Максимович і Лукія Гриців.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я. Членки ще довго гутурили при чаю й солодкім.

О. Грабовенська
пресою референтка

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

З діяльності 54 Відділу СУА

Дорогі Союзянки!

Цього разу я вважала, щоб дописи мені не накопичувалися. З весною взагалі є більша охота до праці. Хочеться позбутись зимової оспалости й повільности; широко відкрити вікна для сонця і взятися з новою енергією до праці.

В лютому відбулися наші **Загальні Збори**. Збори відбулися спокійно; Управу, з малими винятками, перевибрано. Також Відділ привітав три нові членки.

В березні вшанували святочними ширшими сходами **День Героїні**. Реферат, присланий з Централі, відчитала п-ні О. Гарванко, опісля всі присутні вшанували пам'ять героїнь однохвилинною мовчанкою. Свято Героїні відбулося в нас із спізненням тому, що Заг. Збори були спізнені. І так одне спізнення тягне за собою друге. Відбувши Свято Героїні 27-го березня, ми мусіли відложити **Свято Т. Шевченка** аж на квітень. Квітень же досить зайнятий місяць: Великдень, опісля свячене, бенкет... У Вилмінгтоні українська громада нечисленна, тому кожна особа рахується „на вагу золота“ на всіх громадських зібраннях. Організації стараються „не лізти“ собі в дорогу, бо нема стільки людей, щоб їх поділити на кілька імпрез рівночасно. Кожне громадське зібрання (в якій це не було б формі) вимагає майже стовідсоткової присутности громадян-українців. Ніхто в нас не сміє сказати: „без мене одного-одної обійдеться...“.

Отож, заки ми думали над програмою Шевченківського свята, простий випадок вирятував нас із клопітливої ситуації, а саме: імпрезовому референтові хору „Прометей“ п. В. Карпиничеві, прийшла щаслива думка написати до нас листа з пропозицією, чи хор „Прометей“ не міг би виступити з концертом у Вилмінгтоні у передвеликодньому часі. Чи ж може бути кращий вихід для Шевченківського свята?? Все, що нам залишалося зробити, це попросити хор „Прометей“ включити у свій репертуар „Заповіт“ і деякі шевченківські пісні і, концерт присвячений Т. Шевченкові, готовий! Ото ж так „легким коштом“ і з невеличким спізненням, бо вже 3. квітня ц. р.,

відбулося в нас Шевченківське свято з такою програмою: I. частина, присвячена Т. Шевченкові: 1. Заповіт. 2. Вступне слово — М. Трофименко; 3. Хор: К. Стеценко — „Прометей“, К. Стеценко „Встає хмара“ і „Гайдамаки“ 4. Деклямація — Л. Гарванко; 5. Хор: А. Гнатишин — „Садок вишневий“, солісти: З. Чорнобиль і Б. Сілецький; Г. Китастий — „Граї кобзарю“. II. частина: 1. Хор: О. Кошиць — „Та болять ручки“; О. Нижанківський — „Гуляли-гуляли“, солісти: Е. Білінський, З. Чорнобиль, Я. Шучка і В. Карпинич; Потапенко — „Сонце гріє“; В. Третяк — „Марш молоді“, солісти: О. Татунчак, З. Чорнобиль, В. Карпинич; 2. Фортепіанове сольо — С. Трофименко. — III. частина: Хор: М. Лисенко — „У турчині“, Н. Котко — „Піщий хор“, соліст: З. Чорнобиль; А. Гнатишин — „Коломийка“, соліст: М. Сагатий.

Не буду описувати тут головного учасника концерту, хору „Прометей“, що під керівництвом свого славного (і дуже симпатичного!) диригента І. Задорожного в спів здобути собі одне з чільних місць у хоровому мистецтві. Думаю, що більшість із вас, дорогі читачки, його чули і захоплювалися влучною інтерпретацією пісень, гармонією голосів, виразною дикцією і т. д. Я не музичний критик і тяжко мені вичисляти всі добрі сторінки хору „Прометей“ та його диригента. Мушу тільки сказати, що присутні були захоплені і вдячні хорові „Прометей“ за таку душевну насолоду. Навіть місцева газета помістила статтю і прихильну критику свого кореспондента, що був на концерті. А ви хіба знаєте, як тяжко добитися якої-небудь згадки в газеті, а ще до дого добровільної та прихильної критики?!

Ніде правди діти, у нас імпрези здебільша доморобні і хоч вони звичайно вдаються, то їх не можна рівняти з концертом хору „Прометей“. Місцеві громадяни доповнили успішно концерт: п-ні М. Трофименко, культ.-освітня референтка нашого Відділу, дала коротку, річеву доповідь, якою впровадила присутніх у першу частину концерту, присвячену Великому Кобзареві. Вірш „І виріс я на чужині...“ зворушив присутніх своєю актуальністю. Немов сьогодні пише Т. Шевченко:

„...Повсихали сади зелені,

Погнили біленькі хати, повалились,
Стави бур'яном поросли...“

Чи ж не правда воно в сьогоднішні часи? І каже поет:

„...І не в однім отім селі
А скрізь по славній Україні
Людей у ярма запрягли...“

По перерві д-р Д. Скрипець, як представник усієї нашої громади, привітав хор „Прометей“ і його славного диригента у короткому слові і — під оплески слухачів — п-на М. Гавришук піднесла диригентові кошик квітів. Було приємно: відчулося дружній контакт між хором і публікою. У другій частині концерту д-р С. Трофименко своєю мистецькою грою на фортепіані вніс приємне відпруження і різноманітність у програму.

Крім великої приємности, яку справив нам цей концерт, він мав ще одне велике значення: Оце вперше від багатьох років зійшлися всі українці Вилмінгтону, без різниці віровизнань, партій, переконань і т. д., щоб разом вшанувати Великого Поета і згадати його „не злим, тихим словом“. Правда, що заля „Вернер Джуніор Гай“, де відбувався концерт, могла помістити ще багато більше публіки, правда, що були такі, які „образилися“ на Т. Шевченка і не хотіли своєю присутністю причинитися до величнішого святкування його роковин — але початок є. Сподіємося, що українці у Вилмінгтоні зрозуміють, що „громада — великий чоловік“. Нам треба єднатися, горнутися до свого, коли хочемо, щоб із нами числилися, коли вхочемо залишити по собі якийсь слід. Нам треба приводити дітей і молодь на такі імпрези, як отой концерт. Показати їм, що наша культура не обмежується до тих доморобних імпрез у парохіяльних залях, що ми маємо хори, маємо славних диригентів, маємо театр, що стоять на високому мистецькому рівні і нічим не гірші від других народів. Що нас в Америці багато, що в нас сила. Тій молоді треба заїмпонувати, треба щоб вони гордилися ім'ям „українець“.

Завданням Відділу СУА у Вилмінгтоні нехай буде тепер „привичаїти“ людей ходити на українські культурні імпрези. А коли це вже стане „модою“, тоді скажемо собі: слава!

Л. Гарванко, прес. реф.

Управа 59 Відділу СУА в Балтиморі, Мд.:

Сидять зліва до права: пп. Марія Булавна, Олена Пісецька, Лідія Лемішка, голова, Валентина Луців, Раїса Зелінська, Анна Стельмах. Стоять зліва на право: пп. Оксана Юзьків, Іванна Сливка, Анна Поліщук, Ольга Сушко, Оксана Калиновська, Анна Марія Зобнів, Анна Мельник.

Board of UNWLA Branch 59 in Baltimore, Md.

БАЛТИМОР, МД.

Свят-Вечірна Зустріч

У життя української громади в Балтиморі входить уже в прикладну традицію влаштовувати кожного року Свят-Вечірню Зустріч із багатою Різдвяною програмою, після якої звичайно відбувається прийняття з українською кутею й іншими традиційними стравами, що їх так прекрасно підготовляють наші пані з СУА. Це вже вдруге з ініціативи СУА спільно з місцевим Відділом УККА та при допомозі Пласту відбулась у нас така традиційна Різдвяна Зустріч, що притягнула рекордове число місцевого українського громадянства.

Цьогорічну Зустріч, що відбулась у день українського Різдва, 9. січня, відкрив голова Відділу УККА д-р Д. Коструб'як, який вказав на значення таких зустрічей, коли в родинному крузі знайомих і друзів, зустрічаються всі, забуваючи про все те, що нас може ділити і спільно, всі без різниці, прославляють новонародженого Месію і линуть думками в далеку Батьківщину, з якою в кожного пов'язано стільки споминів і переживань.

Різдвяну програму Зустрічі розпочато „Вертепом“ у виконанні місцевих пластунів О. Ласійчука, З. Баб'яка, Ю. Вацлавова, О. Ганаса, В. Зінкевича, Ю. Зелінського, Р. Коструб'яка, І. Лемішки і Р. Михайлишина.

Вертеп був бездоганно підготовлений і переплітався українськими колядками.

Велику частину Різдвяної програми заповнили гості з Філадельфії, члени „Театру у п'ятницю“ Я. Пінот-Рудакевич, Оксана Рудакевич, Ліза Шашаровська-Чепіль і піаністка Оксана Огороднік. Наші відомі артисти своїми виступами — рецитаціями, монтажем „Сон“, гуморесками і скетчами внесли в спраглі українські серця багато радості, усмішок, але й заразом не в одного з присутніх витиснули слези жалю за втраченою Батьківщиною.

Справді атракційною частиною програми був виступ жіночого хору під керівництвом д-ра Д. Коструб'яка, що виконав ряд українських колядок і щедрівок. Гарне виконання колядок „Бог предвічний“, „Де звізда чудна“, „Рождество Христове“, „Що то за предиво“ та щедрівок — „Щедрий вечір“, „В полі, полі плужок оре“, „Ой, сивая ж та і зозуленька“ та „А в Куцівці церкву будують“ не раз переривалось щедрими оплесками, якими присутні від щирого серця нагороджували і хористок і їхнього диригента.

Святочну програму закінчила свогім сердечним словом голова місцевого Відділу СУА мгр. Лідія Лемішка, що звернулась до присутніх із Різдвяним привітанням, підкреслюючи у своєму слові вагу українських

Різдвяних традицій, що переносять присутніх у світ минулого, на рідні землі, до нашого поневоленого народу, наших рідних і близьких, які в той же самий час десь далеко від нас в інших обставинах зустрічають це велике свято.

Після закінчення Різдвяної програми, о. декан П. Мельничук провів молитву і благословив всіх до спільної вечери, при якій до пізнього вечора гуторили близькі й знайомі, обмінюючись спогадами про минуле і мріями про майбутнє.

Н. Зінкевич

ПАССЕРІК, Н. ДЖ.

Річні збори 70 Відділу СУА

Дата: 6. березня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Катерина Бук молитвою і привітала голову Окр. Ради п-ні Ольгу Салук та новоприєднаних членок.

Президія: п-ні Марія Медвідь, голова, п-ні Ірина Кливак, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів прочитала секретарка п-ні Марія Бакалець.

Звіти Управи зложили — пп. К. Бук, голова, М. Бакалець, секретарка, Е. Лужняк, касієрка та референтки — п-ні М. Лугова організаційна, п-ні М. Химинець культ.-освітня, п-ні С. Покора сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 53

членки і відбув 5 ширших сходин, 6 засідань Управи і видав 4 обіжники. Відділ закупив один уділ Дому США у Філадельфії, вислав 2 делегатки на Конвенцію, брав участь у хрестинах 86 Відділу в Ньюарку, а також у всіх засіданнях Окр. Ради.

б) Культ.-освітня: Відділ улаштував Свято Жінки-Героїні в 1965 р. з участю почесної гості п-ні Ганни Дмитерко-Ратич, яка й виголосила святочну доповідь. Програма цього свята була виконана майже зовсім силами молоді. В суботу перед Днем Матері Відділ улаштував Весняні Вечерниці, що стягнули велику кількість молоді. Однак найбільш прибутковою імпрезою Відділу була коляда, що її переводить рік-річно. Дня 27. лютого 1966 влаштовано знов Свято Жінки-Героїні, програму якого виконали самі Союзняки, zorganizували власний хор. На ширших сходинах відчитано дві доповіді — про Олену Телігу й у роковини геройського чину жінок у Кінгрі.

в) Сусп. опіка: Членки відвідували хворих у шпиталях. Відділ підтримує наше шкільництво у Бельгії і Німеччині та бабусю в Австрії. Також обдаровує наші культ.-освітні установи, як місцеву школу українознавства, інвалідів, церкву й інше. Пожертвував 100 дол. на Катедру Українознавства.

г) Господарська: Влаштовано продаж домашнього печива. На ширших сходинах подавано каву і солодке, а також після Свята Жінки-Героїні членки зійшлися, щоб при каві поділитись враженнями. Влаштовано буфет на Весняних Вечерницях.

..**Контр. Комісія:** Іменем її промовила п-ні Медвідь. Ствердила, що книги Відділу знаходяться в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Катерина Бук, голова, п-ні Олена Площанська, містоглова, п-ні Марія Бакалець, секретарка, п-ні Єва Лужняк, касієрка. Референтки — п-ні Стефанія Покора організаційна, п-ні Марія Химинець культ.-освітня, п-ні Оксана Шандор імпрезова, п-ні Галина Боболяк виховна, п-ні Мирослава Лугова сусп. опіка, п-ні Олександра Порохняк пресова.

Контр. Комісія: п-ні Марія Медвідь, голова, пп. Ірина Дереш і Ірина Кливак, члени.

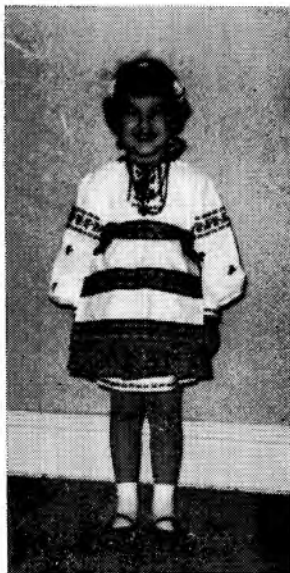
Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довір'я. П-ні Площанська гостила Союзняк кавою і солодким.

Марія Бакалець, секретарка

ДЕНВЕР, КОЛО.

Зустріч найменших

20. лютого ц. р. 75 Відділ улаштував таку Зустріч. Двадцятьят дітей у віці від 4—10 років весело провели час при співах, грах, забавах і танках. До танців грала на акордеоні

Чтиролітня Зеня Коритко продеклямувала вірш „Українка я маленька“ на Листопадовому Святі в Денвері, Коло.

Little Zenia Korytko
of Denver, Colo.

12-літня Юля Янко й її гра причинилась до загального веселого настрою. Солодким підвечірком із морозивом закінчено цю милу Зустріч.

Стефанія Левченко

ВАШІНГТОН, Д. К.

Річні збори 78 Відділу США ім. Олени Степанів

Дата: 20. лютого 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Слава Скасків молитвою і привітала дорогих гостей, а саме: п-ні Стефанію Лушкар, голову Централі США та представницю місцевої Федерації Жіночих Клубів. Перед роком Відділ робив заходи, щоб стати членом тієї Федерації, але не міг тоді здійснити свого задуму, бо передумовою прийняття було щонайменше однорічне існування товариства і порука чоти-

рьох інших жіночих клубів. Тепер представниця Федерації прибула й окрім неї прийшли ще відпоручниці двох інших клубів, щоб заізнатись із засягом праці і членками Відділу.

Звіти Управи зложили: п-ні Слава Скасків, голова, п-ні Софія Малиновська, секретарка, п-ні Міра Залуцька, скарбничка, і референтки — п-ні Стефанія Дячок виховна, п-ні Емілія Процінська культ.-освітня.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ начислює 52 членки, отже приєднав у тому році 20 членок. Управа відбула 9 засідань. Відбулося 7 ширших сходин членок. Відділ пожертвував 50 дол. на Дім для Старших.

б) **Культ.-освітня** й імпрезова: Ширші сходини були пов'язані з відзначенням національних роковин або обговоренням важних суспільних справ. Це були — роковини Т. Шевченка, День Матері, Століття народин Митрополита А. Шептицького, Свято Незалежности, Великодня Зустріч, обговорення завдань жінки у родині й громаді, звіт із 14. Конвенції США. Влаштовано чотири більш імпрези, а саме — академію „В поклони Жінці-Героїні“, закінчення шкільного року в Світличці, Вечір пісні й розваги, традиційну Просфору. Окрім того влаштовано прилюдну доповідь професора О. Повстенка „Українська архітектура в малярській і поетичній творчості Т. Шевченка“. Відділ пожертвував на місцеву церкву 40 дол., на Укр. Катол. Університет у Римі 25 дол., на ОПДЛ 15 дол., на НТШ 10 доларів.

в) **Виховна:** Відділ веде Дитячу Світличку, що обслуговувала 13 дітей. Садок вела п-ні Христина Кебузинська.

г) **Нар. мистецтво:** Відділ zorganizував одномісячну виставку кращих зразків українського народного мистецтва в публичній бібліотеці в Силвер Спрінгс біля Вашингтону. Її оглянули тисячі відвідувачів. Зорганізовано 2-місячний курс вишивання (10 учасниць), дводенний курс писання писанок (12 учасниць), а в грудні передсвяточний базар.

г) **Фінансова:** Приходи Відділу — 2,259.29 дол., а розходи 1,943.00 дол.

Контр. Комісія ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили. (Докінчення на обгортці)

Зінаїда Мірна

Зінаїда Василівна подивилась на ті два портрети і звернулась за вирішенням до присутніх (дія відбувалась під час обіду в їдальні УЖС). Ясно, публіка вибрала знайомий „освячений традицією“ портрет Марка Вовчка. „От, дійсно мудра, — лише О. Лятуринська. — Вона забила нараз двох зайців: скинула з себе відповідальність за вибір і задовольнила публіку“.

З. Мірна була також членкою Українського Клубу і відогравала там роллю. Головою Клубу довгий час був Максим Славінський, а мета — можливість для виступів не лиш соціалістів, що на початках еміграції в Празі захопили позиції, бо Громадський Комітет був у своєму складі в більшості есерівський. З роками ситуація мінялася, до голосу приходили інші, а молодь на початку 30-тих рр. захопили ідеї націоналізму.

Зінаїда Василівна була на засіданнях Клубу і стала немов об'єднуючим центром між тими діячами. При влаштуванні різних чаїв, дискусій, вечірок із невеликою програмою, а також академій пам'яті Симона Петлюри Зінаїда Мірна виконувала обов'язки господині. Була головною організаторкою цих зустрічей і академій. Симона Петлюру особисто знала й дуже його шанувала. Сходини й прийняття Клубу відбувались у готелі „Граф“ на площі Петра Освободителя. Там виступали люди різних напрямків, як Максим Славінський, Кость Мацієвич, Андрій Яковлів, Ольгерд Бочковський і навіть гетьманець Дмитро Дорошенко.

„Дружина Івана Івановича Мірного, — пише про неї у статті „Зінаїда Мірна“*) Мілена Рудницька, — належала до тих рідких, на жаль, у нас жінок, що в них не тільки є зацікавлення політичними справами і вроджений хист, але й зовсім оформлені політичні переконання. Її дім стає важним громадським осередком, місцем, де зустрічаються українські діячі для обговорення актуальних національних справ, де родяться нові думки і пляни національної праці“. Багато людей, що приїздили до Праги на постійне чи часово, відвідувало її гостинну хату. З. Мірна вміла прийняти гостей, добре угостити, зробити їй більше прийняття, хоч в еміграції вона не мала домашніх помічників, як колись у Києві. Серед її гостей можна було бачити людей різного віку, від старого професора до молодої студентки, різних політичних угруповань, хоч сама вона належала до УНР. Зінаїда Василівна не зовсім погоджувалась із політикою УНР-івського центру. Вона вважала хибною, при існуючій ситуації, орієнтацію на Польщу за її колоніальну політику на землях України. Але змінити тієї політики не могла.

*) „Свобода“ з 29. серпня 1950.

Основних своїх позицій, на які стала ще в Києві, не міняла.

Пригадую літо 1936 р. на Карпатській Україні. У червні я закінчила університет, а в липні наша родина поїхала на Закарпаття до с. Бичкова на самому кордоні з Румунією. Ріка Тиса ділила село на дві половини: з чехословацького боку був Великий Бичків, а продовження його з румунського боку звалось Бакціол Марє. В те літо з Праги приїхали на літній відпочинок, крім моєї матері і вітчима, проф. І. Кабачкова, мого брата Олега і мене з чоловіком, ще Зінаїда Василівна й Іван Іванович Мірні, проф. П. Феденко з дружиною і сином, Марина Антонович, часово Є. Приходько. Проїздом були й інші українці. Тому що готель у селі був дуже брудний, всі приїжджі винайняли кімнати у заможніших селян. Разом із нашою родиною п-во Мірні і Феденки щодня ходили через міст на Тисі, який і був чесько-румунським кордоном, обідати на румунський бік. Чеська корона стояла багато вище від румунської леї і за скромні гроші ми могли мати на румунському боці люксовий обід. Дозвіл переходити ми діставали у пограничників і всі гуртом поверталися на чеський бік. Ідучи, ділилися враженнями про життя в Карпатській Україні, про звичаї „бойків“, серед яких жили, про відношення чеської адміністрації до населення. Дехто їздив до Сигота (Siget), найближчого містечка на румунському боці. Ходили на базарі, в неділю до церкви, яких було дві — греко-католицька і православна. Дні були соняшні, все навколо зеленіло, пахло яблуками; село Бичків і околиці — це яблучний район. Дівчата вбрали мене у свій бойківський стрій і я пішла по довгій Хабалевській вулиці до п-ва Мірних. Вони відпочивали по обіді. Іван Іванович мав на собі прекрасну вишивану сорочку, яку купила йому кілька днів тому Зінаїда Василівна. Я дивилась на них і таким теплом і спокоєм віяло від виразу їх облич! Так буває, коли приходить погідна осінь життя.

З початком вересня всі дачники виїздили. „Село дивилось сумно левадами, садами й деревами“ за словами поета І. Ірлявського. Закарпатські краєвиди зникали і „обрій замикався“.

Швидко після повороту до Праги нас вразила вістка, що Іван Іванович поважно захворів. А далі ми довідалися, що хвороба його смертельна. В нього була саркома. Трудно було цьому повірити, бо це не в'язалося із його недавно ще так квітучим виглядом. Але сумніву бути не могло. В житті Зінаїди Василівни настав перелом. Її друг життя відходив від неї навіки. Особисте життя було скінчене. Не було в неї дітей, що могли її потішити. На цьому світі лишалась одна. Щоб не хвилювати хворого

мусіла зберігати спокійне обличчя, усміхатись, лагідно говорити з ним. Полегшити йому останні дні життя. Зі шпиталю хворого перевели додому, де його відвідував лікар. Зінаїда Василівна трималась мужньо.

По смерті чоловіка так само наполегливо працювала, як і раніше. Може тільки в тому й знаходила заспокоєння. В її кімнаті крім ікони і кількох мистецьких картин, з'явився великий портрет Івана Івановича. Через п'ять років з'явився на стіні ще один портрет — мертвої дівчини з важкими довгими косами — Лесі Петлюрівни, що його Зінаїді Василівні прислала 1941 р. по смерті дочки вдова Гол. Отамана Ольга Петлюра. На письмовім столі стояла велика світлина гарної блондинки з білявими дітьми — її хрещениці Зіни Р. Зінаїда Василівна широко раділа, що Зіна вдало вийшла заміж. Тепер можна було часто бачити на Ольшанському цвинтарі, в тій частині, де за роки еміграції з'явилось багато українських могил, похилену постать Зінаїди Василівни, як вона поливає квіти, як очищає землю від сухого листя, що нансвив вітер. Могилу чоловіка тримала в великому порядку. Життя йшло далі, наростали нові події, розгорталась пожежа другої світової війни. А стара жінка все їздила на цвинтар, бо там було поховане її щасливе минуле, до якого нікому не було діла. Була одна серед чужих людей. Але мала свою працю, яку любила, яку вважала потрібною людям, передусім українським людям.

Іван Іванович був співосновником Музею Визвольної Боротьби. Після його смерті Зінаїда Василівна стала членом Управи Музею і її скарбником. Вона багато часу віддавала Музеєві і тому, що вважала що установу потрібною і в пам'ять свого чоловіка.

Ще одна дивна психологічна риса з'явилась у такої зрівноваженої людини, як вона була. Хотіла, щоб Івана Івановича вважали письменником. Це її бажання не було зовсім безпідставним. Коли Іван Іванович був податковим інспектором в Умані, він писав оповідання про Умань і околиці. Вони не були блискучі, але це були твори цілком літературні. В цих оповіданнях у стилі Б. Грінченка він описував, як важко було збирати податок у малих містечках, де головне населення було жидівське. За свого життя Іван Іванович хотів, але все відкладав справу видання збірки. Може не надавав цьому великої ваги, може не зовсім був певний в їх мистецькій вартості. По смерті чоловіка на бажання його дружини Віктор Приходько зредагував ці оповідання і передав їх Косаківському. Це був час війни і видавництво було в Гріхінгейнхені. Через воєнні обставини матеріяли пропали. Зінаїда Василівна мала копію, але вже не було можливості видати збірки в той час.

У березні 1939 р. Прагу окупували німці. Гітлерівська влада почала заводити в окупованій країні свої порядки. Український Жіночий Союз, що так гарно розвивався, німці зліквідували. Прийшлося закрити їдальню, бібліотеку при ній тощо. Все ж праця Союзу продовжувалась нелегально, хоч певно

у звуженому масштабі. По черзі збирались у різних членок, але найчастіше у Зінаїди Василівни.

Була й надалі в центрі українського життя, хоч здоров'я її по смерті чоловіка помітно похитнулось. Але трималась так само опановано, нікому не скаржилась, була активна, як раніше, цікавилась усіми подіями. Хо́да її стала повільніша й важка, ще гарне волосся якось потемніло, хоч і далі була старанно вбрана, але так, як пристойть пані в її віку. І тепер бувала багато серед людей — самоти не любила. В її затишному мешканні в центрі міста на Ходській вулиці на Віноградах, по смерті Івана Івановича завжди були квартиранти, але свої українські люди. Довго мешкав у неї Євген Вировий, Віктор Приходько, покійна дружина якого Ганна працювала в УЖСоюзі, п-во Нагірні, часом М. Г. Матюшенкова після важкого життєвого удару, що їй довелося пережити. Часто бував у Зінаїди Василівни полковник Д. Антончук, що згинув трагічно по приході большевиків. Часто бували Дмитро і Наталя Дорошенки, Кость і Івга Лоські, Іван і Марія Кабачкови, Любов Ліндфорс, Кость Мацієвич, Лідія Садовська, Харитя Ксеноенко, і багато інших... Заглядала до З. Мірної і молодь. Зінаїда Василівна любила бачити кругом себе молодих, чепурно вбраних паночок — милувалася ними, а може, дивлячись на них, згадувала свою молодість. Часом обережно давала їм поради. Оксана Лятуринська пише „коли я бувала в неї — книжки з її полицок говорили не про легку жіночу лектуру, а мистецькі картини на стінах і розмови на різні теми доповнювали її широко-культурну особистість“. Зінаїда Василівна досить часто ходила на концерти, доповіді — на ці культурні розваги часу не жалувала, цікавилась усіми найновішими подіями. Любила посидіти в затишку кіна. Це відривало її на короткий час від важких дум, бо кожного тижня доходили болючі вісті про розстріли нашої молоді на центральних землях України, про нові арешти й масові розстріли заложників на Волині і в Галичині. Страшно було про це думати, а не думати не можна було. Що гірше йшли справи на фронті у німців, що більше їх міста й населення нищили бомбардуванням альянти, що більш дощулювали їм партизани, то більш шаліло гестапо. І в Празі багато наших людей сиділо у в'язниці, як „політичні“. Багатьох вивезли до Німеччини, до в'язниці в Берліні. Але жити треба було. Треба було берегти душевну рівновагу. І жили, і працювали, й подорожували, й одружувались. Війна тривала роки...

Зінаїда Василівна через УЖСоюз і особисто завжди старалась допомагати українській молоді, як в ті роки на 90% належала в Празі до ОУН — Організації Українських Націоналістів. Допомогаючи їм Зінаїда Василівна ніколи не рахувалась із їх партійним чи політичним світоглядом. Бачила в молоді тих, що мають заступити в роботі старших і вважала, що обов'язком старшої генерації є турбуватись про молодь, обороняти її від недобрих впливів. Особливо турбувала її доля тих здібніших серед молоді, бо вони могли в майбутньому Україні багато дати.

(Продовження буде)

ВАШІНГТОН, Д. К.

(Докінчення зі ст. 38)

Нова Управа: п-ні Слава Скасків, голова, п-ні Ольга Рибак, містоголова, п-ні Євгенія Ензен, секретарка укр. мовою, п-ні Марія Воріс, секретарка англ. мовою, п-ні Марія Кормелюк, скарбничка. Референтками стали — п-ні Тереса Царик організаційною, п-ні Христина Пацлавська культ.-освітньою, пп. Христина Кебузинська і В. Джулинська виховними, пп. Анна Гімчак, Софія Задорецька і Віра Леджер зв'язків, п-ні Стефанія Дячок сусп. опіки, пп. Богданна Гелета і Копко господарськими, п-ні Софія Кушнір пресовою.

Контр. Комісія: пп. Олена Канда, Євгенія Шарко і Зеновія Кульчицька.

У промові голови п-ні С. Пушкар висвітлювались усі завдання Союзу Українок Америки. На тлі умовин громадського життя вона накреслила ієрархію наших потреб. При тому звернула особливу увагу на збереження національного обличчя молоді. У зв'язку з тією проблемою підкреслила велику вагу дитячих садків і потребу піднесення національної освіти жінки, засвоєння їй потрібних педагогічних відомостей та допомогу у виховному ділі. Учасниці зборів із вдячністю вислухали цю змістовну й глибоко продуману доповідь.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довір'я. Зокрема подякувала голові Централі і двомовним членкам, що передавали англ. мовою частину нарад з огляду на чужомовних гостей. Цей контакт буде для нас цінною нагодою увійти в порозуміння з 21 жіночими клубами Вашингтону та на їх терені розгорнути свою пропагандивну працю.

Софія Кушнір
пресова референтка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Річні Збори 86 Відділу США
ім. Олени Теліги

Дата: 22. лютого 1966.

Збори відкрила голова п-ні Наталія Змий.

Президія зборів: п-ні Ольга Салук, голова, С. Темницька, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Змий, голова, п-ні Д. Зелік, секретарка, п-ні О. Стеранка, касієрка та референтки Відділу.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: До Відділу впродовж року приступило 8 нових членок. Число членок є тепер 22. Під

час року переведено 10 звичайних місячних сходин та 7 засідань Управи. На Конвенції США від 86 Відділу були пп. О. Гнатейко і Д. Зелік.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Одні сходини минулого року були присвячені пам'яті нашого патрона О. Теліги, далі п-ні Бабій демонструвала писання писанок, про сучасних поетів говорила п-ні Онишкевич, п-на О. Смішкевич висвітлювала знімки зі свого побуту в Україні, п-ні О. Салук мала доповідь про героїнь. Імпрези в минулому році — 86 Відділ брав участь із „Січчю“ у Новорічній Забаві (підготував буфет), підготував Христини Відділу, уладив із 28 Відділом виставку народного мистецтва в Калдвел Каледж, підготував Андріївський Вечір. При Відділі зорганізувався квартет.

в) Суспільна опіка: 86 Відділ зложив пожертви — на церкву Івана Хрестителя 25.00 дол., на православну церкву 10.00 дол., на стипендійний фонд ім. О. Гординської 25.00 дол., на пресовий фонд Нашого Життя й Юнака по 5.00 дол., на фонд Кардинала Сліпого 15.00 дол., на фонд студентки 5.00 дол. Відвідано хворих пань М. Полянську і А. Твардовську.

г) Господарська: Відділ зорганізував буфет на забаві „Січі“, прийняття на Хрестинах Відділу та на Андріївському Вечорі. Подавано каву із солодким на ширших сходинах.

г) Фінансова: Касовий звіт — приходу 495.58 дол., розходу 365.14 дол.

Контр. Комісія: Іменем Комісії п-ні С. Темницька перевірила касову книгу і найшла її в повному порядку. Тому на її пропозицію уділено абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Управа: п-ні А. Твардовська, голова, п-ні І. Яворська, містоголова, п-ні О. Гунчак, секретарка, п-ні Т. Турянська, касієрка. Референтки: п-ні С. Темницька організаційна, п-ні О. Гнатейко культ.-освітня, пп. Р. Гіліцинська й О. Стеранка імпрезові, п-ні Л. Стебельська сусп. опіки, п-ні І. Крайник виховна, п-ні Н. Змий господарська, п-ні Н. Хома зв'язків.

Контр. Комісія: пп. Л. Бойко, М. Полянська і Н. Чайковська.

Збори закрила нововибрана голова п-ні А. Твардовська, дякуючи за довір'я і закликаючи всіх до співпраці.

Софія Темницька, секретарка

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

Центрاليا одержала

від 1. березня до 30. квітня 1966 р.

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 2	Честер	5.00
„ 4	Нью Йорк	15.00
„ 7	Акрон	10.00
„ 8	Бронкс	10.00
„ 17	Маямі	25.00
„ 18	Джемейка	5.00
„ 23	Дітройт	10.00
„ 26	Гемтремк	25.00
„ 27	Питтсбург	5.00
„ 40	Аллентаун	1.00
„ 42	Філадельфія	17.00
„ 55	Лос Анджелес	5.00
„ 64	Нью Йорк	25.00
„ 67	Перт Амбой	5.00
„ 82	Бронкс	5.00

Леонтина Галяженко, Дітройт 25.00

Ольга Макар, Дітройт 20.00

Д-р Ніна Катеринюк, Луїсвіл 10.00

Єва і Петро Корпало, Асторія 10.00

Квартет ім. Лесі Українки,

47 Відд. США, Рочестер 10.00

По 5 дол.: Марія Бучак, Гемілтон, Марія Вислоцька, Ньюарк, Марія Дорожинська, Савт Голенд, Анна Лєник, Дєплєйнс, Іванна Левіцька, Торонто, Мірослава Савчак, Бронкс, Валентина Садівніча, Клівленд.

По 3 дол.: Ольга Городиська, Клівленд, М. Рибак, Монреал.

По 2 дол.: Анна Бекерська, Ютика, Софія Бульчак і Наталія Винницька, Торонто, Марія Заплатинська, Філадельфія, Марія Кіндрат, Рочестер, Ольга Мартинюк, Шикаго, С. Рекшинська, Нью Йорк, Стефанія Стерпак, Потакет, Магдаліна Шевчук, Трентон, Ангеліна Таланова, Балтимор.

По 1 дол.: Мірослава Багрій, Гемілтон, Катерина Бенько, Шикаго, А. Білік, Монреал, Кароліна Бойко, Ірвінгтон, Анна Вацлавська, Бруклін, Анна Чорній, Балтимор, Євгенія Чума, Нью Йорк, Олена Климишин, Дітройт, Марія Івахів і Павліна Марків, Філадельфія, Ірина Мішкевич, Клівленд, Дарія Ломницька, Вестгемптон.

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 4	Нью Йорк	15.00
„ 7	Акрон	10.00
„ 8	Бронкс	10.00
„ 13	Честер	20.00
„ 22	Шикаго	90.00
„ 28	Ньюарк	15.00
„ 33	Клівленд	120.00
„ 43	Філадельфія	45.00
„ 47	Рочестер	80.00
„ 54	Вілмінгтон	46.00
„ 57	Ютика	90.00

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

„ 63 Дітройт	120.00	„ 82 Бронкс	5.00
„ 64 Нью Йорк	45.00	О. і В. Шиприкевичі та	
„ 65 Нью Бронсвік	30.00	М. і Б. Ржепецькі	25.00
„ 66 Нью Гейвен	30.00	Євгенія Новаківська, Филад.	10.00
„ 68 Сиракюзи	30.00	Лідія Бурачинська Філадельфія	5.00
„ 71 Джерзі Сіті	15.00	Марія Демидчук, Нью Йорк	5.00
Марія Голуб, Каламазу	10.00	Марія Марусевич, Нью Йорк	5.00
Текля Кульматицька, Нью Йорк	10.00		
Д-р Тамара Панчак, Гемтремк	10.00		
Ярослава Цегельська, Клівленд	5.00		
Єва і Петро Корпало, Асторія	5.00		
ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:			
Від. 4 Нью Йорк	10.00		
„ 5 Дітройт	10.00		
„ 19 Амстердам	10.00		
„ 20 Філадельфія	10.00		
„ 21 Бруклін (на Тегеран)	25.00		
„ 25 Потакет	10.00		
„ 26 Гемтремк	10.00		
„ 27 Піттсбург	10.00		
„ 33 Клівленд	10.00		
„ 33 Клівленд (на Тегеран)	50.00		
„ 37 Дітройт	10.00		
„ 42 Філадельфія	15.00		
„ 43 Філадельфія	10.00		
„ 51 Милвокі	15.00		
„ 57 Ютика	10.00		
„ 59 Балтимор	10.00		
„ 64 Нью Йорк	25.00		
„ 65 Нью Бронсвік	20.00		
„ 66 Нью Гейвен	10.00		
„ 68 Сиракюзи	10.00		
„ 70 Пассейк	10.00		
„ 74 Шیکاго (на Тегеран)	20.00		
„ 75 Денвер	10.00		
„ 76 Ворен	10.00		
„ 81 Дітройт	10.00		
„ 82 Бронкс (на Тегеран)	30.00		
„ 87 Кентон	10.00		
ВИХ. ФОНД ІМ. Г. РАКОЧОЇ:			
Від. 4 Нью Йорк	5.00		
„ 16 Міннеаполіс	10.00		
„ 19 Амстердам	5.00		
„ 20 Філадельфія	5.00		
„ 26 Гемтремк	5.00		
„ 37 Дітройт	5.00		
„ 42 Філадельфія	5.00		
„ 43 Філадельфія	5.00		
„ 51 Милвокі	5.00		
„ 57 Ютика	5.00		
„ 65 Нью Бронсвік	5.00		
„ 67 Перт Амбой	10.00		
„ 68 Сиракюзи	5.00		
„ 75 Денвер	5.00		
„ 81 Дітройт	5.00		
		„ 82 Бронкс	5.00
		О. і В. Шиприкевичі та	
		М. і Б. Ржепецькі	25.00
		Євгенія Новаківська, Филад.	10.00
		Лідія Бурачинська Філадельфія	5.00
		Марія Демидчук, Нью Йорк	5.00
		Марія Марусевич, Нью Йорк	5.00
		ФОНД „500“:	
		Окр. Рада СУА, Клівленд	30.00
		Від. 2 Честер	10.55
		„ 26 Гемтремк	20.00
		„ 70 Пассейк	10.00
		„ 77 Фінікс	10.00
		„ 83 Нью Йорк, збірка членок	35.00
		„ 87 Кентон	12.50
		ДІМ ДЛЯ СТАРШИХ:	
		Від. 33 Клівленд	25.00
		Слава і Юліян Залізняка, Ро- честер	50.00
		Олена Залізник, Монреал	20.00
		Єва і Петро Корпало, Асторія	25.00
		Леонтина Галяженко, Дітройт	5.00
		СТИПЕНДИЙНИЙ ФОНД ІМ. О. ГОРДИНСЬКОЇ	
		Від. 24 Елизабет	25.00
		„ 65 Нью Бронсвік	25.00
		„ 70 Пассейк	25.00
		Ольга і Ярослав Салуки, Ньюарк	10.00
		НА СПЛАТУ МОРГЕДЖУ ДОМУ СУА:	
		Від. 16 Міннеаполіс	25.00
		Плена Залізник, Монреал	20.00
		ВИДАВНИЧИЙ ФОНД:	
		Від. 17 Маямі	100.00
		ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД (господарський):	
		Від. 78 Вашингтон	25.00
		ФУНДАТОРИ ДОМУ СУА (з перенесених шерів):	
		Від. 26 Гемтремк, шер ч. 78	100.00
		„ 57 Ютика, шер ч. 83	100.00
		„ 65 Нью Бронсвік, шер ч. 79	100.00
		З подякою,	
		Анна Сивуляк, касієрка	
		Ірина Качанівська, секретарка	

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Condy

Foreword by Clarence A. Manning

УВАГА!

ВІДДІЛИ СУА!

ПОРТРЕТИ наших ВИДАТНИХ жінок

Олени Пчілки
Лесі Українки
Ольги Кобилянської
Наталії Кобринської
Св. княгині Ольги
Уляни Кравченко
Олени Кисілевської
Олени Степанів

Розмір 20" x 16" на твердому
картоні

— Ціна по \$7.00 за портрет —

Можна замовити в ЦЕНТРАЛІ СУА.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КОМПЛЕТ
ЖУРНАЛУ

ГРОМАДЯНКА

з років 1946—1949

— 5 чисел коштує 1 дол. —